DOUĂSPREZECE LECȚII

DE SPIRITUALITATE PERSONALĂ

KEVIN J TODESCHI

NOTA AUTORULUI

Natura sistemelor noastre de credință personală este descrisă în binecunoscuta poveste a orbilor şi a elefantului. Cinci orbi au dat peste un elefant în junglă. Unul s-a lipit de partea laterală a creaturii, altul i-a prins coada, al treilea i-a pipăit trompa, altul i-a apucat urechea, iar al cincilea s-a aplecat peste piciorul lui. Fiecare dintre orbi a luat asupra sa descrierea adevăratei naturi a elefantului pentru ceilalti. Primul a spus: „Adevărul este că elefantul seamănă foarte mult cu un perete.” Al doilea, care apucase coada, spunea: „Nu, greşeşti, elefantul este ca o funie.” Al treilea pipăise pielea de pe trompa creaturii şi o asemuise cu un şarpe. Al patrulea nu putea să priceapă percepțiile eronate ale celorlalți trei şi scutură urechea elefantului spunând: „Sunteți nebuni cu toții? Elefantul este ca o frunză uriaşă!” Şi al cincilea striga celorlalți să-l asculte în timp ce, lovea piciorul elefantului ca dovadă a celor spuse, „Cum puteți să vă înşelați atât, când adevarul este că elefantul seamăna atât de mult cu un copac?”

La scară diferită, fiecare dintre noi este ca unul dintre cele cinci personaje. În loc să stăm retraşi şi să devenim receptivi la posibilitatea ca elefantul să însemne mult mai mult decât ceea ce am prins în acest moment, noi ne concentrăm adesea mai mult pe realitatea propriilor noastre percepții. În încercarea de a înțelege adevărul nostru, punem prea des granițe în jurul a ceea ce credem, în scopul de a ne ține strâns de aceasta. Din nefericire, acest mod de abordare ne orbeşte în ceea ce priveşte pătrunderea psihologică şi informațiile care au devenit adevăr pentru altcineva - adevăratele pătrunderi care ne-ar putea conduce chiar mai departe de-a lungul propriei căi şi cercetări individuale pentru a înțelege.

În mod promițător, va veni o zi în viitorul nu prea îndepărtat când fiecare dintre noi va deveni mai receptiv la a privi întregul elefant.

NOTA EDITORULUI

Traducerea cărții domnului Kevin J. Todeschi cuprinde 12 lecții de spiritualitate extrase şi comentate, ca semnificații, din opera lui Edgar Cayce. Cartea reprezintă efortul contemporanilor americani la spiritualitatea planetară (din care face parte şi spiritualitatea românească).

Atât traducătoarea acestei cărți deosebit de dificile, cât şi redactorul de carte şi coordonatorul lucrării, cât şi întreg colectivul care a editat în limba română aceasta, au urmărit respectarea de fond a intențiilor ce transpar prin comunicările lui Edgar Cayce precum şi ale domnului Todeschi, profesor la Universitatea Atlanta de Studii transpersonale din Virginia Beach - S.U.A., fiind şi şeful Departamentului de Relații Internaționale în cadrul Consiliului de Conducere al A.R.E.

Lecțiile se referă la subiecte fundamentale ale vieții oamenilor determinante şi semnificative pentru nivelul de evoluție personal ca: idealurile umane, identitatea sufletului cu Dumnezeu şi Forțele Creatoare, credință în Dumnezeu, Iisus Hristos şi Duhul Sfânt, strădaniile umane de a face Voia lui Dumnezeu, rolul acestora, importanța slujirii Lui şi a semenilor prin aceste eforturi a căror mărime este proporțională cu potențele de a iubi. În vizita pe care am efectuat-o în aprilie 1997, la invitația A.R.E., am fost profund impresionat de profunda trăire hristică acestor oameni şi de dăruirea plină de iubire pentru alinarea suferințelor aproapelui, pe care au manifestat-o constant în relațiile cu diferiți solicitanți, locali sau din alte părți ale lumii, care îi abordau pentru rezolvarea unor probleme majore de viață pe care le aveau. Am simțit şi trăit alături de ei bucuria punerii în realitatea vieții a învățăturilor Mântuitorului nostru Iisus Hristos şi m-am simțit înconjurat de iubirea şi încrederea lor, deşi erau de religie protestantă sau anglicană, iar eu sunt creştin ortodox. Eforturile acestor oameni de a sluji cu iubire hristică altor oameni, eforturi dovedite permanent, le pot recomanda cu bucurie creştinească tuturor credincioşilor ortodocşi, ca un model printre alte modele. Am meditat tot cu bucurie creştină că în smerenia trăită şi aplicată, creştinii ortodocşi, în special dintre slujitorii lui Iisus Hristos, am putea să-i ajutăm să fie, poate, mai sârguincioşi decât noi.

Lecțiile traduse evidențiază mai multe aspecte de iubire şi credință, printre care am menționa:

- Creatorul, Tatăl Ceresc, se manifestă în viețile oamenilor datorită credinței lor şi nu datorită religiei lor. Religia nu este decât forma prin care oamenii încearcă să înțeleagă manifestările Duhului Sfânt.
- Acolo unde religiile se întâlnesc, acolo este Unul Dumnezeu.
- Pe oameni nu trebuie să-i despartă nimic. Dacă nu sunt de acord cu un percept filosofic să-l lase de o parte în favoarea Unității.
- Noi suntem suflete ce se manifestă în materialitate şi nu suntem creaturi fizice cu suflet (deci nu sexul, culoarea sau religia sunt importante). Duhul este viața, mintea este ziditorul iar trupul este rezultatul.
- Fiecare ființă este o expresie a iubirii Creatorului.
- Creatorul iubeşte şi pe cel drept şi pe cel nedrept, şi pe cel bun şi pe cel rău, pe cei ce au credință şi pe cei ce şi-au pierdut-o.
- Rolul răbdării ca o parte a adevărului şi rolul conştientizării valorilor şi virtuți lor creştine în evoluția umană în timp şi spațiu, ca părți ale planului tridimensional Divin. Se arată astfel că acesta este cauza pentru care răbdarea, timpul şi spațiul sunt fără sfârşit, după cum a arătat Iisus Hristos.

Fiecare afirmație sau concluzie este susținută prin referiri la texte din Sfânta Scriptură, unde se regăsesc.

Sublinierile aparțin redacției, ca şi notele adăugate (N.R.) în sprijinul înțelegerii mai corecte a unor texte în special ale lui Edgar Cayce, traduse dintr-o engleză arhaică, utilizând cuvinte ce nu mai sunt în fondul lexical al englezei moderne, sau cu exprimări în fraze incomplet formulate, a unor semnificații nuanțate, etc., care au făcut traducerea dificilă. Lecturile lui Edgar Cayce s-au scris folosind caractere îngroşate în scopul evidențierii lor.

Aducem mulțumiri deosebite domnului Charles Thomas Cayce, actualul preşedinte al A.R.E. din Virginia Beach, pentru bunăvoința şi dorința de colaborare arătate; domnului Kevin Todeschi personal, pentru sprijinul acordat Societății Române de Radiestezie şi mie personal, pentru finalizarea

colaborării reciproce; domnului Glen Caldwel, doamnei Gabriela Drinovan pentru ospitalitatea şi sprijinul acordat în realizarea acestei lucrări; deasemeni tuturor celor care m-au ajutat şi ajută prin colaborarea lor la editarea şi înțelegerea corectă a operei lui Edgar Cayce. Aduc mulțumiri domnei M. Puryear coordonatoarea Grupului de rugăciune şi vindecare din A.R.E. Virginia Beach, pentru amabilitatea, sprijinul şi contribuția adusă în realizarea unei colaborări fructuoase, creştineşti, între A.R.E. – S.U.A. şi Fundația de Inforenergetică Sfântul Apostol Andrei şi Societatea Română de Radiestezie din România.

Cu toate strădaniile noastre de a respecta sensurile dorite de Edgar Cayce şi entitățile ce comunică prin el, se poate ca unele semnifcații din texte să nu fie foarte limpezi în traducere, în special datorită dificultății de a sesiza din unele fraze lacunare şi exprimări câteodată prolixe, adevăratele semnificații dorite de Edgar Cayce, fapt pentru care ne cerem iertare şi sperăm că cititorii avizați, vor contribui poate, prin scrisorile lor la C.P. 22-526 cod 71100 Bucureşti, la precizarea adevăratelor sensuri ale unor lecturi.

Traducătoarea cărții „Universul lui Edgar Cayce" (trei volume), Doamna Alexandra Dogaru, menționează de asemeni dificultatea acestor lecturi la tradus.

Mulțumim în încheiere doamnei administrator unic al tezaurului de manuscrise Edgar Cayce pentru amabilitatea de a fi dat o autorizație unică pentru traducerea şi publicarea în România a operei lui Edgar Cayce, pentru Societatea Română de Radiestezie şi Fundația de Inforenergetică Sfântul Apostol Andrei.

După „Aurele", sperăm ca această nouă carte despre opera lui Edgar Cayce, să ofere cititorilor români o imagine mai corectă asupra lumii spirituale, înțeleasă şi explicată creştineşte, de unul dintre cei mai iluminați vizionari spirituali moderni. Credem că ea va contribui, aplicându-i şi înțelegându-i conținutul, la o adevărată elevare spirituală a cititorilor români.

C.L.C CLAUDIAN DUMITRIU

PREŞEDINTELE FUNDAȚIEI DE INFORENERGETICĂ SFÂNTUL APOSTOL ANDREI

PREFAȚĂ

În septembrie 1931, un grup de oameni obişnuiți s-au întâlnit cu Edgar Cayce, o persoană pe care mulți o consideră ca fiind unul dintre cei mai mari mistici ai tuturor timpurilor. Deşi întâlnirea s-a făcut pentru ca fiecare dintre ei să lucreze mai îndeaproape cu informațiile mediumice ale lui Cayce, niciunul din membrii grupului nu şi-a putut imagina impactul pe care adunările lor ulterioare - aproape cincizeci de întruniri pentru primele douăsprezece lecții - le-ar avea asupra restului vieții lor; de asemenea grupul nu a prevăzut nici efectul lucrării lor asupra vieților altor mii de oameni, chiar după zeci de ani.

Grupul de studiu 1, după cum s-au intitulat ei înşişi, a lucrat ani în şir pentru a alcătui douăsprezece lucrări de spiritualitate. Începând cu lecția „Cooperare”, lucrările au fost asamblate sub forma unei cărți şi publicate în 1942 ca „A Search for God, Book 1” (În căutarea lui Dumnezeu, cartea 1). Intenția grupului a fost de a lucra cu acest material astfel încât să poată fi aplicat, înțeles şi chiar „trăit” în viețile lor de zi cu zi. Speranța lor era să aplice conceptele universale într-o asemenea manieră încât să aducă o adevărată conştientizare a Spiritului viu în viața de fiecare zi. Rând pe rând, ei au sperat că relațiile lor cu cei din jur să fie într-un fel afectate pozitiv de-a lungul acestui proces. Rezultatul final a fost că aceste lecții de spiritualitate au fost considerate unul din cele mai timpurii şi mai eficiente instrumente pentru transformarea personală introduse în Emisfera de Vest.

Deşi a fost crescut într-o educație creştină, informațiile lui Cayce sunt profund ecumenice. Aceste lecții de spiritualitate, accentuează unicitatea întregii vieți, iubire şi toleranță pentru toată lumea, precum şi compasiune şi înțelegere pentru fiecare religie majoră a lumii. De fapt, unul dintre cei mai importanți paşi către transformarea personală se ocupă de importanța cultivării unei conştiențe a unicității noastre cu ceilalți oameni.

Venind să împartă aceeaşi înțelegere, Grupul de Studiu 1 încheie prefața Cărții 1 „În căutarea lui Dumnezeu”, cu: „Nu este nimic nou aici. Căutarea lui Dumnezeu este la fel de veche ca şi omul. Această carte este răspândită în speranța că prin ea, în timpul încercărilor viitoare, mulți pot zări o rază de

lumină; că în alte inimi, poate trezi o nouă speranță şi viziune a unei lumi mai bune prin aplicarea Legilor Lui în viața de zi cu zi”.

I s-a spus Grupul de Studiu 1 fiindcă ar putea „aduce lumină unei lumi în aşteptare” şi că aceste lecții ar putea fi studiate încă o sută de ani în viitor. Astăzi, cu decenii mai târziu, acest material a fost studiat de mii de persoane de toate categoriile şi religiile, permițându-le să devină mai conştienți de ei înşişi prin cooperare, conştiință personală, credință, meditație şi iubire. Aceste grupuri de discuție interconfesionale examinează acest material asupra elevării sufletului în case particulare, peste tot în lume. (Dacă sunteți interesați să vizitați unul dintre aceste grupuri, vă rugăm să contactați A.R.E. - P.O.Box 595, Virginia Beach, VA 23451-0595).

Din momentul în care lucrarea lui Cayce a fost computerizată, accesul la anumite informații este imediat disponibil în moduri în care până şi Edgar Cayce ar fi ezitat să le prezică. În plus, față de utilizarea aceloraşi resurse de material furnizat grupului original de studiu, acest volum prezintă o vedere de ansamblu a întregii părți principale a citirilor lui Edgar Cayce asupra fiecăreia din cele douăsprezece lecții.

Multe dintre citiri discută aceleaşi subiecte ce au fost prezentate Grupului de Studiu 1, dar era încă înainte de 1971, când materialul era suficient indexat astfel încât orice subiect putea fi studiat pe o cale ce nu era accesibilă primilor susținători ai lui Cayce.

Douăsprezece lecții de spiritualitate personală este alcătuită în speranța deservirii unuia sau mai multora din următoarele scopuri: ca instrument pentru reflectare şi studiu personal, ca un manual pentru discuții în grupuri mici şi chiar ca o sursă de încurajare pentru acele momente când luptele vieții par să fie mai covârşitoare decât frumusețea ei.

Pecetea acestui material este faptul că sugerează existenta unui scop definit pentru a trăi. Este, de asemenea, promisiunea că având un scop spiritual, putem ajunge să înțelegem acel scop. Suntem cu toții aici pentru un motiv, un motiv care ne uneşte în căutarea unei moşteniri comune. Deşi putem fi separați prin limba vorbită, religie, tradiții, rasă, sau chiar prin distanțe mari, împărțim cu toții pământul ca pe un cămin temporar, suntem cu toții copiii aceluiaşi Dumnezeu şi suntem cu toții căutători pe cale.

NOTE DESPRE CITIRILE LUI EDGAR CAYCE

Citirile lui Edgar Cayce sunt indexate după numărul cazului. De exemplu, citirea 262-3 se referă la a treia citire a cazului 262 (care era grupul de studiu original).

Nu s-a făcut nicio încercare de a modifica limbajul citirilor pentru a fi „diplomatic corect”. Astfel, când foloseşte o terminologie ca „natura omului”, Cayce nu se referă la gen; în schimb, termenul se poate aplica întregii tipologii umane. În plus, citirile însele par să fie bogate în terminologie creştină. Totuşi, Cayce a folosit adesea termeni şi fraze care nu echivalează în mod necesar cu utilizarea lor obişnuită. Aceste diferențe sunt explicate în text. De exemplu „Hristos” se poate referi la Iisus, dar este de asemenea un etalon al conştiinței, care devine un drept câştigat prin naştere al fiecărui suflet - indiferent de denumirea religioasă a acestuia.

CELE DOUĂSPREZECE LECȚII

Scopul entității pe pământ, este de a se putea cunoaşte pe ea însăşi şi în plus în unitate cu Forțele Creatoare, de a împlini acele scopuri pentru care entitatea a venit pe pământ: acceptarea, credința, cunoaşterea astfel a relației sale cu Forțele Creatoare. Căci El te-a numit prieten; nu servitor, ci un prieten, un frate, o soră. (3508-1)

IMPORTANȚA MEDITAȚIEI

ÎN TRANSFORMAREA PERSONALĂ

Căci, trebuie să înveți să meditezi aşa cum ai învățat să mergi, să vorbeşti ... (281-4)

Pentru nenumărate persoane, citirile lui Edgar Cayce au fost esențiale în a le furniza o întreagă nouă înțelegere a relațiilor de tip uman cu Dumnezeu. Din perspectiva lui Cayce, această relație nu este un lucru îndepărtat - sau ceva care este aruncat spre „viitor” - este mai degrabă o legătură personală care poate fi trăită chiar acum, în viața de zi cu zi: „Noi suntem copiii lui Dumnezeu şi El este mereu pătruns de noi!”. Meditația este importantă deoarece poate furniza mijloacele de dobândire a conştientizării acestei relații:

Ce este Meditația? Nu înseamnă a fi dus pe gânduri, nu reverie; ci aşa cum îți găseşti corpurile alcătuite din fizic, mental şi spiritual, să-ți reglezi corpul mental şi fizic conform sursei spirituale. Mulți spun că nu ai conştiința faptului că ai un suflet, însă chiar faptul că speri, chiar faptul că ai o dorință pentru lucruri mai bune, chiar faptul că eşti capabil să fii trist sau fericit, indică o activitate a spiritului care ține de ceva ce nu este temporal prin natura sa, ceva ce nu dispare odată cu ultima răsuflare, ci ține chiar de sursele începutului său - sufletul - care a fost făcut după chipul şi asemănarea Creatorului tău. Atunci se realizează armonizarea atributelor fizicului şi mentalului căutând să afli relația cu Creatorul. Aceasta este adevărata meditație. (281-41)

Deşi multe persoane din Vest au început să audă de meditație de abia în anii 1960 şi 1970, practica sa a existat de mii de ani. Pentru unii, meditația este la fel de naturală ca şi rugăciunea. Este practica amuțirii fizicului şi mentalului nostru şi concentrarea atenției noastre în interior, în loc de a ne concentra asupra lumii materiale ce ne înconjoară. Meditația promovează coordonarea pe trei nivele: din punct de vedere fizic, începem să ne relaxăm; mental gândurile cele mai acerbe se domolesc şi suntem capabili să ne concentrăm cu scop precis; spiritual putem deveni armonizați şi reenergizați în prezența Divinității. Practic vorbind, fiecare din aceste nivele ne permite să tratăm lumea şi evenimentele cu care venim în contact cu mult mai multă eficiență şi iubire.

În mod repetat, citirile au indicat asocierea meditației cu rugăciunea. Deşi ne putem gândi la rugăciune ca şi cum am spune lui Dumnezeu ce nevoi avem şi ce dorim, Cayce credea că adevărata rugăciune nu era atât o petiție pentru anumite lucruri, cât o expresie a dorinței cuiva de a dobândi conştiența voinței Creatorului în viețile noastre. Cu alte cuvinte, rugăciunea îl cheamă pe Dumnezeu să lucreze prin noi. Meditația, pe de altă parte, este îndepărtarea gândurilor de tot felul, astfel încât să ne acordăm din ce în ce mai mult cu Divinitatea. În limbajul cititorilor, ambele sunt explicate după cum urmează:

Căci rugăciunea este implorarea pentru îndrumare, pentru înțelegere. Meditația este ascultarea Divinității din interior. (1861-19)

Stabiliți apoi anumite perioade pentru rugăciune; stabiliți anumite perioade pentru meditație. Aflați diferența dintre ele. Rugăciunea, pe scurt, este apelarea Divinității din sine, a Divinității din afara sinelui, iar meditația este menținerea liniştii în trup, în minte, în inimă, ascultarea vocii Creatorului tău. (5368-1)

Deşi unele şcoli de meditație susțin că mentalul urmează calea meditatorului şi trebuie astfel să fie golit, informațiile date de Cayce sugerează că indiferent pe ce se insistă - fie pe meditație, fie pe puterea gândului în general - devine o fracțiune mai importantă a esenței persoanei, din punct de vedere fizic, mental şi spiritual. De fapt, atunci când este folosit în mod constructiv, mentalul este un instrument puternic care permite un mai puternic sentiment de relaxare şi o conştientizare a celei mai apropiate armonizări

posibile. Din acest motiv, citirile au furnizat câte o afirmație pentru meditație care corespunde fiecăreia din lecțiile de spiritualitate.

Potențialul creativ al minții umane este atât de puternic – i s-a spus primului grup de studiu - încât o singură persoană care s-ar concentra numai asupra lucrurilor spirituale ar putea deveni o „lumină către lume”, în timp ce o persoană care s-ar concentra doar asupra sinelui ar deveni pur şi simplu un „Frankenstein”. Din acest motiv, scopul este extrem de important atunci când se practică meditația.

În cele din urmă, acest scop este de a învăța cum să exprimăm mai bine Iubirea Divină în interacțiunile noastre cu altcineva. În plus, citirile au sugerat că trebuie să se ia în serios întregul proces al meditației şi să se rețină că este un vehicul de cultivare a relației noastre personale cu Dumnezeu:

Purifică-ți trupul. Izolează-te de grijile acestei lumi. Gândeşte-te că ai putea să te întâlneşti cu Dumnezeu față în față. „Ah”, spui tu, „dar mulți nu sunt capabili să-i vorbească lui Dumnezeu!”. Spui că mulți sunt înfricoşați. De ce? Ai greşit atât de mult încât nu te poți apropia de El, care este întru totul milostiv? El ştie dorințele şi nevoile tale şi ți le poate împlini doar atunci când tu îți atingi scopurile înlăuntrul tău. Apoi, purifică-ți trupul din punct de vedere fizic. Sfințeşte-ți trupul după legile date la început, căci mâine Domnul s-ar putea să vorbească cu tine aşa cum un părinte vorbeşte copiilor săi. Află că trupul tău este templul Dumnezeului viu. Acolo a făgăduit El că te va întâlni! (281-41)

Cu acestea în minte, oricine poate avea un timp de meditație, urmând câteva etape simple. Mai întâi, aşezați-vă într-o poziție confortabilă. Este cel mai bine probabil să stați pe un scaun, ținând coloana dreaptă, tălpile picioarelor lipite de covor şi ochii închişi. Găsiți un loc confortabil pentru mâini, fie ținându-le pe genunchi, fie pe lângă corp. Pentru a ajuta la o revărsare armonioasă de energie peste întreg corpul, citirile au recomandat ținerea palmelor pe picioare sau lipite de stomac. Respirați adânc şi rar de câteva ori şi începeți să vă relaxați. Inspirați aerul adânc în plămâni, țineți-l acolo pentru o clipă şi apoi expirați uşor.

Cercetați mental tensiunile şi contracțiile evidente din corp. Încercați să vă detensionați prin respirații adânci, imaginându-vă că zona respectivă este

relaxată, sau masați uşor orice încordare, cu vârfurile degetelor. Când vă simțiți mai confortabil şi mai liniştit decât atunci când v-ați aşezat, sunteți gata să începeți. Dacă doriți, citirile lui Cayce au recomandat un exercțiu de respirație care să ajute la o relaxare şi armonizare de nivel mai ridicat. Foarte simplu, acesta este după cum urmează:

Mai întâi respirați uşor prin nara dreaptă (acoperind nara stângă şi ținând gura închisă), apoi ținând strâns amândouă nările expirați pe gură. Repetați aceasta de trei ori.

În al doilea rând, cu gura închisă, inspirați uşor prin nara stângă (acoperind dreapta), apoi acoperiți stânga şi expirați prin dreapta. Repetați şi aceasta, de asemenea, de trei ori.

Când ați încheiat exercițiul de respirație, începeți să vă concentrați atenția asupra unui singur gând plin de calm şi linişte.

În loc să vă gândiți la ce s-a întâmplat la serviciu sau la ce mai aveți de făcut pentru restul zilei, încercați să vă focalizați atenția asupra unui singur gând cum ar fi „Sunt liniştit” sau „Voi fi liniştit şi relaxat”. Puteți folosi de asemenea un verset din Biblie (cum ar fi Psalmul 23 sau rugăciunea Tatăl Nostru) sau un gând cu încărcătură spirituală cum ar fi „Dumnezeu este Iubire”. Aceste gânduri se numesc de asemenea afirmații.

Prima „etapă” a meditației în curs implică gândirea asupra mesajului afirmației făcute. Într-unul din exemplele citate mai sus, vă puteți gândi la cuvintele: „sunt liniştit”. După câteva clipe de gândire la aceste cuvinte, trebuie să fiți capabili să treceți la o a doua etapă a meditației, care este perceperea semnificației dincolo de acele cuvinte. De exemplu, puteți continua să spuneți cuvintele „sunt liniştit”; totuşi, perceperea a ceea ce se află dincolo de aceste cuvinte poate fi cu mult mai relevantă decât cuvintele însele. În această a doua etapă, încercați să păstrați percepția în tăcere cu atenție, fără a avea nevoie de cuvintele afirmației.

Reveniți uşor la concentrarea asupra cuvintelor din afirmație, ori de câte ori mintea începe să se abată.

Trebuie deci să începem gândindu-ne la cuvintele afirmației şi apoi să încercăm să ne concentrăm asupra lor trăind dincolo de ele.

Nu vă lăsați descurajat când vă surprindeți gândindu-vă mai mult la distracții decât să vă fi concentrat asupra afirmației. Vă va lua timp să ajungeți la capacitatea de a rămâne concentrat asupra unui singur gând. Oriunde ați fi, acordați-vă între 3 şi 15 minute pentru a încerca să păstrați în tăcere, în gând, afirmația.

Perioade mai lungi de meditație vor deveni normale după ce veți fi căpătat o oarecare experiență. Pentru a încheia meditația, trimiteți în mod conştient gândurile dumneavoastră bune sau rugăciunile către alți oameni sau dedicați-le unor situații din viața dumneavoastră. Acesta este momentul în care vă puteți desface palmele pentru a permite energiilor declanşate ca urmare a meditației să curgă prin ele.

Dacă v-ați concentrat asupra liniştii, încercați atunci să trimiteți un sentiment de linişte unei persoane la care țineți. Din momentul în care începeți să practicați zilnic meditația vă va fi mai uşor şi veți putea observa că sentimentul de linişte interioară din timpul meditației va începe să se prelungească pe o mai mare parte a zilei.

Uneori pot apărea anumite senzații fizice în timpul meditației: prezența unei energii de-a lungul coloanei vertebrale, mişcări uşoare circulare sau laterale ale capului şi gâtului, etc.. Aceste senzații sunt pur şi simplu un rezultat al mişcării energiei (adesea numită „kundalini” sau chiar „energie spirituală”) care apare prin centrii endocrini ai corpului: gonade, celule interstițiale, suprarenale, timus, tiroidă, epifiza şi glanda pituitară.

Prin practica obişnuită a meditației, puteți începe să vă vindecați pe dumneavoastră înşivă pe mai multe nivele. În momentul în care vă concentrați pe o afirmație pozitivă puteți constata că obiceiurile dumneavoastră şablon, negative, vor începe să se schimbe pentru a fi mai mult în concordanță cu afirmația dumneavoastră pozitivă. Atunci când practicați liniştea meditației prin relaxarea corpului fizic şi prin reducerea la tăcere a mentalului conştient, puteți lăsa deoparte toate grijile zilnice pentru o clipă şi încerca armonizarea dumneavoastră înşivă cu partea spirituală a celui care sunteți cu adevărat. De fapt, meditația este pur şi simplu armonizarea minții şi trupului cu sursa sa spirituală.

Meditația te goleşte de tot ce împiedică forțele creatoare să circule de-a lungul canalelor normale ale corpului fizic pentru a fi răspândite prin acei centri şi surse care creează activitățile omului pe plan fizic, mental şi spiritual; făcută corespunzător, cel ce o practică trebuie să devină mai puternic din punct de vedere mental şi fizic, căci nu aceasta i s-a dăruit? A devenit el puternic din hrana primită timp de mai multe zile? Nu a fost acest lucru dăruit de El, cel ce ne-a arătat Calea: „Am avut hrană despre care voi nu ştiți?". Aşa cum ne epuizăm, tot aşa se întâmplă şi cu omul în întregul său, se goleşte fizic şi mental şi intrând în tăcere şi din tăcere în meditație, cu o mână curată, un trup curat, o minte curată, putem primi forța şi energia potrivită fiecăruia, fiecărui suflet, pentru o activitate mai vastă în această lume materială. (281-13)

Atunci când petrecem un timp în fiecare zi pentru a ne îndepărta de nenumăratele griji cu care se pare că suntem bombardați, putem începe să restabilim o conştientizare a propriei naturi spirituale. Într-o anumită privință, rugăciunea înseamnă a-i vorbi lui Dumnezeu, pe când meditația poate fi ca o ascultare a acelei părți din ființa noastră care este în continuă comunicare cu Divinitatea.

Cea mai importantă relație pe care o împărtăşim cu toții, este cea pe care o avem cu Dumnezeu. Explorând această relație, ajungem să ne cunoaştem pe noi înşine precum şi legăturile create între Unul şi celălalt. Una din cele mai folositoare căi prin care putem ajunge să cunoaştem această relație este aceea a practicării meditației.

Notă: La începutul fiecăreia din următoarele douăsprezece lecții veți găsi un SUBIECT DE MEDITAȚIE destinat a vă ajuta să vă detaşați de materie. Este recomandat ca dumneavoastră să memorați fiecare acest subiect şi să-l folosiți în meditațiile personale pe timpul explorării acestei lecții.

LECȚIA ÎNTÂI

COOPERARE

Darurile sunt felurite, dar au acelaşi Duh. Şi felurite slujiri sunt, dar acelaşi Domn. Şi lucrările sunt felurite, dar este acelaşi Dumnezeu care lucrează toate în toți. [Corinteni I 12,4-6]

(N.R. De consultat în continuare: 7-13; 25-31; 13,1-8)

SUBIECT DE MEDITAȚIE

Nu voia mea ci Voia Ta, O Doamne, facă-se cu mine şi prin mine. Îngăduie-mi să fiu mereu o cale de binecuvântare, astăzi, acum, pentru cei pe care îi voi întâlni astăzi. Îngăduie ca toate faptele mele să fie ceea ce Tu ai vrea să fac, aşa cum chemarea spune: „Iată-mă, trimite-mă, foloseşte-mă”. (262-3)

INTRODUCERE

Prima lecție - aşa cum a fost dată - învață ce înseamnă a coopera în mintea cuiva, în felul propriu lui Dumnezeu; căci după cum fiecare se va pregăti meditând zi şi noapte la "Ce voieşti Tu, Doamne, ca eu să fac?" şi răspunsul va fi hotărât, clar, pentru fiecare ... **„căuta-vor ei în numele Lui ...”** (262-1)

Când unii devin interesați în a aloca mai mult timp şi energie pentru spiritualitatea proprie, ei se pot gândi la meditație, sau la rugăciune, sau la a deveni mai implicați în credința lor sau într-o anumită religie. Evident că fiecare din aceste activități poate fi extrem de importantă în a ajuta la conştientizarea prezenței Duhului Sfânt (N.R. în viețile noastre).

Ceea ce poate fi surprinzător în modul de abordare a transformării personale, în citirile lui Edgar Cayce, este faptul că sugerează unul dintre primii paşi în adevărata înțelegere a moştenirii noastre ca ființe spirituale, printr-o lecție intitulată „Cooperare”.

Evident că fiecare dintre noi crede că ştie ce înseamnă cuvântul cooperare şi prea iute putem crede că nu mai este nimic de învățat în această privință. Se pare că este destul de vizibil faptul că ştim sau nu să cooperăm cu o altă persoană. Totuşi, din perspectiva lui Cayce, cooperarea nu înseamnă pur şi simplu a încerca să lucrezi cu o altă persoană; ci mai degrabă un fel de a fi care să lase deoparte problemele zilnice, motivațiile şi dorințele personale, astfel încât Dumnezeu să ne poată folosi ca pe nişte "căi de binecuvântare" pentru ceilalți.

Poate că mai mult ca orice altceva, premiza pregătirii noastre înşine astfel pentru ca Duhul Sfânt să curgă prin noi, este ceea ce se apropie de definiția dată de citiri pentru cooperare:

Căci aşa cum v-a fost dat adesea dintru' început, luați aminte că Domnul, Dumnezeul vostru, este UNUL! Luați aminte ca energia voastră, munca voastră să înceapă mai întâi prin a coopera spre a fi acea cale prin care Slava lui Dumnezeu să poată fi manifestată pe pământ! (262-92)

DINAMISMUL COOPERĂRII

În mod individual sau colectiv, avem un teribil impact asupra situației noastre actuale şi asupra a tot ce ne înconjoară. Când interacționăm unul cu celălalt fără cel mai mic gând de cooperare, creem de fapt dizarmonie în viețile noastre şi în lumea noastră. Cu alte cuvinte, o atitudine necooperantă față de o singură altă persoană afectează întreaga planetă. (N.R. cu iubire, fermitate şi credință).

Deşi la început ar putea fi greu de înțeles, ca o analogie, putem arunca o privire asupra corpului uman. Când oricare din părțile sistemului fizic este bolnavă, sau fracturată, sau slăbită, afectează de fapt funcționarea întregului. În aceeaşi manieră, fiecare dintre noi este o parte integrantă a întregii lumi şi gândurile, sentimentele şi faptele noastre au un impact asupra tuturor celorlalți. În limbajul citirilor:

Deşi pot fi multe apropieri, cooperarea în tot ceea ce facem - ca şi în Univers - aduce armonie în activitatea universală; astfel cooperarea între oameni aduce armonie şi pace în timp ce egoismul, ambiția şi mândria

deşartă, slăbiciunea aduc dizarmonie, provocând tulburări, războaie, conflicte. (1297-1)

Lucrând în cooperare, avem posibilitatea de a afecta pozitiv toată materialitatea. Citirile afirmă că există principii universale de armonie şi unitate care încearcă să se manifeste în cea de-a treia dimensiune. Nimeni nu poate face excepție.

Această manifestare este posibil a avea loc prin noi în măsura în care ne vom strădui să devenim canale prin care Duhul Sfânt să poată curge.

Cooperarea este un pas necesar în înfăptuirea acestui lucru. Fără cooperare, dizarmonia şi haosul domnesc în lumea ce ne înconjoară. În unitate, totul devine posibil. De fapt, într-o citire (262-4), primului grup de studiu i s-a spus că prin cooperare se înfăptuieşte armonia şi „armonia promovează pacea; pacea promovează înțelegerea; înțelegerea promovează iluminarea”.

Din perspectiva lui Cayce, gândurile sunt la fel de puternice ca şi faptele, prin potențialul lor creator. Din acest motiv, atât mintea cât şi trupul, sunt necesare pentru o adevărată cooperare. Cooperarea la nivel mental se ocupă de unitatea scopurilor. Cooperarea la nivel fizic implică o armonie a activității. Este necesară, de asemenea, cooperarea în noi înşine, la fel de mult ca şi cooperarea cu cei din jur, pentru realizarea oricărui efect sau pentru împlinirea oricărui scop. Ni se spune că **„fără acea cooperare din toată inima cu unitatea gândului şi scopului, indiferent de poziție, condiție, de legătura dintre unul şi celălalt, nu ne putem aştepta la rezultatul dorit”.** (254-42)

Astfel, adevărata cooperare declanşează o unitate a gândului, o unitate a scopului şi o unitate a rezultatului. Aceasta permite manifestarea legilor şi preceptelor Creatorului pe pământ - legi care sunt moştenirea noastră naturală.

Suntem responsabili pentru noi înşine, precum şi pentru contribuția adusă întregului. Fiecare gând, fiecare dorință, fiecare faptă a noastră poate să nu ajute, dar îl influențează pe celălalt chiar pe cineva de cealaltă parte a lumii. Prin cooperare devenim conştienți de această interconexiune dintre unul şi altul. Adevărata cooperare nu se face în propriul interes, ci mai degrabă pentru un avantaj al întregului.

Cooperarea înseamnă a te oferi pe tine însuți pentru a fi o cale pentru fapte şi gânduri; căci aşa cum rând pe rând, percept după percept, totul vine prin dăruirea de sine; căci cel ce-şi doreşte viață trebuie să dea viață, cei ce-şi doresc iubire trebuie să fie ei înşişi iubitori, cei ce doresc să aibă prieteni trebuie să fie prietenoşi, cei ce doresc cooperarea trebuie să coopereze prin dăruirea de sine pentru scopul ce trebuie înfăptuit - fie să-i aducă la lumină pe alții, fie să le aducă forță, sănătate, înțelegere, toate acestea sunt una în El. (262-3)

În această privință, cooperarea nu este atât o acțiune de consens, pe cât una de altruism, de dezinteres pentru sine. Nu este o înjosire, ci mai degrabă alegerea intenționată de a te folosi pe tine însuți ca mijloc de a ajuta pe altcineva. În ultimă instanță, cooperarea este cel mai bine exprimată printr-o atitudine de a-i sluji cu iubire pe ceilalți.

COOPERARE CA ŞABLON AL CONŞTIINȚEI

(stări de conştiență)

Există în fiecare din noi un şablon al perfecțiunii în stare latentă, aşteptând pur şi simplu să fie trezit prin folosirea propriei noastre voințe. În momentul în care ne deschidem mințile, inimile şi sufletele pentru a deveni căi de binecuvântare, armonie şi cooperare, ne armonizăm în mod natural cu acest şablon interior al deplinătății. Din perspectiva lui Cayce, această realizare a deplinătății a fost poate cel mai bine exemplificată în viața lui Iisus, un copil al lui Dumnezeu (ca şi noi) care a uitat de Sine şi a făcut ca fiecare gând al Său şi faptă a Sa să fie în armonie cu ceea ce era mai bun în lăuntrul Său. Făcând aceasta, Iisus a primit „Conştiința Hristică" şi a devenit etalon pentru împlinirea spirituală a fiecărui suflet de pe pământ.

Această Conştiință Hristică a fost mai apoi descrisă ca fiind **„starea de conştiență din fiecare suflet, întipărită în şablon şi aşteptând să fie trezită prin voință, a unicității sufletului cu Dumnezeu"** (5749-14) iar manifestarea Sa este în definitiv destinul fiecărui suflet.

De cele mai multe ori, când sunt auziți termenii „Hristos" sau „Iisus", imediat pot apărea noțiuni preconcepute datorate educației sau fundamentului

religios. De-a lungul istoriei, perspectivele pe care lumea le-a avut asupra vieții şi învățăturilor lui Iisus au variat, fiind adesea chiar în dezacord cu acestea. Unele persoane implicate în aşa zisele filosofii „new age” sau în studii religioase comparative, au decis uneori că Iisus a fost „doar un învățător”. A fost El doar un profet? Alții au decis chiar să-L şi nesocotească. Membrii credințelor necreştine au ignorat viața şi preoția Sa. A fost El doar un om care a făcut blasfemii crezându-se Dumnezeu? Se poate ca unii să fi spus: „Ei bine, creştinii au fost cruzi cu mine şi deci Iisus nu mă interesează”. Chiar şi printre cei ce-şi spun creştini nu există un acord comun complet în privința Divinității Sale. Disensiunile asupra semnificațiilor vieții Lui şi preoției Sale au avut ca rezultat apariția a duzine de fracțiuni religioase, acuzații de erezie sau deturnări de la credință şi nenumărate războaie.

A fost El unicul fiu al lui Dumnezeu? A fost El un Dumnezeu care S-a făcut om, sau a fost mereu Dumnezeu? Acestea şi multe alte întrebări abundă. Totuşi, materialul lui Edgar Cayce oferă o perspectivă ce ne arată că există o cale de a privi viața lui Iisus într-o manieră care nu ne dezbină, ci mai degrabă unifică rasa umană. De fapt, pentru cei mai mulți dintre noi, indiferent de religie - fie că ne spunem creştini sau evrei sau musulmani sau budişti sau hinduşi sau chiar agnostici - Iisus pe care-L purtăm în noi nu este neapărat Iisus din citirile lui Edgar Cayce.

În esență, citirile îl prezintă pe Iisus ca pe „Fratele nostru mai Mare”, un suflet care a venit să arate fiecăruia dintre noi calea de întoarcere la Sursa noastră spirituală printr-o manifestare perfectă a legilor Creatorului. O parte a misiunii Lui a fost să dovedească pe deplin conştiența vie a sufletului pe pământ - ceea ce fiecare dintre noi va trebui în definitiv să facă.

În ultimă instanță, toți vom fi nevoiți să dovedim acelaşi şablon în viețile noastre prin slujire şi iubire necondiționată. Viața lui Iisus, de slujire a celorlalți, constituie un exemplu pentru întrega umanitate. Astfel afirmă una din citiri: **Căci Stăpânul Iisus, însuşi Hristos, este etalonul fiecărui om de pe pământ, fie el arian sau evreu, part sau grec. Căci toți avem un etalon, fie că-l numim astfel sau nu; dar nu există sub soare un alt nume prin care oamenii să poată fi salvați de ei înşişi.** (3528-1)

Astfel, adevărata cooperare permite acestei conştiinţe a slujirii aproapelui - aceeaşi conştiinţă care s-a manifestat în Fratele nostru mai Mare, Iisus - să lucreze prin noi. Citirile au numit aceasta a te învălui în Hristos:

Pe cât ne deschidem inimile, minţile şi sufletele pentru a putea deveni căi de binecuvântare pentru alţii, pe atât ştim ce vrea Hristos, Cel ce a luat asupra Lui păcatul lumii. Să facem şi noi asemenea Lui, în mica noastră sferă, să luăm asupra noastră păcatele lumii. (N.R.: acceptând şi abandonându-ne Iubirii lui şi credinţei în El).

Bucuria, pacea, fericirea ce pot fi ale noastre, constau în a le face pentru alţii. Căci dobândirea şi înţelegerea legilor unei vieţi drepte în toate ipostazele ei, realizează armonizarea sufletului cu Forţele Creatoare, care sunt ale conştiinţei Sale. Astfel putem avea acea conştiinţă, punând în acţiune ceea ce ştim. (262-3)

CUM AM PUTEA PUNE COOPERAREA ÎN PRACTICĂ?

Din moment ce cooperarea este alegerea de a deveni o cale de binecuvântare pentru lumea ce ne înconjoară, cât de bine facem aceasta? Dacă ar fi fost să devenim subit conştienţi de toate gândurile păstrate în minte ar creea ele cel mai adesea o atmosferă de pace, armonie şi înţelegere? Sau gândurile noastre ar stârni furie, conflicte şi neînţelegere? Cât de des ne amintim în timpul activităţilor noastre să punem pe primul plan nevoile altora, înaintea propriilor necesităţi? Cultivarea conştientizării interacţiunilor noastre cu ceilalţi este una din cele mai bune oportunităţi pe care le putem avea pentru a ne vedea atât slăbiciunile cât şi forţele proprii ce ies la iveală sub ochii noştri. De fapt, citirile afirmă că fiecare din noi învaţă cel mai bine despre el însuşi prin interacţiunea cu alte persoane.

Conştientizarea a cât de bine facem în încercarea de a manifesta cooperarea în vieţile noastre, este o parte integrantă a descoperirii cine suntem precum şi ce trebuie să învăţăm.

Determinaţi ţintele şi scopurile. Scopul trebuie să fie altul decât glorificarea capacităţilor cuiva, darurilor unei persoane sau dorinţelor şi speranţelor proprii - ci mai degrabă ca oamenii să devină, prin această cooperare a

altora, o cale mai largă şi mai deschisă pentru binecuvântări şi binecuvântările să vină de la Dumnezeu! (254-57)

În relațiile noastre cu alții, ori de câte ori alegem uitarea motivelor personale şi a intereselor meschine, cooperarea poate fi un rezultat natural. Cooperarea este consecința conştienței, slujirii, sacrificiului de sine şi armonizării. De fapt, poate fi pur şi simplu diferența dintre a căuta ceea ce avem în comun cu ceilalți, decât ceea ce ne diferențiază. Sfârşitul comun care ne uneşte intră în întregime în responsabilitatea noastră, a unuia față de celălalt.

Într-un mod destul de interesant, Cayce credea că fiecare persoană din viețile noastre există dintr-un motiv constructiv exact aşa cum şi noi existăm pentru ei:

... fi gata să îndeplineşti scopurile pentru care unul este dependent de altul. Căci există o armonie a dorinței ce produce o continuă căutare pentru a se exprima, nicidecum prin reacții combative! Căci acolo unde există dorința de autoafirmare, apar în prim plan egocentrismul şi egoismul, ca ceea ce noi cunoaştem în mod obişnuit ca autoprotecție - care este o primă lege. Dar atât timp cât acea armonie este corect menținută, tot atât există şi acea preocupare minunată pe care ar trebui să o cunoaştem cu toții. Ca lumea să cunoască vreodată ce este mai bun pentru ea, atunci trebuie să-şi însuşească cooperarea! (759-13)

În timp ce învățăm să dăm expresie la tot ce este mai bun în noi, dăruind celorlalți un sentiment de speranță, de pace şi de înțelegere, permitem unei părți din Forțele Creatoare să intre în viețile lor prin noi.

Dintr-un punct de vedere practic, cum am putea începe cel mai bine în cazul în care am avea o neînțelegere cu cineva? Poate că ar fi cel mai simplu să înlocuim gândurile noastre negative cu unele pozitive. Am stat noi oare vreodată să reflectăm că până şi cel mai mare duşman al nostru are un foarte bun prieten? Ce calitate pozitivă există în acea persoană pe care nu am fost capabili sau nu am vrut s-o vedem? Decât să gândim rău despre o persoană cu care am avut neînțelegeri, mai bine să descoperim dacă nu cumva există ceva mai bun de spus. Poate că am putea să ne abatem din drumul nostru pentru a face un act de caritate pentru cineva aflat în suferință. Ce ar trebui

să facem sau să gândim, pentru acel ceva care într-un fel a fost neglijat anterior? Sfatul citirilor este de a practica în permanență gândurile şi faptele bune chiar şi pentru cei care ar putea să ne rănească. Trebuie să începem să-i tratăm pe cei din jurul nostru exact aşa cum noi dorim să fim tratați (şi să se gândească despre noi). Numai prin aceasta vom putea găsi pacea interioară ce vine odată cu adevărata cooperare.

Căci aşa cum ți-a fost dat, fă astăzi ceea ce ştii mai bine să faci, cu gândul cât mai puțin la ziua de mâine şi mâine ți se va da ce ai de trebuință. Cum dăruieşte El: „Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astazi ...”, nu numai material ci şi mental şi spiritual. „Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiților noştri.” Şi astfel putem vedea cooperarea, iubirea frățească, răbdarea, îndelunga suferință, bunătatea, tandrețea, venind ca experiențe manifestate în inimile, mințile şi viețile celorlalți. Şi acestea sunt roade ale spiritului de adevăr. Apoi, întâlnind toate acestea zi de zi, vei constata că au devenit nu doar nişte trepte ce trebuie păşite de tine însuți, ci scara succesului în adevăr, pe care alții o pot escalada. Nu poți cere altora ceea ce nu faci tu însuți. Trebuie astfel ca ceea ce propui să şi faci - în trup, în minte, în suflet. (165-26)

Prin procesele noastre de gândire pozitivă, putem pune în practică adevărata cooperare cu ceilalți. Iubirea zămisleşte iubire. Dacă ne dorim prieteni, trebuie să fim prietenoşi. Dacă dorim să fim iubiți, trebuie să fim iubitori. Orice dorim să trăim în propria noastră viață, trebuie ca mai întâi să dăruim celorlalți. Dacă dorim armonie şi cooperare în trăirile noastre, trebuie să încercăm să le dăruim altora.

Ființa trebuie să se autoproiecteze în mai mare măsură pentru a sluji pe alții, amintindu-şi că a deveni egoist, egocentrist, autosatisfăcut, înseamnă deprecierea Duhului ce se manifestă înlăuntru, căci numai în cooperare cu Duhul interior, sinele poate fi amplificat, purificat, liniştit, preamărit! (2675-4)

Când nevoile altora depăşesc interesul personal, cooperarea va fi un rezultat natural. Trupurile şi mințile noastre vor funcționa mai bine, deoarece intenția noastră va fi înspre binele general. Voia Creatorului, care caută mereu să se împlinească prin copiii Lui, îşi va găsi exprimarea pe pământ. În scopul de a coopera cel mai bine:

Să faci în toate, tot ce mâinile tale găsesc de făcut. Lasă acest suflet să vieţuiască în tine, aşa cum a vieţuit în El, „Facă-se Voia Ta, precum în cer, aşa şi pe pământ." Să faci din tine o cale de binecuvântare pentru cineva; astfel binecuvântările Lui vin către tine, ca individualitate, ca parte integrantă a grupului. „Cei ce vor căuta faţa Mea, o vor găsi". (262-3)

Adevărata bucurie şi fericire poate fi găsită numai în a sluji. Să începem să căutăm esenţa cooperării pe care Creatorul a pus-o în fiecare din noi.

CONCLUZIE

Indiferent de ce fel de cooperare căutăm, fizică, mentală sau spirituală, este nevoie de fapte din partea noastră, pentru ca aceasta să se înfăptuiască. În scopul de a ne aduna pentru o cauză comună, trebuie să încercăm să fim uniţi în faptele noastre. Trebuie să începem să realizăm că nevoia cuiva este cel puţin la fel de importantă ca şi a noastră. În lumea fizică sau materială, cooperarea concurează cu altele în orice acţiune sau efort.

În lumile mentală şi spirituală, interesele personale sunt date de o parte, devenind un ajutor către cei din jurul nostru. Putem experimenta punerea în practică a cooperării, prin a fi de ajutor altcuiva, prin punerea în prim plan a nevoilor celorlalţi, înaintea celor proprii. Ori de câte ori ne ajutăm unul pe celălalt, constatăm că funcţionăm ca nişte „căi de binecuvântare". Acţionând astfel, vom aduce bucurie şi fericire celor din jurul nostru şi vom manifesta iubirea lui Dumnezeu pentru copiii Lui de pe pământ.

Întrebare: Este cooperarea un rezultat natural atunci când egoul se pierde în ideal?

Răspuns: Aceasta este o consecinţă naturală a autoservirii, a autosacrificiului, a tulburării de sine întru El. A fi calea, înseamnă cooperare. A fi o binecuvântare este cooperarea în fapte. În orice stadiu de fiinţare înfăptuiţi aceasta pe baza poziţiei acestora şi înălţaţi-vă, ridicându-vă privirea şi aceasta este cooperarea. (262-3)

Cooperarea înseamnă a te oferi spre a fi mijlocitor de fapte, precum şi cale de gânduri. În vieţile noastre de zi cu zi putem face bilanţul gândurilor şi faptelor noastre şi să vedem dacă viaţa noastră este în concordanţă cu dorinţa de

cooperare a sufletului. Aceasta nu se poate face dintr-o dată, ci mai degrabă pas cu pas, aici un pic, dincolo un pic, rând pe rând, percept după percept.

Din momentul în care vom pune în practică tot ceea ce ştim despre cooperare, prin gândurile şi faptele noastre, prin a fi mai blânzi, mai răbdători, mai smeriți, o pace interioară va sălăşlui în noi.

În final vom realiza că adevărata cooperare înseamnă pur şi simplu a fi o cale pentru binecuvântările Lui pe pământ.

LECȚIA A DOUA

CUNOAŞTE-TE PE TINE ÎNSUȚI

Ei nu sunt din lume, precum nici Eu nu sunt din lume .. [Ioan 17,16]

SUBIECT DE MEDITAȚE

Tată, aşa cum noi căutăm să vedem şi să cunoaştem Fața Ta, fie ca fiecare dintre noi, ca individualități şi ca grup, să ajungem să ne cunoaştem pe noi înşine, deşi ni s-a făcut cunoscut că noi, ca Lumini întru Tine, putem oferi o mai bună înțelegere a Duhului Tău în această lume. (262-5)

INTRODUCERE

Care este atunci scopul intrării unui suflet în manifestări materiale? La începuturi, sau în activitățile în care sufletul s-a manifestat individual în scopul devenirii ca însoțitor al Forțelor Creatoare sau Dumnezeu, ori devenind întregul trup al lui Dumnezeu însuşi, cu capacitatea - chiar şi ca Etalon, ca Mântuitor, Călăuzitor şi Păzitor - de a te cunoaşte pe tine însuți, de a fi tu însuți şi totuşi una cu El, acesta este scopul fiecărei intrări în activitățile materiale. (1650-1)

Cunoaşte-te pe tine însuți dacă vrei să-L cunoşti pe Dumnezeu, dacă vrei să-ți slujeşti fratele. (1256-1)

Una din disputele cele mai înverşunate pe care le putem întâmpina ca ființe spirituale este necesitatea de a ajunge să ne naştem fiecare adevărata identitate. Din nefericire, identificându-ne cu viața structurii fizice destul de des, orice aspect al personalității noastre cu trăiri pământeşti poate intra în competiție cu obiectivele spirituale. Grijile vieții impun frecvent întreaga noastră focalizare, astfel încât am putea crede că nu avem timp să mai facem şi altceva, să încercăm singuri să elevăm spiritual. Când acest gând ne pătrunde în minte, trebuie totuşi să ne amintim că suntem deja ființe spirituale. Provocarea nu este de a încerca să devenim altceva, ci dimpotrivă,

este o problemă de a fi la înălțimea a ceea ce noi avem deja mai bun înlăuntrul nostru.

Materialul lui Cayce confirmă faptul că, de prea multe ori, uităm adevărata noastră natură. Mulți oameni au presupus în mod incorect că scopul nostru este de a ajunge în rai, de a atinge iluminarea sau pur şi simplu „de a evada de pe pământ”. Şi totuşi, aceasta priveşte moştenirea noastră dintr-o perspectivă complet diferită de cea conținută în citiri. Citirile afirmă că Dumnezeu doreşte să fie exprimat în lume prin noi - exemplul dat prin Iisus - El fiind etalonul fiecărui suflet. Noi suntem copiii lui Dumnezeu, cu misiunea de a aduce într-un fel sau altul Duhul Sfânt pe pământ. Una dintre citiri descrie minunat natura spirituală a umanității în acest fel:

Căci tu eşti ca un corpuscul în trupul lui Dumnezeu; deci un co-creator al Lui, în ce gândeşti şi în ceea ce faci. Şi tu preschimbi orice suflet cu care intri în contact, ca atare, sau mental, atât timp cât tu, ca entitate individuală, eşti un martor pentru sau împotriva Domnului Dumnezeului tău. Acesta este efortul fără exagerare, evident pe calea spirituală a omului, a acestei entități pe pământ. Şi totuşi, niciun suflet nu poate veni în contact cu entitatea fără a se fi schimbat în trup, minte sau scop. Şi scopul este, bineînțeles, al sufletului. (2794-3)

Adevărul despre cine suntem este atât de măreț! Avem un rol integral în crearea vieților noastre, a relațiilor şi chiar a evenimentelor din lume! Avem un efect asupra fiecărui suflet pe care-l întâlnim. Persoana care suntem cu adevărat este cu mult diferită de felul în care ne văd alții, sau chiar de felul în care ne vedem noi înşine. În ultimă instanță, vom ajunge să ne cunoaştem pe noi înşine exact aşa cum ne cunoaşte Creatorul.

NATURA TREIMICĂ A UMANITĂȚII

Unul dintre conceptele cel mai frecvent menționate în materialul lui Edgar Cayce este că Duhul este viața, mintea este ziditorul, iar fizicul este rezultatul. Cu alte cuvinte, sufletul furnizează impulsul şi energia creatoare în viețile noastre. Mintea concentrează acea energie pe căi creatoare (pozitive) sau distructive (negative) de exprimare. Rezultatul interacțiunilor noastre cu activitățile sufletului influențat de puterea liberului arbitru şi a minții, se

manifestă în viețile noastre. Aceasta aminteşte de faptul că tot ce este viu are capacitatea de a primi putere de la Duhul Sfânt, de la Forțele Creatoare, de la Dumnezeu. (N.R.: deci, cine nu primeşte putere de la Duhul Sfânt este mort sau moare).

Dar modul în care noi folosim această influență spirituală în viețile noastre este determinat de puterea minții noastre, de obiectul concentrării noastre, de ceea ce facem cu liberul nostru arbitru. Impactul alegerilor noastre îşi va găsi expresia în fizic, afectându-ne pe noi înşine şi relațiile dintre unul şi celălalt.

Pe un anumit nivel, corpurile noastre fizice sunt reprezentări materiale ale expresiei căutării de sine. Prin sentimentele noastre devenim conştienți de influențele combinate pe care gândurile noastre pozitive sau negative le-au avut asupra noastră.

Tot ceea ce am gândit vreodată, am făcut sau am dorit, va avea în cele din urmă un efect asupra fizicului. În timp, gândurile şi dorințele noastre amplificate se vor mainfesta în fizionomia noastră, înregistrându-se chiar pe fețele noastre! Corpurile noastre fizice sunt elemente componente ale Forței Creatoare - Duh - ce se manifestă în lumea materială.

Felul în care ne concentrăm mintea (corpul mental) este extrem de important deoarece poate aduce sinelui pe cel mai mare aliat sau pe cel mai mare adversar. Acesta este motivul pentru care Sf. Apostol Pavel i-a sfătuit pe cei ce-l urmau: „Gândul acesta să fie în voi, care era şi în Hristos Iisus” [Filipeni 2,5]. Obiectul concentrării noastre continue devine o mai mare parte a alcătuirii noastre, precum şi cine suntem în procesul devenirii noastre.

Din perspectiva lui Cayce, acest proces este în continuă desfăşurare de veacuri. Noi suntem un conglomerat de mai mulți factori decât şansă, ereditate şi mediu.

Fiecare dintre noi este o combinație de astfel de lucruri şi gânduri, dorințe, fapte, alegeri, destin şi chiar "kharma" (kharma fiind definită pur şi simplu ca fiind memoria sufletului şi răspunsurile conştientului şi subconştientului nostru la această memorie). Cine suntem noi cu adevărat chiar în acest moment este rezultatul a tot ce a influențat dezvoltarea noastră individuală de la creația noastră ca suflete.

Am citit în Biblie: „În casa Tatălui Meu multe lăcaşuri sunt.” [Ioan 14,2]. Aceasta sugerează faptul că există multe stări de conştiință dincolo de fizic şi că modurile în care noi am interacționat cu toate aceste trăiri au contribuit la o însumare totală a ceea ce suntem ca individualități. Activitățile noastre fizice, mentale şi spirituale afectează în mod constant capacitatea sufletului nostru de a-şi găsi expresia în lumea materială. Sufletul atrage către sine ceea ce a fost construit cu gândurile, dorințele şi faptele anterioare. În momentul în care ajungem să ne cunoaştem pe noi înşine, începem să realizăm că această relație cauză - efect ne permite în ultimă instanță să înțelegem fiecare trăire ca pe o lecție spre elevarea sufletului. Partenerul spiritual al fiecăruia dintre noi, „corpul spiritual”, este (N.R.: poate fi) un etalon al perfecțiunii ce rezidă în noi şi este pur şi simplu în aşteptarea manifestării cu liberul nostru arbitru. Această conştiință este mai importantă decât orice altceva am reuşit să cunoaştem despre noi înşine. Totuşi, ne identificăm prea des cu personalitatea noastră în loc să ne identificăm cu conştiința noastră, cu adevărata noastră ființă sau invidualitatea noastră spirituală. Cu alte cuvinte, personalitatea noastră este ce arătăm lumii în timp ce individualitatea noastră este ceea ce suntem cu adevarat - propria noastră indentitate. Din perspectiva citirilor suntem o creație cu mult mai energică decât ar putea sugera aparențele. Posedăm corpuri fizice mentale şi spirituale care se află într-o interacțiune permanentă unul cu celălalt în procesul creației şi evoluției spirituale în continuă desfăşurare. Informațiile lui Cayce sugerează în continuare că această natură treimică a umanității este o reprezentare simbolică a întregului cosmos. În limbajul citirilor:

Aşa cum tu te afli în propriul corp, minte, suflet, în formă tridimensională, este conform conceptului tridimensional al Divinității: Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh. Astfel, acestea în sine sunt umbră a Duhului Forței Creatoare. Astfel, Tatăl este trupul, Fiul este mintea, iar sufletul este Duhul Sfânt. (5246-1)

Cine suntem în prezent? O umbră a Forțelor Creatoare în acțiune, responsabili pentru ceea ce devenim chiar în acest moment în mica noastră sferă de activitate. Suntem co-creatori cu Dumnezeu.

Nu sunteți voi cu toții copiii lui Dumnezeu? Nu sunteți co-creatori cu El? Nu ați fost voi cu El de la început? Există vreo cunoaştere, înțelepciune sau întelegere la care să nu puteți ajunge dacă v-ați armonizat cu Forța

Creatoare care a făcut lumile şi forțele manifestate în ele? Gânditu-v-ați vreodată că brațul Domnului este tăios cu voi pentru că ați păcătuit? „De veți fi departe, de veți fi în părțile cele mai îndepărtate, de mă veți chema, Eu voi auzi şi voi răspunde de îndată”. Vă întrebați dacă vorbesc despre altcineva sau dacă vă vorbesc vouă? Deschideți-vă cugetul, inima şi voința către Dumnezeu şi El se va deschide către voi! (294-202)

MOŞTENIREA NOASTRĂ ÎN CALITATE DE CO-CREATORI

Este important să ne amintim că noi nu suntem trupuri cu suflete ci mai degrabă suflete, copii ai Creatorului, care se manifestă în lumea materială. Dintr-un anumit punct de vedere, corpul fizic este pur şi simplu o locuință, căminul sufletului, pe timpul şederii sale în materialitate. Cu toate că ne gândim adesea la noi înşine ca la nişte trupuri, trupul este pur şi simplu un vehicul pentru exprimarea mentală şi spirituală. Corpul fizic permite sufletului să experimenteze captivitatea unei dimensiuni limitate, precum şi dinamica liberului arbitru, a alegerii, deciziei şi a cauzei şi efectului.

În calitate de co-creatori, trebuie să devenim serioşi în privința rolului pe care îl jucăm în crearea lumii din jurul nostru. Trebuie să începem să recunoaştem responsabilitatea personală. De fapt, dacă nu începem să răspundem vieții ca nişte co-creatori conştienți, nu facem în cele din urmă decât să contribuim la problemele noastre generale şi la greutățile personale. **Căci, află că fiecare suflet este o individualitate cu voința liberă şi-şi alege calea şi fapta. Căci el, fie este împreună lucrător cu Dumnezeu în creație şi astfel creator în atitudinea sa, în gândul său şi în aplicarea principiilor şi adevărurilor zi de zi, fie este în armonie cu ceea ce este contradictoriu, asediind şi punând altora obstacole în cale.** (2549-1)

Creatorul a făcut pe om pentru a-I fi partener. Fie în cer, fie pe pământ, fie în orice stare de conştiință el este un partener al Creatorului. Cât de multe (N.R.: vieți/experiențe) **v-ar fi necesare pentru a fi vrednici de a fi parteneri cu Forțele Creatoare oriunde v-ați afla?** (416-18)

Modul de abordare al lui Cayce privind capacitățile creatoare este unul care zideşte în permanență pentru viitor. Indiferent de circumstanțele noastre

actuale, indiferent de evenimentele curente din lume, indiferent de cât de copleşiți ne putem simți chiar acum, citirea mentionează:

... puteți face ceva pentru aceasta! Căci aflați că sunteți în actuala experiență, în actualul mediu, mai importanți în influența pe care o aveți, în oportunitatea pe care o veți avea de a face pământul un loc mai bun de viețuit pentru cei ce vor veni. Şi aduceți-vă aminte că vă veți întoarce din nou! Cum vreți să arate acesta ... mai bine v-ați ridica şi ați face ... (4047-2)

Cum dorim noi să arate lumea? Chiar acum putem începe să răspundem conştient vieții ca un co-creator. Putem să înțelegem că suntem complet responsabili de modelarea cursului vieților noastre. Putem începe să vedem viețile noastre şi statutul de probleme umane doar ca o reflectare a aspectelor asupra cărora trebuie să intervenim, precum şi a ceea ce facem (şi ce nu facem) pentru a ajuta la crearea viitorului în jurul nostru.

CUNOAŞTEREA NOASTRĂ DE SINE PRIN ALȚII

Poate părea surprinzător, dar una dintre ideile fundamentale cuprinse în citirile lui Cayce este că prin alții, ajungem adesea să ne cunoaştem pe noi înşine. Fie prin a învăța despre iubire în fața unui copil, fie devenind mai răbdători în urma trăirilor noastre alături de un prieten, fie, prin interacțiunile cu ceilalți, devenim mai conştienți de deficiențele noastre, de greşelile noastre, de capacitățile şi talentele noastre.

Prin întâlnirile noastre cu alții ajungem să realizăm unde trebuie să mai intervenim, precum şi ce anume trebuie făcut. Prin ceilalți ne dezvoltăm conştiența relației noastre cu Dumnezeu şi ajungem să ne cunoaştem pe noi înşine. Conform citirilor, există o dinamică a întrajutorării în fiecare relație umană - o lege universală - care este exprimată prin învățătura: „vei culege ceea ce ai semănat”. Aceasta înseamnă că tot ce emanăm prin gânduri şi fapte se întoarce la noi. Acest lucru nu ar trebui să ne surprindă dacă luăm în considerare capacitățile noastre co-creatoare în relația cu mediul ce ne înconjoară. Ceea ce ar mai putea să ne preocupe totuşi, este ideea că putem vedea propriile forțe şi slăbiciuni în alți oameni:

Luați aminte - acestea sunt ca şi legile, de neschimbat: Măsura cu care dai altora ți se va întoarce ție. Aşa cum vrei ca alții să-ți facă ție aşa să le faci tu lor. Aceasta se aplică fie în familie, fie între cunoştințe sau asociați de orice fel. Află că vina pe care o găseşti în alții este o reflectare a vinovăției tale. Fii cu alții aşa cum ți-ai dori ca ei să fie cu tine şi vei îndepărta mult din ea. Nu te crampona de ideea „Ei bine, ştiu ce au ei de gând să spună sau să facă, dar eu voi face ce pot mai bine”. Nu ține seama de asta! Află că duhul cu care ai de-a face, este Duhul care îți va răspunde ție! (1688-9)

Cayce a afirmat că oamenii din jurul nostru acționează pur şi simplu ca în oglindă. Oamenii din viața noastră care pot fi cei mai înşelători pentru noi, sunt înşelători pentru că noi vedem în ei o parte din noi pe care într-un fel am trecut-o cu vederea sau am refuzat să ne ocupăm de ea. Dimpotrivă, persoanele din viața noastră pe care le admirăm cu adevărat ne prezintă o reflectare a unei calități pe care o putem utiliza înlăuntrul nostru. Deşi acest concept ar putea fi greu de crezut la început, nu trebuie decât să vă amintiți că până şi cel mai mare duşman al meu are un foarte bun prieten şi până şi cel mai bun prieten al meu are pe cineva care nu-l place. De ce? Răspunsul are de-a face cu focalizarea percepției noastre. Fiecare dintre noi este proiectat să perceapă anumite caracteristici ale indivizilor dintr-un anumit motiv. De fapt, oricând avem un răspuns emoțional față de o altă persoană (în mod pozitiv sau negativ), putem fi siguri că există pentru noi ceva mai mult de învățat. Dacă dorim să vedem asupra a ce trebuie să mai lucrăm din punct de vedere spiritual, trebuie să privim în jur la lumea care ne înnebuneşte. Dacă vrem să vedem cu ce mai avem de lucrat, trebuie să privim la cei din jur pe care îi admirăm cu adevărat. În acest fel, vom începe să vedem forțele şi slăbiciunile noastre portretizate în alții.

Conştientizarea acestei dinamici ne poate crea o atitudine complet diferită față de întreaga umanitate:

Căci prima lege este: „Iubirea zămisleşte Iubire”. Şi ce ai semănat, aceea vei culege. Înseamnă atunci, că în măsura în care dăruieşti, vei culege în relațiile tale cu altcineva ... Astfel, prima lege a cunoaşterii de sine, a înțelegerii de sine, este de a deveni din ce în ce mai sincer în ceea ce faci într-o relație. Căci dovada acestui lucru este rodul obținut. Şi când ai aflat calea, arată calea fratelui tău. (261-15)

Reflectarea individuală poate fi un instrument puternic pentru a reuşi să ne cunoaştem pe noi înşine. Gândindu-ne în urmă la cuvintele şi faptele din fiecare zi ne-am putea întreba: De ce am făcut lucrul acesta sau acela? Exprim oare în interacțiunile mele cu ceilalți conceptele despre ceea ce spun, gândesc sau cred? M-aş fi purtat oare față de cineva pe care îl respect cu adevărat (poate chiar Creatorul meu), la fel cum m-am purtat față de o anumită persoană care îmi displace? Din perspectiva sufletului, fiecare persoană de pe pământ este sora şi fratele meu. Îi tratez eu oare ca atare? Trebuie să ne amintim că, în parte, lumea din viața noastră deține cheia procesului propriei dezvoltări şi elevări:

Întrebare: Ce trebuie să fac pentru a mă cunoaşte mai bine pe mine însumi?

Răspuns: Dupa cum sinele meditează asupra diferitelor activități ale sinelui, după cât de des sinele devine impuls pentru activitatea altcuiva, astfel se poate vedea că sinele este înțeles sau neînțeles, după cum au fost activitățile lui. Cât de des ai fost în sinea ta cel ce a îndemnat pe alții să privească în ei înşişi pentru a vedea dacă sunt în acord cu ceea ce El voieşte ca ei să facă? De câte ori ai făcut pe alții să gândească mai bine despre ei înşişi? În aceasta, te poți vedea pe tine însuți; căci în preamărirea Lui, sinele se vede el însuşi, precum alții se pot vedea pe ei înşişi în activitățile sinelui. (262-9)

În măsura în care neglijăm propriile interese în relațiile cu alții, vom fi capabili să abordăm acea parte a individualității noastre care doreşte să devină întreg, acea parte care doreşte adevărata exprimare a sinelui, acea parte care doreşte să ajungă să se cunoască pe sine.

CONŞTIENTIZAREA SINELUI ADEVĂRAT

În multe culturi antice, există credința că Dumnezeu a pus toată cunoaşterea relației noastre cu Creatorul adânc în noi şi totuşi acesta este încă adesea ultimul loc în care oamenii decid să privească. Adevărul naturii noastre divine este în mod clar ilustrat într-o legendă populară hindusă:

La un moment dat, toți oamenii de pe pământ erau zei, dar ei au devenit atât de păcătoşi şi au abuzat atât de divinitate încât Brahma, zeul tuturor zeilor, a

decis că divinitatea trebuie să-i fie luată omului şi ascunsă într-un loc unde să n-o mai poată găsi niciodată. „O vom îngropa adânc în pământ” spuseră alți zei. „Nu”, a spus Brahma, „pentru că omul va săpa în pământ şi o va găsi”. „Atunci o vom scufunda pe fundul oceanului”, spuseră ei. „Nu”, a spus Brahma, „pentru că omul va învăța să plonjeze şi o va găsi şi acolo”. „O vom ascunde pe cel mai înalt munte”, au spus ei. „Nu”, a spus Brahma, „pentru că într-o zi omul va escalada fiecare munte de pe pământ şi vor captura din nou divinitatea”. „Atunci noi nu ştim unde s-o ascundem pentru ca ei să n-o găsească”, spuseră zeii mai puțin importanți. „Vă voi spune eu”, spuse Brahma, „ascundeți-o în adâncul omului însuşi. El nu va gândi niciodată să privească acolo”.

Biblia confirmă aceeaşi idee când afirmă: „Căci porunca aceasta care ți-o poruncesc eu astăzi nu este neînțeleasă de tine şi nu este departe. Ea nu este în cer, ca să zici: Cine se va sui pentru noi în cer, ca să ne-o aducă şi să ne-o dea s-o auzim şi s-o facem? Şi nu este ea nici peste mare, ca să zici: Cine se va duce pentru noi peste mare ca să ne-o aducă, să ne facă s-o auzim şi s-o împlinim? Ci cuvântul acesta este foarte aproape de tine; el este în gura ta şi în inima ta, ca să-l faci”. [Deuteronomul 30,11-14]

Citirile descriu această constiență ca fiind cea Hristică, un etalon al perfecțiunii care este întreagă şi în armonie cu esența noastră spirituală. Printr-un proces atăt de armonizare cât şi de cerere, începem să manifestăm acea conştiință spirituală. Pe lângă meditație şi rugăciune, a lucra cu visele noastre poate fi o parte integrantă a descoperirii noastre personale şi a armonizării interioare. Sunt disponibile mai multe cărți pe acest subiect, dar unul dintre cei mai importanți dintre primii paşi este de a le nota în fiecare dimineață. În fazele aplicării, un progres general este cel mai bine văzut poate prin continuarea interacțiunilor cu ceilalți. Pe măsură ce ajungem să cunoaştem adevărata noastră individualitate, vom descoperi legătura dintre unul şi celălalt. Vom începe să recunoaştem faptul că, având pe Dumnezeu ca Părinte, suntem cu toții copiii aceleiaşi familii. Vom descoperi că o parte din noi a fost întotdeauna un întreg:

... prima conştientizare pe care fiecare suflet trebuie să şi-o însuşească sau să o caute cu seriozitate, este că Dumnezeu este conştient de tine. Şi însăşi conştiința ta ar trebui să-ți amintească de aceasta. Dacă fiecare suflet ar

deveni sau ar putea să devină conştient de aceasta, ce mare diferență ar putea fi în alegerile făcute zi de zi! (2650-1)

Din ce în ce mai frecvent ne trezim la adevăratul nostru sine spiritual pe măsură ce cunoaştem că Dumnezeu este conştient de noi, că El este pătruns de faptele noastre şi că Duhul Lui este atât în noi cât şi în afara noastră. Acesta este scopul esențial, de a te cunoaşte pe tine însuți.

CONCLUZIE

Fiecare dintre noi este o manifestare a ceea ce am fost din totdeauna. Începând să ne cunoaştem pe noi înşine, vom descoperi cine şi ce suntem chiar acum. Este pur şi simplu rezultatul final al gândurilor, dorințelor şi faptelor noastre anterioare. Şi totuşi, în ciuda oricărei provocări, dezamăgiri sau piedici pe care le putem întâmpina, fiecare dispunem de un etalon pentru deplinătate, care este dreptul nostru dobândit prin naştere. Fiecare aspect al vieților noastre: din punct de vedere fizic, mental şi spiritual, are potențialul de a contribui la înțelegerea şi manifestarea acestui etalon. În ultimă instanță, toate trăirile au potențialul de a fi pentru binele şi elevarea noastră, căci ele ne ajută în a ne cunoaşte pe noi înşine. Prin armonizarea cu adevăratele noastre euri interioare, viețile noastre de zi cu zi vor exemplifica ceea ce este mai bun în noi şi în cele din urmă vom merita să ne numim noi înşine Copiii lui Dumnezeu:

Cunoaşte-te mai întâi pe tine însuți. Priveşte în inima ta. Ce găseşti că ți-ai propune să faci? Să-ți satisfaci poftele? Să-ți satisfaci propria dorință de putere sau glorie, de faimă sau bogăție? Acestea, după cum ai experimentat şi după cum ştii în adâncul sufletului tău, fac aripi foarte uşor şi zboară. Numai acele lucruri care sunt juste, acele lucruri care sunt armonioase, care se nasc din bunătate şi iubire frățească, răbdare, speranță şi îndurare, trăiesc. (1776-1)

Pentru a fi credincios altora, trebuie ca mai întâi să fim credincioşi acelei părți interioare din noi înşine. Nu putem spune un lucru şi totuşi să fim şi să gândim ceva complet diferit. Cultivând această capacitate de a decela între corect şi greşit, bine şi rău, între ceea ce credem noi cu adevărat şi ceea ce lăsam pe alții să gândească ce credem, chiar şi între unde dorim să fim şi

unde suntem, devenim mai conştienți de motivația gândurilor, dorințelor şi faptelor noastre. Devenim conştienți unde este viața noastră către care suntem conduşi şi dacă trebuie să facem o schimbare sau nu. Dar cel mai important este că devenim conştienți de potențialul nostru pentru deplinătate, pur şi simplu aşteptând să fim treziți înlăuntrul nostru. Suntem co-creatori cu Dumnezeu. Numai aplicarea principiilor spirituale ca răbdarea, cooperarea, toleranța şi iubirea, vor duce la această conştientizare şi la propria noastră trezire spirituală. Prin interacțiunile noastre cu alții ajungem să ne cunoaştem pe noi înşine, relația noastră cu altcineva şi relația cu Dumnezeul nostru:

Te-ai purta cu Dumnezeul tău la fel cum te porți cu fratele tău? Iubiți-vă unul pe celălalt. „Poruncă nouă vă dau: Să vă iubiți unul pe altul.” În acest fel, ca fiecare să se vadă pe el însuşi aşa cum îl văd alții. Nu lăsa cuvintele tale şi faptele tale să fie atât de diferite, căci ei nu sunt copii ai aceleiaşi familii. Lasă faptele tale, lasă cuvintele tale să fie în concordanță cu ce alții văd în tine. (262-9)

Trebuie să ne solicităm noi înşine pentru a ne hotărî să începem a ne măsura cu acest standard de iubire. Trebuie să începem prin a-i trata pe alții exact aşa cum ne-am dori noi să fim tratați. (N.R.: conform învățăturii Hristice începând cu neprietenii noştri). Este datoria noastră, chiar obligația de a ne disciplina astfel încât fiecare cuvânt, gând şi faptă să înceapă să reflecte ceea ce avem mai bun în lăuntrul nostru.

LECȚIA A TREIA

IDEALURI

Gândul acesta să fie în voi care era şi în Hristos Iisus. [Filipeni 2,5]

SUBIECT DE MEDITAȚIE

Doamne, fii milostiv cu mine! Ajută necredinței mele! Îngăduie-mi să văd în El ceea ce Tu ai vrea sa văd în prietenul meu. Îngăduie să văd în fratele meu ceea ce văd în El, căruia mă închin! (262-5)

INTRODUCERE

Astfel, cel mai important lucru pentru această entitate sau pentru oricare alta este de a şti mai întăi care este idealul - din punct de vedere spiritual. (357–13)

Pe anumite perioade din viețile noastre, întâmpinăm cu toții conflicte în ceea ce trebuie să facem, unde trebuie să mergem sau cum am putea umple acea nişă specială pe care Dumnezeu o are în vedere pentru noi. (N.R.: energetică şi informațională). Ne pomenim adesea căutând ceva, deşi de multe ori nu ştim sigur ce anume.

Având în vedere că această confuzie interioară este ceva comun tuturor, puteți crede că orice soluție practică ce furnizează pătrunderi psihologice sau garantează un răspuns acestei dileme, ar trebui să fie vestită din vârful celui mai înalt munte.

Şi totuşi, poate că unul din principiile cel mai adesea scăpate din vedere de noi din citirile lui Edgar Cayce, este conceptul de a lucra cu „idealuri” şi este chiar principiul care furnizeaza răspunsul la chemarea interioară.

Căci călăuzirea mentală şi spirituală trebuie să fie legată de ceea ce-şi alege o entitate individuală ca ideal şi ce va face sau va trebui să facă în legătură cu acest ideal, nu idei, ci idealuri. În alegerea şi analizarea sinelui şi

idealului, nu mai purtați pur şi simplu toate acestea în minte, ci puneți¬le pe hârtie aşa cum erau, într-o formă manifestată. (5091-3)

Deoarece citirile au recomandat scrierea idealurilor noastre, din punct de vedere fizic, mental şi spiritual, putem fi tentați să credem că această abordare este una care se finalizează dintr-o singură încercare, umplînd coloanele sau înscriind note cu care, odată puse pe hârtie nu vor mai cere confruntări. Şi totuşi, Edgar Cayce a spus foarte clar că preocuparea *lucrului cu idealurile* (N.R.: sublinierea noastră) trebuie să devină o activitate frecventă în viețile noastre - una în care suntem provocați, încurajați, chiar ațâțați să începem o capodoperă la un anumit nivel al sufletului. Din această abordare, interpretarea citirilor în privința idealurilor poate fi de mare ajutor în a manifesta în viețile noastre tot ceea ce avem mai bun de oferit lumii noastre, Dumnezeului nostru şi nouă înşine.

CE ESTE UN IDEAL

În termenii cei mai simpli, un ideal este influența motivatoare care impresoară caracterul în mod deliberat a ceea ce facem şi de ce.

Este ca o Stea a Nordului care ne călăuzeşte în întunericul nopții, permițându-ne să ne focalizăm pe direcția în care dorim să fim conduşi. Deoarece o „țintă” este ceva tangibil, în terminologia lui Cayce un „ideal” este cu adevărat un etalon motivator care ne călăuzeşte viețile. Nu este ceva ce se acumulează ca un obiect premiu, ci este mai degrabă ca şi cum te-ai îndrepta către Soare - razele îți încălzesc fața când te uiți către el şi nu te poți abține, deşi ştii când te uiți direct la el!

Ceea ce poate fi totuşi surprinzător din perspectiva citirilor, este că toată lumea lucrează cu idealurile, chiar dacă aceasta se întâmplă la un nivel inconştient.

De exemplu, i s-a spus unei persoane: **„Fiecare entitate individuală, fie ea conştientă de acest lucru sau nu, îşi pune în fată un ideal În lumea materială, în lumea mentală şi în lumea spirituală”.** (1011-1)

Altei persoane i s-a spus că motivul pentru care are atât de multe probleme şi atât de multă confuzie în propria sa viață era acela **că nu-şi stabilise niciodată**

un ideal conştient (323). El se simțea adesea într-o stare de confuzie pur şi simplu deoarece idealul pe care şi-l stabilise era acela al unui „rătăcitor”; El a fost încurajat să facă o alegere conştientă şi să înceapă să lucreze cu acest ideal în mod pozitiv. Citirile aminteau frecvent oamenilor că „mintea este ziditorul”; cu alte cuvinte, că ceea ce este tratat de o persoană cu multă insistență, devine o parte mai importantă în viața sa.

Citirile sugerează că o cale de a începe să descoperim ce idealuri inconştiente am construit în viețile noastre este de a ne pune nouă înşine întrebări introspective după cum urmează:

(1) Ce fel de loc de muncă ar fi compania mea dacă fiecare angajat ar fi exact ca mine?

(2) Ce fel de viață de familie ar fi daca fiecare soț (soție/copil) ar fi ca mine?

(3) Ce fel de vecinătate ar fi dacă fiecare vecin ar fi exact ca mine?

(4) Ce fel de valoare de sine ar avea oamenii dacă fiecare persoană ar avea părerea despre sine ca şi a mea? sau

(5) Ce fel de biserică sau sinagogă ar fi congregația mea dacă fiecare membru ar fi la fel ca mine?

Întrebările de felul acesta nu au menirea de a ne descuraja ci dimpotrivă, de a ne ajuta doar să realizăm ce puternice idealuri inconştiente au existat în modelarea a ceea ce vom deveni, atât în mod pozitiv cât şi negativ.

Un ideal conştient este de a dori să cântărim fiecare din gândurile, cuvintele şi faptele noastre. De exemplu, dacă alegem un ideal conştient cum ar fi „iubirea”, trebuie să stabilim criteriul nostru pentru fiecare acțiune. Ne-am putea de asemenea puncta direcția în care dorim să fim conduşi. Folosind cele cinci întrebări de mai sus în conexiune cu un ideal de iubire, ne-am putea întreba:

(1) Ce fel de angajat ar putea fi o persoană iubitoare?

(2) Ce fel de viață de familie ar avea o persoană iubitoare?

(3) Ce fel de vecină ar fi o persoană iubitoare?

(4) Cum ar putea o persoană iubitoare să-şi demonstreze valoarea de sine şi propria estimare? sau

(5) Cum ar fi un membru iubitor al unei biserici sau sinagogi?

Găsind „cele mai bune presupuneri” pentru calitățile unei persoane iubitoare (sau orice alta calitate aleasă pentru idealul nostru), putem începe să manifestăm aceleaşi calități în noi înşine şi de-a lungul procesului să demonstrăm mai des idealul pe care dorim să-l avem ca motivație a fiecăreia dintre faptele noastre. Astfel, în răspunsul la întrebarea noastră „Ce este un ideal?” există ceva ce influențează fiecare faptă a noastră, fiecare gând şi chiar toate emoțiile noastre. Este un impuls motivator de a modela materia, a ceea ce suntem, precum şi a ceea ce vom deveni în cele din urmă. Oricât de puternic motivatoare sunt idealurile în viețile noastre, ele rămân în mare parte în inconştient dacă nu le conştientizăm şi nu luăm inițiative. Practic, putem avea iealuri fără a şti măcar ce sunt ele! Deci, de ce sunt importante idealurile? În parte, iată, răspunsul la *ce*, îl naşte pe *de ce*. Din moment ce idealurile modelează chiar propriile noastre vieți, trăirile noastre, chiar şi cee ce suntem în procesul devenirii, ele trebuie să fie extrem de importante. Citirile însele afirmă că stabilirea unui ideal conştient este unicul lucru de cea mai mare importanță pe care îl putem înfăptui. În mod esențial, motivul acestei importanțe este întreit:

(1) tratează direct şi modelează impulsul „duhului” în viețile noastre;

(2) idealurile ne ajută să trecem prin (şi ne face responsabili de) acele experiențe de care avem nevoie pentru a ne cunoaşte pe noi înşine; şi

(3) idealurile ne pot ajuta să lucrăm (N.R.: să ne orientăm şi să acționăm corespunzător) uneori prin confuzia pe care o numim „libertate de alegere”.

IDEALURILE ÎNDRUMĂ ŞI MODELEAZĂ IMPULSUL SUFLETULUI ÎN VIEȚILE NOASTRE

Citatul complet (adesea repetat) din materialul lui Cayce „mintea este ziditorul” este după cum urmează: Duhul este viața, mintea este ziditorul şi fizicul este rezultatul. Deşi terminologia este foarte mult simplificată, cuvântul „duh” (spirit) în vocabularul cititorilor înseamnă adevăratul Impuls

Creator care poate fi utilizat în mod pozitiv sau negativ. Este forța vieții care poate fi direcționată prin activitatea minții şi voinței, către preocupări altruiste (bine) sau egoiste (rău). Mintea este mecanismul prin care decidem unde şi cum ne vom concentra energiile creatoare şi chiar atenția noastră. Rezultatul final al focalizării acestui impuls creator într-o anumită direcție sau activitate în mod conştient sau inconştient, este faptul că atragem anumite trăiri şi chiar oameni în viețile noastre. De fapt, lumea noastră fizică / materială devine scena (rezultatul) în care putem vedea activitatea duhului condus prin puterea minților noastre, desfăşurată chiar sub ochii noştri.

Căci orice ar fi, este mai întâi conceput în duh. Acesta îşi exercită influența prin minte. În virtutea a ceea ce păstrează mintea entității ca ideal, sau ce va primi prin duh, poate fi zămislit în sinele mental. (2995-3)

Aceleiaşi persoane i s-a spus în citirea ei: **„Te poți face exact atât de fericită sau tot atât de nefericită după cum doreşti”**. Câți dintre noi au mers vreodată într-un amfiteatru de cinema cu ecrane multiple fără a se uita măcar sau fără să aibă idee despre ce se prezintă? Au cumpărat un bilet pentru un spectacol oarecare pe care plasatorul s-a întâmplat să ni-l vândă şi apoi s-au aşezat fără nici o motivație, neştiind nici ce vizionau. Şi totuşi, chiar aceasta este experiență pe care ne-o creem atunci când ne angajăm în stabilirea unui ideal conştient.

IDEALURILE NE AJUTĂ SĂ TRECEM PRIN (ŞI NE FAC RESPONSABILI DE) EXPERIENȚELE DE CARE AVEM NEVOIE PENTRU A NE CUNOAŞTE PE NOI ÎNŞINE

Odată ce a fost ales un ideal (N.R.: când?), se stabileşte un etalon, o influență motivatoare, care ne va ajuta să învățăm orice lecție de care avem nevoie pentru a înainta către următorul pas ce duce la dezvoltarea şi elevarea personală. Ceea ce complică înțelegerea noastră, totuşi, este faptul că odată ce a fost ales un ideal, viețile noastre atrag uneori după sine experiențe ce par diametral opuse a ceea ce noi am afirmat că suntem interesați să construim (N.R.: de ce?). De exemplu, lucrând cu un ideal de „iubire”, dacă am decis că trebuie sa fim mai iubitori în viețile noastre, am putea descoperi în curând că am fost înconjurați subit de persoane care erau ele însele fie

neiubitoare, fie într-o reală chemare de a încerca să iubească. Această experiență nu înseamnă că am ales un ideal greşit; mai degrabă indică pur şi simplu că am atras către noi persoane şi evenimente care să ne poată ajuta să învățăm cum să devenim mai iubitori. În ultimă instanță, singura cale prin care putem trăi cu adevărat lecția la nivelul sufletului adică prin interacțiunea, legătura şi slujirea dintre unul şi celălalt. Citirile ne sfătuiesc să nu ne dăm bătuți, să păstrăm idealul ales, odată ce lucrarea începe cu adevărat. Suntem responsabili pentru alegerile noastre şi vom vedea unele rezultate dacă le rămânem credincioşi.

Acesta este principiul neşovăielnic ... legea - iubirea ... nu părăsiți aceste principii pe care le-ați ales ca ideal! Fiți răbdători şi eforturile voastre nu vor trece nerăsplătite ... (802–2)

IDEALURILE NE POT AJUTA SĂ LUCRĂM PRIN CONFUZIA PE CARE O NUMIM "LIBERTATEA DE ALEGERE"

Idealurile pot fi instrumente minunate pentru luarea deciziilor. Oricând ne aflăm într-o stare de confuzie deoarece nu suntem în stare să facem o alegere, fie că este o decizie majoră cum ar fi o schimbare în carieră, fie că este o decizie relativ minoră cum ar fi în ce mod să ne petrecem după amiaza. Idealul nostru poate fi de ajutor. Cântăriți (N.R.: optimizați i.e.) pur şi simpu fiecare alegere funcție de ideal; de exemplu, dacă idealul nostru este „iubirea” şi ni se oferă subit două posibilități de serviciu în acelaşi moment, ne-am putea întreba care dintre aceste două servicii se potriveşte cel mai mult cu ceea ce ar trebui să facă o persoană iubitoare, sau care din acestea ar ajuta o persoană să devină mai iubitoare? Dar mai mult decât să ne ajute la a face simple alegeri, idealurile noastre ne pot scoate din confuzia unor necesități şi ținte ale drumului realizat prin Voia Domnului. Două citate adesea repetate în citiri ne atrag atenția: **„rând pe rând, percept după percept”** şi **„fă ceea ce ştii să faci şi următorul pas ți se va arăta ție”**. Când începem să lucrăm cu orice înțelegere posedăm, calea noastră va fi netezită:

Căci dacă apuci zi de zi ceea ce ştii, atunci următorul pas, următoarea faptă, următoarea trăire ți se va arăta ție. (262–104)

APLICAREA IDEALURILOR ÎN VIAȚA DE ZI CU ZI

Chemarea de a lucra cu idealuri pare să fie una în care suntem încurajati să trecem dincolo de un exercițiu intelectual personal pur şi simplu la unul în care suntem capabili să schițăm în mod strategic cum va afecta idealul nostru interacțiunile noastre, pe noi înşine şi chiar împrejurimile:

Mai întâi află-ți idealul - spiritual, mental, material. Nu atât pentru ce ai vrea ca alții să fie, ci care poate fi relația ta adevărată cu alții! Căci El care este cel mai puternic, este slujitorul tuturor, precum legea cauzei şi efectului. (1998-1)

Multe persoane au descoperit că acea cheie pentru a pune în practică un ideal spiritual în viețile lor materiale este de a începe din nou să lucreze cu ideea că: „Duhul este viață; mintea este ziditorul; fizicul este rezultatul". Citirile au enunțat aceasta după cum urmează:

„Scrie fizic. Trage o linie, scrie mental. Trage o linie, scrie spiritual. Pune sub fiecare linie, începând cu spiritualul. Căci tot ce este în minte trebuie să vină mai întâi dintr-un concept spiritual. Această oglindire ține seama ori de Iisus, ori de Buddha, ori de minte, ori de materie, Dumnezeu sau orice este în lume care arată sinelui idealurile spirituale. Apoi, sub titlul mental scrie atitudinea mentală ideală, aşa, cum poate reieşi din conceptele spiritualului, în legătură cu sinele, cu căminul, cu prietenii, cu duşmanii tăi, cu obiectele, cu condițiile tale. Apoi scrie care este idealul tău spiritual, mental, material (fizic). Ce este idealul material, atunci?

Nu despre condiții este vorba, ci despre ceea ce au pus, despre ceea ce pun în manifestare idealurile spirituale şi mentale. Ce fel de legături crează aceasta între lucruri, persoane, situații? Astfel analizează o entitate individuală. Începeți deci să aplicați cunoaşterea pe care ați atins-o, căci veți dobândi idei şi acel ideal. Le puteți schimba din timp în timp, pe măsură ce le-ați studiat. Căci pe măsură ce le aplicați, ele devin idealurile voastre. Atât timp cât entitatea voastră este doar preocupată de aceste idealuri ele nu vă aparțin, ci rămân încă teorii. Ceea ce contează este aplicarea acestora. Ce aduc ele în experiența voastră? Acestea vor fi în regulă dacă le veți pune în practică". (5091–3)

Simplu spus, primul pas necesită luarea unei foi de hârtie şi trasarea a trei coloane. Intitulați prima coloană „Idealul meu spiritual”, a doua „atitudinile mele mentale”, iar a treia „activitățile mele fizice”. Deşi suntem încurajați să alegem un ideal spiritual incitant, se recomandă ca idealul spiritual pe care-l alegem să fie ceva ce noi putem înțelege, să lucrăm cu el şi să-l vedem manifestându-se progresiv în viețile noastre. Materialul lui Cayce afirmă că, în ultimă instanță, un ideal spiritual este cea mai înaltă calitate „spirituală” sau realizare la care am putea spera că ne motivează în viață chiar acum.

Pentru unii, aceasta ar putea fi etalonul stabilit de Iisus, pentru alții ar putea fi o calitate cum ar fi „iubirea”. În scopul de a începe cu adevărat să lucrăm cu idealurile, ar trebui totuşi să alegem acea calitate sau acel atribut care lipseşte acum din viața noastră, din legăturile noastre cu ceilalți. De exemplu, poate că vom descoperi că trebuie să fim mai „răbdători” sau mai „iertători” sau mai „înțelegători” în interacțiunea noastră cu alți oameni. Idealurile cresc şi se schimbă ca şi noi, deci este important să căutam ceva cu care să putem începe să lucrăm cu adevărat.

Pentru acest exercițiu, să spunem că idealul nostru spiritual actual este „iertarea”; deci iertarea va trebui să fie scrisă în prima coloană având titlul „Idealul meu spiritual”.

În a doua coloană, trebuie să începem listarea „atitudinile mele mentale” - acele atitudini care vor ajuta la construirea acelui spirit de iertare din relațiile noastre cu alții şi cu noi înşine. Poate că vom decide că şi „compasiunea” este o atitudine asupra căreia va trebui să lucrăm într-o relație frustrantă cu un părinte; poate „sinceritatea” este atitudinea mentală pe care vrem să începem s-o păstrăm cu privire la unul din copiii noştri cu care avem probleme; e posibil ca „răbdarea” să descrie cel mai bine acea atitudine pe care trebuie să o avem față de noi înşine. Graficul idealurilor noastre trebuie să listeze toată lumea din viețile noastre cu care este necesar să exersăm acest ideal spiritual al iertării, plus o atitudine mentală pozitivă care să ne arate cum să începem să lucrăm cu fiecare.

A treia coloană este cea mai detaliată. Este locul în care putem scrie toate activitățile fizice pe care le vom desfăşura în relația cu anumite persoane. „Activitățile mele fizice” trebuie să reflecte pur şi simplu atitudinile noastre, legate de idealul nostru spiritual. De exemplu, în cazul atitudinii de

„nerăbdare” cu noi înşine, poate că fiecare din activitățile următoare ar fi adecvate pentru a ajuta la construirea aceleiaşi atitudini: încetați să spuneți (sau chiar să gândiți), „Nu pot”; faceți o listă a fiecărei situații în care ați fost iertat pentru ceva, încep să mă rog pentru a avea destulă tărie de a merge înainte, etc.. Fiecare atitudine şi persoană trebuie să aibă pe lângă aceasta o listă cu multiple activități cu care se va lucra. Aceste activități trebuie să traseze căi de aducere a idealului spiritual în lumea materială.

Vom şti că s-au făcut progrese cu idealul nostru spiritual atunci când atitudinea mentală listată pe fişa idealurilor devine starea noastră mentală obişnuită, iar activitatea fizică devine răspunsul nostru *spontan şi natural* (N.R.: sublinierea noastră). Din momentul în care începem să lucrăm cu idealurile noastre făcându-le o parte integrantă a noastră, putem alege mai apoi o direcție şi mai incitantă, o Stea a Nordului mult mai strălucitoare către care ne putem îndrepta viețile. Important este să lucrăm cu idealurile noastre, căci lucrând cu ele vom descoperi ce anume trebuie făcut. Apoi, nu ne vom mai ingrijora de sincronizarea în timp:

Oriunde ați fi! Fie în Hartford sau Sing Sing, sau Kalamazoo, sau Timbuktu, este una şi aceeaşi! Domnul este Dumnezeul universului, oriunde ai fi! Căci fiecare suflet se află în acel loc pe care-l ocupă în prezent numai grație lui Dumnezeu. Folosiți deci astăzi această perioadă. Dacă este folosită corespunzător, atunci viitorul vă este clarificat. (3356–1)

IDEALURILE SE SCHIMBĂ ŞI CRESC CA ŞI NOI

Lucrând cu idealurile, vom descoperi că ele trebuie să fie fin acordate, devenind chiar mai incitante cu scurgerea timpului. De exemplu, dacă unul dintre idealurile noastre este „blândețea vorbirii”, am putea continua să lucrăm cu aceasta - chiar şi în timpul mesei de prânz - până când aceasta va deveni o parte din noi. Odată ce conversația începe să se identifice cu „blândețea vorbirii”, am putea reformula idealul nostru prin „amabilitate”. Astfel, „amabilitatea” trebuie să fie idealul spiritual pe care să-l manifestăm în experiențele noastre cu ceilalți, în atitudinile noastre mentale şi activitățile noastre fizice.

În cele din urmă, am putea descoperi că ne-am luptat cu „blândețea vorbirii", „amabilitatea" şi o duzină de alte idealuri, toate tratând unele aspecte ale „slujirii" sau „îmbunătățirii legăturilor" sau „iubirii necondiționate". Căci fiecare din idealurile noastre mai mici este o parte din ceva mare, ce noi dorim să devenim, dar care este imposibil de atins chiar de la început.

ÎN CELE DIN URMĂ, EXISTĂ DOAR UN SINGUR IDEAL

Deşi citirile ne încurajează să alegem un ideal personal, ele afirmă de asemenea că există doar un singur Ideal. Unei persoane i s-a spus: **„Există o singură direcție, dar există mai multe căi".** (3083-1)

În esență, ceea ce sugerează aceasta este faptul că fiecare dintre noi se îndreaptă către un Ideal fundamental. Fie că vrem să numim acest ideal „perfecțiunea" sau „Conştiința Hristică" sau „Conştiința lui Dumnezeu" sau oricare alt termen care ne convine, idealul fundamental este felul spiritual cel mai înalt posibil. Astfel, fiecare, prin idealurile noastre mai mărunte (cum ar fi aspecte ale „iubirii" sau „slujirii" sau „bunătății") servesc cu adevărat ca paşi sau zidiri către cel mai înalt ideal. Destul de interesant este acest ideal fundamental despre care Cayce declară că a fost scris în conştiența fiecărei fibre a sufletului - **o conştiență descrisă ca fiind conştiența identității sufletului cu Dumnezeu.** (5749-14)

CONCLUZII

Un ideal conştient ne permite să stabilim un *de ce* adecvat în spatele activităților noastre. Aceasta ne creează o structură pentru discernământul cu care putem lucra în viața de zi cu zi. Când încercăm să trăim fără a aduce o motivație spirituală în conştientizarea de fiecare zi, ne simțim ca şi cum am fi duşi pur şi simplu de curent, fără o direcție clară. Fără un ideal, avem posibilitatea foarte reală de a deveni pur şi simplu motivați de propriile noastre dorințe, temeri sau obişnuințe. Putem avea un eşec în a trăi conform cu ceea ce este mai bun în noi:

... până când nu există în trăirea omului conştiința că până şi faptul de a trăi este expresia Forțelor Creatoare sau Dumnezeu, iar ceea ce face el cu

oportunitățile de a alinia această expresie cu idealul sau conceptul de Dumnezeu căruia i se închină, nu merită efortul. (121–2)

În mod repetat, citirile ne încurajează să devenim conştienți de ceea ce zidim înlăuntrul nostru, deoarece va trebui să ne confruntăm cu aceasta în cele din urmă. Lucrând cu un ideal conştient, nu numai că direcția noastră devine mult mai clară, dar idealul devine o parte vie, pulsantă a ceea ce suntem, la nivelul sufletului. Un ideal este ca o tapițerie proprie pe care o facem dintr-o însăilătură. Ea poate fi lucrată, călcată şi imprimată, până când rezultatul final este ceva ce putem împărți cu mândrie în interacțiunile noastre cu alții. Fiecare dintre noi are ocazia de a decide conştient cine dorim să devenim, precum şi cât timp ne va lua să ajungem acolo.

Cu toate că fiecare dintre noi are diferite idei, planuri şi scopuri despre cum trebuie făcute lucrurile, citirile ne spun că - în ciuda tuturor diferențelor - putem împărtăşi un *de ce* comun. Chiar şi în timpul învălmăşelii şi haosului internațional din anii 1930, citirile au dat un fel de prescripție ce putea servi la unificarea întregii umanități. În ciuda faptului că fiecare națiune avea idei diferite, Cayce a spus că lumea putea împărtăşi un ideal comun.

Acest ideal era „răspunsul către lume” al lui Cayce.

Lumea, ca lume ... şi-a pierdut idealul. Oamenii pot să nu aibă aceeaşi idee. Oamenii - toți oamenii - pot avea acelaşi ideal! ... care conduce la a avea cu toții un singur Ideal; nu singura idee, dar „Tu îl vei iubi pe Domnul Dumnezeul tău cu toata inima şi pe aproapele tău ca pe tine însuți!”

Aceasta este legea deplină, acesta este răspunsul deplin către lume, fiecăruia şi tuturor sufletelor. Acesta este răspunsul pentru condițiile lumii aşa cum sunt ele astăzi. (3976–8)

LECȚIA A PATRA

CREDINȚA

Iar credința este încredințarea celor nădăjduite, dovedirea lucrurilor celor nevăzute. [Evrei 11,1]

SUBIECT DE MEDITAȚIE

Zideşte în mine inimă pură, Doamne! Deschide Tu inima mea către credința pe care Tu ai sădit-o în toți cei ce caută fața Ta. Ajută Tu necredinței mele în Dumnezeul meu, în aproapele meu, în mine însumi! (262-13)

CREDINȚA

Credința, aşa cum a fost concepută de Barnaba, este încredințarea celor nădăjduite ... iată cum a fost definită de mulți, această credință - credința pură - acceptarea sau respingerea fără o bază de motivare, sau dincolo de competența noastră sau de cunoaşterea a ceea ce este perceput, prin ceea ce omul aduce activității sale prin cele cinci simțuri... (262-14)

... căci fără credință nimeni nu poate dobândi cea mai înaltă dezvoltare în plan material sau spiritual; căci atunci cănd cineva nu poate avea credință în nevăzut, cum se poate aştepta ca ceea ce se reflectă din el însuşi să însuflețească în alții încrederea în ceea ce reprezintă memoria trupului, a minții sau sinele său? (369-3)

Poate mai mult ca orice altceva, credința este un atribut (N.R.: o sumă de categorii, atribute, etc. existente simultan) al sufletului ce permite Duhului Sfânt să lucreze prin noi. Este o forță energetică ce oferă o cale prin care Forțele Creatoare se pot manifesta. În parte, aceasta este o motivație care întăreşte atitudinile de sinceritate, încredere, disciplină şi speranță, dar este mult mai mult. Este o calitate lăuntrică ce poate fi cultivată şi exprimată în fiecare din faptele şi gândurile noastre. Deşi credința nu este legată de cunoaştere (N.R.: aparent), este o extraordinară cale de a cunoaşte. Este o

forță care face posibilă puntea între văzut şi nevăzut. Este o materie care fixează fundamentul pentru orientarea vieții noastre. Cel mai important, este faptul că, credința este o conştiență lăuntrică a legăturii sufletului cu Creatorul său.

Citirile lui Cayce spun că uneori, în viața de zi cu zi confundăm credința cu încrederea. Totuşi, cele două nu sunt unul şi acelaşi lucru. Încrederea este legată mai mult de lumea materială - cum ar fi o credință într-un lucru sau într-un efect. Din acest punct de vedere, încrederea poate fi privită ca o consecință a cunoaşterii. Este de asemenea asociată deseori unei atitudini privind propria ființă, în timp ce credința susține că suntem în tovărăşie cu Dumnezeu. Credința înfloreşte şi creşte odată cu noi. Este ca şi energia iubirii, care întăreşte legăturile noastre cu altcineva.

În termenii cei mai simpli, o atitudine de încredere sinceră poate fi văzută ca o slabă licărire a ceea ce este credința adevărată. De fapt, Cayce a afirmat că pe masură ce cultivăm încrederea în Dumnezeu, rezultatul natural trebuie să fie creşterea credinței. De-a lungul istoriei lumii, umanitatea a asociat prea des credința cu dogma religioasă, încrederea, ritualul sau chiar cultura. În prezent, fiecare dintre acestea este asociată cu menținerea anumitor idei, iar credința nu este nici unul din aceste lucruri. *Credința este o conştiență lăuntrică adusă la lumină de către suflet, care poate fi adusă în conştient prin slujire. Credința este dinamica ce permite energiei Duhului Sfânt să lucreze prin noi, în pofida tuturor imperfecțiunilor noastre. Credința este cea care a făcut să se manifeste tot ce a existat vreodată şi tot ce ar putea fi conceput să existe vreodată.*

Credința este dovada împlinirii făgăduințelor lui Dumnezeu. Mai mult decât orice altceva, credința este conştiența de a fi trăit, mai degrabă decât a fi văzut un lucru.

CREDINȚA CA FORȚĂ UNIVERSALĂ

Deoarece credința nu este încrederea într-un lucru, ci mai degrabă o conştiență a sufletului ce doreşte să fie exprimat, existența credinței este adevărată pentru fiecare persoană. Mai exact, unii pot fi inconştienți de credința ce sălăşluieşte în adâncul ființei lor, dar indiferent de aceasta,

activitățile Duhului Sfânt pot curge prin ei la acelaşi nivel la care ei îşi doresc să fie de ajutor altcuiva. Credința nu poate să lipsească în totalitate şi nici să fie distrusă. Aceasta nu ține de fizic, ci de suflet. De fapt, din punctul de vedere al citirilor, credința este cea care pune în mişcare tot ceea ce am putea cunoaşte mai bun:

... aşa cum s-a precizat, credința este existența forțelor creatoare din forța activă a unei persoane, pe care ei înşişi o aplică în activitatea spirituală a vieții lor. Deci, aplicând această cunoaştere asupra ta însuți ca expresie a acestei credințe aşa cum se manifestă în fiecare din copiii lui Dumnezeu - care în forța Sa activă pune această cunoaştere în acțiune - ea creşte, se extinde, sau devine baza activităților sinelui în acele direcții, după cum este necesar. (262–17)

Din această perspectivă, orice activitate, serviciu, lucru bun, moral, sau dorința de a fi de ajutor, îşi are fundamentul în credință.

Prin urmare, esența credinței însăşi are în vedere manifestarea a tot ce este bun. Adevărata credință este pusă în practică ori de câte ori conştientizăm rațional un oarecare aspect de deplinătate în adâncul ființei noastre şi această conştiență, la rândul ei, capătă efect prin activitatea forțelor spirituale, a slujirii, a iubirii. Aceasta este calea prin care fiecare dintre noi poate ajunge să-şi cunoască ființa lăuntrică, chiar propriul nostru suflet, prin trăirea credinței. Din ce în ce mai mult, pe măsură ce oamenii se trezesc la adevărata lor natură spirituală, conştiența şi puterea credinței devin disponibile punerii în practica de fiecare zi:

Căci există chemarea de a sluji, din adâncul sufletului. Aceasta deci, omul trebuie s-o facă. Mai exact, trebuie să existe credință indiferent de fapte, dar credința fără fapte este moartă, sau naşte legături slabe. Căci lucrarea Duhului Sfânt pe pământ nu este un fapt ascuns ci unul pozitiv, aşa cum s-a dovedit în viața lui Iisus pe pământ. Căci fiecare zi, fiecare perioadă a fost plină de faptele Sale, încât s-a putut spune despre El: „Cred că toate cărțile din lume nu ar cuprinde toate faptele şi spusele acestui OM”. (3361-1)

În termeni practici, credința unui om este împlinită atunci când lucrează în conformitate cu ceea ce cunoaşte el mai bun în acest timp, în acest loc, chiar

acum. Totuşi, indiferent de stadiul actual al rațiunii noastre, credința există ca o conştiență potențială în fiecare fibră a ființei noastre.

CREDINȚA CA O CONŞTIENȚĂ ÎN DEZVOLTARE

Conform materialului lui Edgar Cayce, completa împlinire a elevării noastre spirituale rezidă în cele din urmă în dezvoltarea credinței noastre. Credința nu este ceva ce poate fi învățat, este mai degrabă conştiența faptului că ea poate fi cultivată înlăuntrul nostru. Credința trece dincolo de nădejde şi încredere; este o extindere a conştiinței. Credința ne permite să trăim şi să aflăm dimensiunile nevăzute ale vieții, relativ la cele mai înalte adevăruri despre suflet. Iată de ce, a lucra cu o motivație sau cu un ideal spiritual este un pas necesar în dezvoltarea credinței:

Căci un om este exact aşa cum gândeşte în inima sa. Deci, nu judeca dacă nu vrei să fi judecat. Dacă ai credință arată-ți credința. Dacă ai iubire, arată-ți iubirea. Da, spui tu, „Am auzit asta atât de des!" Da, dar ce ai făcut în legătura cu asta? Trebuie să-ți dai seama atunci că Dumnezeu există şi că trupul tău este templul Dumnezeului tău! Îl întâlneşti tu acolo pe El? (254 – 101)

De aici rezidă necesitatea ca, aşa cum este în întreaga viață a omului, credința, speranța într-o divinitate ce este înlăuntru, să fie păstrate - să modeleze destinele în aşa fel încât oportunitățile ce apar în viețile lor să fie acele lucruri care, dacă sunt preluate corect, înlesnesc elevarea sufletului. (1300-1)

Trăirea completă a credinței nu este posibilă fără o focalizare ordonată a viziunii interioare asupra idealului spiritual. Dimpotrivă, prin trăirea credinței, idealul va prinde viață. Credința este alinierea celor mai multe adevăruri despre suflet, gândirea, cunoaşterea şi dorința de afla o cale de binecuvântare pentru ceilalți, prin încercarea de a manifesta etalonul lăuntric al perfecțiunii. Când cineva îşi concentrează voința în această direcție, efectul natural este conştientizarea credinței. Pe de altă parte, dacă permitem ca o distragere a atenției să ne abată de la motivația noastră spirituală, aceasta poate avea ca rezultat apariția unei lipse de credință.

Credința este esența Duhului Sfânt reflectată în conştientul nostru. Prin credință, totul este posibil. În Biblie citim că până şi credința de mărimea unui bob de muştar poate înfăptui ceea ce pare imposibil. Aceasta afirmă că oricând suntem până la cea mai mică fărâmă în armonie cu natura noastră divină şi dorim să fim folosiți ca o cale pentru fapte. Duhul poate muta munții. Străduindu-ne să cooperăm, folosind cunoaşterea dobândită în cunoaşterea de sine, alegând o motivație spirituală şi cultivându-ne credința, activitățile Duhului devin un lucru viu în trăirile noastre. Acesta nu este un exercițiu intelectual. Este o conştiență activă care aduce în conştiința noastră adevărul despre legătura noastră cu Divinul.

Credința este conştiența şi trăirea directă a nevăzutului. Credința este în continuă dezvoltare. Ea se dezvoltă pe măsura folosirii ei.

TRĂIREA CREDINȚEI ÎN DUMNEZEU, A CREDINȚEI ÎN ALȚII, A CREDINȚEI ÎN NOI ÎNŞINE

În ultimă instanță, elevarea noastră este direct proporțională cu mărimea credinței pe care o admitem (N.R.: şi folosim) în viața noastră. Deşi am putea să n-o etichetăm astfel, credința este demonstrată (N.R.: şi dovedită) prin fapta bună şi gândul bun. În acelaşi grad în care încercăm să manifestăm Conştiința Hristică - etalonul lăuntric de perfecțiune - prezența credinței este adusă în conştient. Atunci când începem să facem ceea ce ştim să facem, ni se va arăta următorul pas, următoarea faptă, următorul act de slujire. Credința noastră este cultivată în măsura în care căutăm să fim o cale pentru activitatea Creatorului pe pământ.

Lasă umbra să treacă. Gândeşte-te la speranța înfloririi din nou, a ceea ce te-a îndemnat să răsari şi să mergi către El în numele Lui. Fii puternic întru slava Domnului tău! Fii gata nu de sacrificiu, ci aşa cum El a hotărât, bucuria stând mai degrabă în slujirea aproapelui. Astfel, căile pot fi îndreptate. Astfel, acele capcane, necazuri, condiții care v-au supărat, pot aduce din nou curgerea pură a ajutorului spiritual în sufletul tău, trupul tău şi mintea ta. Păstrează acele lucruri aproape şi cu dragoste. Lasă acele sentimente chemate adesea din suflet să se aprofundeze pentru un țel ca tu să-ți poți împlini scopul tău întru Domnul. Lasă-l pe El să-şi aibă calea Sa. Lasă-L pe El

să te calăuzească. Păstrează-ți credința - păstrează-ți credința - păstrează-ți credința! (378–26)

Prea des separăm trăirea credinței în: credința în Dumnezeu, credința în alții şi credința în noi înşine. Putem să ne încurcăm şi să uităm a trăi întru Dumnezeu. În anumite ocazii se pare că vă lipseşte încrederea în alții. Uneori, ne pierdem pe moment încrederea în noi înşine. Şi totuşi, însăşi această separare arată că această credință este mai degrabă încrederea într-un lucru decât o conştiență ce trebuie exprimată. Încrederile se pot schimba şi pot chiar înceta să mai fie relevante, pe când adevărata credință nu poate decât să fie trăită:

În măsura posibilităților, încercați să nu judecați, dacă doriți să nu fiți judecați. Amintiți-vă, cu măsura cu care-i veți cântări pe alții, cu aceeaşi măsură veți fi cântăriți în cele din urmă. Dacă vrei să ai parte de prieteni, de iubire, de răbdare, manifestă acelaşi lucru cu cel pe care ți-l doreşti. Fiecare din acestea sunt caracteristici ale duhului adevărului şi cu cât le veți manifesta în trăirile voastre, cu atât mai mare va deveni măsura credinței voastre. Căci dacă nu aveți încredere în alții, cum puteți avea încredere în Dumnezeu? Dacă nu ai credință în Dumnezeu, cum poți găsi aceasta în tine? (5079-1)

Citirile afirmă că ne întărim în credință atât prin gândul bun şi fapta bună cât şi prin cultivarea legăturii personale cu El. Din perspectiva lui Cayce, Dumnezeu nu este o forță impersonală, ci mai degrabă un părinte grijuliu care este doritor să fie în comuniune cu noi:

Pentru ca cineva să creadă în Dumnezeu trebuie mai întâi să-L cunoască şi să vorbească adesea cu El. Acela trebuie să meargă cu El în noapte ca şi în lumină, ca şi în tot felul de alte locuri. Luați aminte, mâna Lui sa vă călăuzească. (3234-1)

Este uşor de uitat că Dumnezeu este atent la tot ce este legat de noi. Credința este întărită atunci când ne dăm seama că nu suntem capabili ca indivizi să înfruntăm orice situație în viață, fără a fi ajutați. În Scripturi citim:

De aceea zic vouă: Nu vă îngrijiți pentru sufletul vostru ce veți mânca, nici pentru trupul vostru ce veți îmbrăca; au nu este sufletul mai mult decât hrana şi trupul decât îmbrăcămintea?

Priviți la păsările cerului, că nici nu seamănă, nici nu seceră, nici nu adună în jintițe şi Tatăl vostru Cel ceresc le hrăneşte. Oare nu sunteți voi mai presus decât ele?

Deci, nu duceți grija, spunând: Ce vom mânca, ori ce vom bea, ori ce vom îmbrăca? Că după toate astea se străduiesc neamurile; ştie doar Tatăl vostru Cel ceresc că aveți nevoie de ele. Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu şi dreptatea Lui şi toate acestea se vor adăuga vouă. [Matei 6, 25-26; 31-33]

Aceasta nu înseamnă să lenevim şi să aşteptăm ca lucrurile din lumea fizică să vină către noi - căci până şi păsările cerului trebuie să-şi caute hrana pe care Creatorul o dă pentru ele - ci mai degrabă sugerează că aspecte ale vieților noastre spirituale şi mentale trebuie să aibă un ascendent asupra „lucrurilor” de pe pământ. Privilegiul nostru divin este de a cultiva semințele credinței şi de a începe să vedem rezultatele ce vor înflori apoi din eforturile noastre - fizice, mentale şi spirituale:

Nu-ți pierde încrederea în tine însuți, căci dacă încrederea în tine şi în capacitățile pe care trebuie să le împlineşti este pierdută, atunci înfrângerea îți stă deja în față! Până şi descurajarea diminuează capacitățile oamenilor de a deveni conştienți de forțele divine ce pot fi căutate de fiecare ... (257 - 131)

Zilnic, suntem reflectarea propriei noastre credințe. Pot fi îndeplinite tot felul de lucruri atunci când lăsăm deoparte fiecare temere şi ajungem la ceea ce El vrea ca noi să facem. Materialul lui Edgar Cayce ne încurajează să ne deschidem noi înşine ca nişte căi de transmitere a iubirii lui Dumnezeu pe pământ şi să avem totală încredere că El se va sălăşlui în noi. Haideți să nu ne îndepărtăm de această credință care este mai valoroasă decât tot ce avem. Dacă noi vom fi copiii Lui, El va fi Dumnezeul nostru.

CONCLUZIE

Conştiența credinței se extinde prin orice activitate care ne deschide inimile şi mințile către acea esență divină - gând, slujire, rugăciune sau meditație. Adevărata credință trebuie să devină o parte vie, activă, a fiecărui moment al vieții noastre. Nu se poate să vorbim într-un fel Divinității în liniştea

meditației şi în alt fel aproapelui nostru, în lumina zilei. Nu se poate să gândim ingrat şi apoi să aşteptăm ca Forțele Creatoare să se reverse peste noi. Credința implică o conştiență a moştenirii noastre. Suntem co-lucrători cu Dumnezeu. Deținem un etalon de deplinătate care poate fi activat în conştient de către propria noastră motivație. Destinul nostru este de a începe să împlinim ceea ce ştim să facem. *Trăirile vieții noastre, bucuriile, tristețile ei, conştiența ce ne pătrunde, sunt direct proporționale cu credința trăită de noi.*

Credința este o conştiență ce doreşte să fie exprimată. Este un drept dobândit prin naştere ce se poate dezvolta şi creşte ca şi noi, devenind o parte mai importantă a conştiinței noastre. Aceasta întăreşte sensul vieții noastre, creînd un vehicul prin care Divinitatea poate coborî pe pământ. Este un sentiment lăuntric al legăturii dintre suflet şi Creator. Este o recunoaştere deschisă, o încredere vie în mărturia lucrurilor nevăzute:

Acum ştim, sau descoperim, că Raiul este înlăuntrul nostru; ca şi conştientizarea şi trezirea vin din lăuntru. Astfel, prin credință, prin darul Fiului şi credința în El, devenim din ce în ce mai conştienți de prezența perseverentă a Duhului - mişcarea - aşa cum a fost hotărât de Tatăl şi nu de noi Înşine. (262-119)

În ultimă instanță, credința înseamnă suficient pentru a ne vedea trecând prin fiecare încercare. Deținem acelaşi drept dobândit prin naştere ca şi cei ce s-au dus înaintea noastră şi care au reuşit prin trăirea propriei lor credințe. Acelaşi suflet, care a fost Iisus, Fratele nostru Mai Mare, este disponibil pentru fiecare situație şi nevoie a noastră. Citirile ne vor conecta la această cunoaştere, permițând credinței noastre să ne călăuzească acolo unde este voia Creatorului. Credința este manifestarea conştienței faptului că suntem copiii lui Dumnezeu. Şi în sfârşit, conform citirilor lui Cayce, credința este piatra unghiulară a virtuții şi înțelegerii.

LECȚIA A CINCEA

VIRTUTE ŞI ÎNȚELEGERE

Mai departe, fraților, câte sunt adevărate, câte sunt de cinste, câte sunt drepte, căte sunt curate, căte sunt vrednice de iubit, căte sunt cu nume bun, orice virtute şi orice laudă, la acestea să vă fie gândul. [Filipeni 4,8]

SUBIECT DE MEDITAȚIE

Sădeşte în mine virtute şi înțelegere, căci în tine mi-e nădejdea, Doamne, Mântuitorul meu; căci Tu auzi rugăciunea credincioşiei în inimă. (262–17)

VIRTUTE ŞI ÎNȚELEGERE

Dumnezeu, a făcut atunci lumea să trăiască prin credință, prin virtute, prin înțelegere. Cunoaşteți voi oare căile Lui? Ele nu se dezvăluie uşor; căci există înnăscut în fiecare ceva ce te face să o iei pe o cale a uniunii şi a înțelegerii, către El... (539-1)

În calitate de copii ai lui Dumnezeu, unul dintre scopurile ființării noastre pe pământ este de a exprima legătura noastră cu El prin co-crearea vieților noastre, a trăirilor noastre şi interacțiunilor cu ceilalți. Nivelul acestei co-creații este mărginit doar de limitele propriei noastre conştiințe şi cereri. Noi suntem o parte din legile lui Dumnezeu, nu simpli observatori ai lor. Ca o analogie, în lumea fizică există reguli de circulație şi limite de viteză care sunt în vigoare chiar dacă şoferul a scăpat din vedere semnele din trafic. În acelaşi fel suntem şi noi supuşi legilor spirituale care guvernează viețile noastre, chiar dacă noi alegem să rămânem inconştienți de ceea ce ar putea ele să fie.

O înțelegere a legilor spirituale vine prin trăire şi prin încercarea de a trăi mai mult în concordanță cu Voia Creatorului. Odată cu o astfel de înțelegere, se naşte o conştiență profundă despre cine suntem noi cu adevărat şi o legătură mai strânsă cu noi înşine, cu Creatorul nostru şi cu toți ceilalți. Atât credința cât şi virtutea îşi au originea la nivelul sufletului. Întrucât credința este o

conştiență lăuntrică, virtutea este o calitate a sufletului ce se poate manifesta în viețile noastre de zi cu zi. În această privință, virtutea este tot ce este bun, tot ce este la nivelul roadelor sufletului (de exemplu iubirea, dreptatea, mila, pacea, bunătatea, etc.). În interpretarea transformărilor spirituale, Cayce leagă indisolubil virtutea cu înțelegerea. Din perspectiva citirilor, virtutea este în esență o calitate spirituală înnăscută pe când adevărata înțelegere vine odată cu punerea în practică a aceleiaşi calități. Virtutea este răspunsul care îşi are originea la nivelul sufletului. Este o parte din deplinătatea şi puritatea care deja există în noi.

Virtutea este armonizarea noastră cu Voia Forțelor Creatoare; astfel, orice virtute ne uneşte cu Dumnezeu. Adevărata înțelegere este trăirea în legile Creatorului pe pământ. Adevărata înțelegere este dincolo de rațiune, căci este o cunoaştere care a fost aplicată. Înțelegerea noastră va creşte în acelaşi grad în care vom încerca să ilustrăm virtuțile în viața noastră:

Astfel, în acest studiu, virtutea trebuie să fie criteriul cu care credința ta va fi pusă în practică; căci fără acea puritate a virtuții tale, a sinelui mental, material şi spiritual, nu se capătă decât puțină înțelegere ... înțelegerea survine în urma aplicării a ceea ce a fost dobândit. Fii credincios a tot ceea ce este pur în scopul tău, căci aceasta este virtutea. În virtute vine înțelegerea căci ele sunt precum gaura şi cepul, se potrivesc perfect, una cu cealaltă. (262-18)

Acolo unde există virtute va exista şi înțelegere, căci virtutea nu poate exista fără aceasta. Înțelegerea este calea prin care virtutea este aplicată în viață. Virtutea şi înțelegerea sunt expresii ale activităților forțelor sufletului ce se manifestă prin noi. Când virtutea devine baza proceselor noastre de gândire, propria noastră cale către înțelegere este netezită. Astfel, pe măsura punerii în practică a roadelor sufletului, percepția noastră se schimbă astfel încât înțelegem finalitatea a tot ce întâmpinăm. Virtutea înseamnă să corespundem cu tot ce cunoaştem noi mai bun. Este o puritate a inimii, o puritate a minții şi o puritate a sufletului. Virtutea este un atribut cu ajutorul căruia îl putem determina pe Dumnezeu să se manifeste pe pământ prin noi.

Virtutea înseamnă a fi credincioşi intențiilor şi țelurilor noastre lăuntrice. Înseamnă a ramâne credincioşi celui mai înalt ideal spiritual. Măsurată prin conştiința proprie, virtutea va fi diferită pentru fiecare persoană. Virtutea

înseamnă deplina cooperare lăuntrică ce permite iluminarea ta interioară şi încurajează slujirea celor din afara ta. Aceasta survine ca rezultat al credinței noastre. Virtutea ne permite să ne cunoaştem pe noi înşine aşa cum suntem cunoscuți de Dumnezeu. Gradul nostru de virtute este limitat doar de înțelegerea noastră (N.R.: şi de gradul nostru de virtute) iar înțelegerea noastră depinde de virtutea noastră.

CUNOAŞTEREA FAȚĂ DE ÎNȚELEGERE

Este o adevărată diferență între a avea cunoaştere şi a avea înțelegere. Cunoaşterea este asociată cu informațiile sau cu realitațile. Cunoaşterea poate fi dobândită prin educație, prin ceea ce auzim, citim şi chiar prin ceea ce observăm. Înțelegerea înseamnă totuşi mult mai mult. Înțelegerea trece dincolo de simplele realități şi devine o activitate a propriei experiențe. Înțelegerea este o conştiență vie ce nu poate fi învățată. Este dinamica ce face ca informațiile de orice tip să devină practice, precum şi o parte din conştiența noastră, la nivelul sufletului:

Este ştiut, şi poate fi experimentat, că nu simpla cunoaştere duce la înțelegere, ci aplicarea a ceea ce cuprinde aceasta; experiența, devine o parte a entității, a sufletului care pusă în practică duce la elevare. Căci cunoaşterea Forțelor Creatoare, cunoaşterea lui Dumnezeu, este o elevare. Căci elevezi în rugăciune, în cunoaştere, în înțelegere, în trăirile tale şi în legăturile cu aproapele tău. (884-1)

Cu alte cuvinte, ceea ce ştim (sau ceea ce credem că ştim) nu contează atât de mult în tentativa noastră de a înțelege legătura cu Dumnezeu, ci în loc de aceasta, ceea ce punem în practică - ceea ce facem cu ceea ce ştim - duce la transformarea personală. Dobâdirea cunoaşterii poate fi un pas către o adevărată dezvoltare în a înțelege; totuşi, Cayce ne-a avertizat împotriva acumulării cunoaşterii pur şi simplu, de dragul de a deține informații la dispoziția cuiva. De fapt, el a afirmat că, în ultima instanță, cu cât cunoaştem mai mult, cu atât suntem mai responsabili pentru încercarea de a pune în practică ceea ce ştim, în viețile noastre personale. Orice cunoaştere neaplicată devine un „păcat” al omisiunii - o deficiență prin care suntem făcuți responsabili pentru că ştim să facem ceva şi totuşi nu facem. Mai mult

decât atât, cunoaşterea acumulată şi netrăită nu devine o parte a conştiinței noastre la nivelul sufletului.

De exemplu, peste ani, nenumărate persoane şi-au exprimat aprecierea pentru filosofia citirilor deoarece le dădea un sens, sau pentru că-i înştiința că „viața este o experiență cu un anumit scop". Această cunoaştere afirmă că suntem responsabili pentru toate legăturile noastre cu noi înşine, cu ceilalți şi cu Dumnezeul nostru. Această cunoaştere ar trebui să ne impulsioneze să devenim mai conştienți de gândurile, faptele şi interacțiunile noastre cu ceilalți. Dacă aceasta ne convinge să facem unele schimbări pozitive în viețile noastre, aceasta devine o parte a conştienței sufletului în experiențele viitoare. Dacă este pusă în practică, aceasta va deveni ceva ce va rămâne cu noi. Pe de altă parte, dacă rămânem doar la nivel de cunoaştere, nu are nici un efect permanent asupra noastră - nu ne schimbă conştiența lăuntrică:

Cu înțelegerea perfectă a oricărei legi, legea poate deveni o parte a entității, iar cum elevarea prin planul fizic înseamnă dobândirea înțelegerii tuturor legilor universale, cunoaşterea astfel atinsă şi făcută ca parte a entității, aduce elevarea ... Iată de unde vine necesitatea forței dăruite aşa după cum s-a spus: „Fiul meu, în tot ce dobândeşti, găseşte înțelegerea" şi capacitatea de a pune în practică aceasta. (900-25)

Adevărata înțelegere are un efect atât de puternic asupra aducerii credinței în conştient, a spus Cayce grupului original de studiu, **încât o persoană cu o adevărată înțelegere „ar putea muta şi munții".** (262-19)

PERCEPEREA VIRTUȚILOR POATE DUCE LA O MAI BUNĂ ÎNȚELEGERE

Mulți dintre noi consumă o mulțime de timp şi energie judecând şi criticând. Indiferent că această condamnare este direcționată către interior sau către exterior, ea are un efect plin de consecințe asupra propriei noastre percepții. De fapt, de câte ori criticăm ceva sau pe cineva într-o manieră negativă, cel mai uşor ne este să vedem ce este „greşit" în loc de ceea ce este „corect" şi cel mai uşor pentru noi este să devenim judecători. Luați aminte că orice punem în practică, pozitiv sau negativ, devine o parte mai importantă a propriei conştiințe.

Acest mod de abordare, de a-i judeca pe ceilalți oameni, în loc să încercăm să înțelegem că şi ei au aceeaşi Scânteie Divină ca şi noi, a fost timp îndelungat o tendință umană negativă. Cayce a spus unui grup de susținători de-ai săi:

Să presupunem pentru moment, că Dumnezeu a privit în inima ta aşa cum tu te-ai uitat adesea în viața fratelui tău. Uitare ... gândeşte la aceste lucruri! (254-68)

Ar trebui să cumpănim bine, la rece, ce s-ar întâmpla dacă Creatorul nostru ar începe să ne judece pe noi aşa cum noi am criticat adesea pe alții? Totuşi, decât să ne autocondamnăm pentru ceea ce greşim, mai degrabă ar trebui să începem pur şi simplu schimbarea felului în care ne vedem pe noi înşine şi pe alții. În modul lucrării cu percepțiile noastre individuale, citirile afirmă că este foarte important pentru noi să începem „minimalizarea defectelor şi amplificarea virtuților” oricăruia dintre cei cu care venim în contact:

... trebuie să minimalizăm defectele şi să mărim virtuțile. Şi entitatea trebuie să adopte aceasta ca prim principiu, în schimbarea vieții sale, pe măsura căutării de noi oportunități. Încetează să găseşti defecte în alții şi alții vor înceta să-ți găsească defecte ție. Acesta este primul lucru pe care trebuie să-l adopți în noua ta viață. Şi lasă ca aceasta să fie o nouă experiență pentru tine ... să recunoşti calitățile la fel de bine ca şi defectele. (3544-1)

De câte ori nu te abați din drum (sau pierzi timp pur şi simplu) discutând sau gândind ce este „corect” în legătură cu o persoană şi mai degrabă ce este „în neregulă” cu ea? Dar mai mult chiar decât să încercăm să percepem vituțile celor cu care am avut conflicte personale, citirile spun că nu trebuie să condamnăm pe nimeni. Acest lucru s-ar putea dovedi ca fiind mai dificil în termenii tratării cu cei care crezi că au greşit față de tine, precum şi cu cei care au greşit față de o altă persoană. Şi totuşi, indiferent de ceea ce a făcut o persoană, ea sau el este încă un copil al lui Dumnezeu.

Biblia afirmă „nu judeca, pentru a nu fi judecat”. [Matei 7,1] Având în vedere că nu putem şti niciodată încercările şi provocările pe care le-a întâmpinat cineva, nu avem nici o justificare în a-l condamna. Numai atunci când am experimentat personal o cale a vieții cuiva, putem măcar spera să înțelegem ce anume l-a condus la o asemenea comportare. Virtutea nu înseamnă a

scuza o comportare negativă sau chiar criminală, ci faptul că nu ne este permis să purtăm pică sau să condamnăm. Binele poate fi găsit şi cultivat în fiecare, iar noi avem nevoie doar să ştim să-l căutăm. Atunci când virtutea este asociată cu puritatea, trecem peste criticism şi condamnare. Funcție de împrejurări, acest lucru poate fi la fel de simplu ca şi încercarea de a vedea partea pozitivă pe care o pot vedea alții, sau poate că înseamnă pur şi simplu a nu contribui la clevetirile pe care le-am putea auzi despre o altă persoană. Chiar dacă nu avem întotdeauna succes, citirile spun că de fiecare dată când încercăm să facem ceea ce este bine, aceasta are un efect pozitiv asupra măririi conştienței şi înțelegerii.

ÎNTREGIREA CA O ACTIVITATE A SUFLETULUI

Deplinătatea noastră lăuntrică este grăbită şi dezvoltată prin virtute şi înțelegere. Cheia descoperirii acestei deplinătăți este trezirea la esența noastră spirituală lăuntrică. Mare parte din această latură urmează chiar acest principiu. De exemplu, frumusețea unui trandafir se dezvoltă din interior (mai exact, absorbind acele lucruri din mediul înconjurător, din afară), dar etalonul lui, modelul lui de deplinătate rezidă adânc în propria-i sământă. Acest lucru este iarăşi adevărat pentru fiecare din noi. Încercând să trăim în armonie cu roadele sufletului, ne trezim la natura noastră divină. În lăuntrul fiecăruia dintre noi există o dorință de întregire. Deținem etalonul şi chiar dorința de a deveni tot ceea ce putem fi. Această țintă nu este atinsă dintr-un singur salt ci pas cu pas, puțin câte puțin:

Fie ca aceasta să fie bine înțeleasă, că virtutea şi înțelegerea tratează în principal cu sinele şi legătura sinelui cu Forțele Creatoare, sau Dumnezeu, şi că virtutea şi înțelegerea sunt reflectate în sine, mai degrabă decât o judecată asupra altuia. Judecă-te pe tine însuți prin propria înțelegere şi propria virtute - nu pe altul - căci acestea sunt ale Duhului Sfânt şi de Duh trebuie să fie judecate. „Nu judeca, pentru a nu fi judecat”. (262-19)

Virtutea şi înțelegerea sunt legătura dintre noi înşine şi Forțele Creatoare. Prin virtute şi înțelegere, legile de spiritualitate ale Domnului pot fi activate în lumea fizică. Cu cât dorim şi încercăm mai mult să devenim căi ale binecuvântărilor şi iubirii Lui către alții, cu atât mai mult îi simțim prezența

atotstăruitoare, cu atât mai mult energia Lui va curge prin noi către alții. Când Fratele nostru mai vârstnic, Iisus, a hrănit cinci mii de persoane cu doar cinci pâini şi doi peşti, a fost o dovadă clară că El avea o adevărată înțelegere a legilor lui Dumnezeu.

Virtutea şi înțelegerea se impun pentru orice activitate spirituală. Virtutea şi înțelegerea întăresc viața noastră cu o putere spirituală ce modelează şi formează conştiența a tot ceea ce vedem şi tot ceea ce trebuie să atragem către noi. Virtutea posedă legea spirituală - plenitudinea lui Dumnezeu ce se manifestă pe pământ. Aceasta întăreşte cunoaşterea noastră de Dumnezeu şi facilitează mărirea credinței în El.

FĂ CEEA CE ŞTII SĂ FACI

Vor fi mereu ocazii în viață când vom dori să privim mai sus şi să atingem ceva mai înalt, indiferent de împlinirile dobândite sau de cât de profund putem simți la un moment dat. Dat fiind că starea noastră naturală este spirituală, avem o năzuință de a trăi cât mai aproape de Dumnezeu. Această apropiere va surveni ca rezultat al facerii voii Lui, a căutării de a fi aproapele Lui pe pământ. Dorința acestei apropieri de sursa noastră spirituală este cea care ne conduce către virtute şi înțelegere. De fapt calea noastră se netezeşte pe măsura cultivării unicului scop de a face lucrarea Lui. Puterea Creatorului poate trezi înlăuntrul fiecăruia din noi amintirea moştenirii noastre ca fiind copiii Lui. Sinele nostru lăuntric tânjeste după acea conştiință care survine odată cu trăirea întru El. În lăuntrul său, sufletul îşi descoperă adevărata legătură cu Creatorul lui. Etalonul lăuntric al deplinătății este trezit de motivația noastră spirituală:

Nu este atât de important cât de multe ştie cineva, ci cât de bine aplică el/ea ceea ce ştie în existența sa, prin ceea ce face, gândeşte, fapt ce marchează sufletul prin dependența practică, constantă şi consecvența față de Forțele Creatoare, aşa cum ne-au fost făgăduite să le întâlnim - fiecare din noi - atunci când le vom căuta. Şi atunci va veni ceea ce trebuie să crească mai mult puterile sufletului aceluia ce caută. (270-33)

Un moto frecvent menționat în citirile lui Cayce este „să faci ceea ce ştii să faci şi următorul pas îți va fi dat”. Prea adesea distanța dintre punctul în care

ne aflăm şi cel în care trebuie să ajungem pare să fie imens. Şi totuşi citirile ne spun să înaintăm pas cu pas, rând pe rând, percept după percept, puțin câte puțin. A şti să faci binele şi a nu-l face, este poate greşeala cea mai mare pe care o putem face pentru că numai făcând ceea ce ştim să facem netezim drumul pentru următorul pas. Alegând pur şi simplu corectitudinea şi punând în practică ce găsim mai bun în lăuntrul nostru, vom fi călăuziți de un etalon al deplinătății - sursa noastră spifituală. Numai astfel putem întâmpina şi depăşi încercările vieții şi putem evita abaterea de la drumul drept al propriului destin.

CONCLUZIE

Virtutea este tot ce avem mai bun în noi. Este un fruct al sufletului. Este o parte indisolubilă a sinelui nostru adevărat. Virtuțile noastre dezvăluie adevăratul nostru potențial, căci ele sunt înnăscute, aşteptând pur şi simplu să fie trezite şi exprimate, înțelegerea ne aparține atunci când trecem dincolo de cunoaşterea lucrurilor şi începem trăirea acestei cunoaşteri până când aceasta devine o expresie proprie a sinelui nostru adevărat. Virtutea şi înțelegerea țin seamă de conştiența că El este etalonul nostru şi că El va lucra prin noi dacă îi vom permite. Noi trebuie să fim atât perseverenți cât şi consecvenți în activitățile noastre. Pe măsură ce punem în practică lucrurile care țin de suflet, iubirea, bunătatea, iertarea şi răbdarea, ne transformăm pe noi înşine şi afectăm în mod pozitiv lumea din jurul nostru:

Căci nu contează ce ştie (N.R.: sau spune) **cineva, ci mai degrabă ce face acesta cu ce ştie! Căci asta înseamnă rând pe rând, percept după percept, puțin câte puțin. Căci creşti în milostenie, cunoaştere şi înțelegere pe măsură ce aplici toate acestea în propria ta trăire, făcându-ți calea dreaptă, păstrând drumul care este constructiv în viața ta.** (954-4)

Păstrându-ne imaculați în lume, neosândind pe nimeni, depăşind acele lucruri care nu sunt în armonie cu legislația Lui spirituală şi întorcându-ne cu fața către Lumină - în acest fel ne vom afla pe calea virtuții şi înțelegerii. Vom găsi iubire în noi înşine, unul în celălalt şi în Creatorul nostru - nimeni nu va fi dincolo de aceste hotare. Vom găsi pământul nu ca un loc de încercări şi întreceri şi dorințe de împlinit, ci ca un loc al slujirii Lui cu iubire. Vom fi

reînnoiți în eforturile noastre de a merge înainte, mulțumind pentru înțelegerea ce vine din interior; faptul că fiecare din noi este o parte a întregului. Cu motivație adecvată, tot binele pe care noi îl înfăptuim este impregnat de fiecare fibră a ființei noastre. Prin gândurile şi faptele noastre altruiste, conştiința noastră elevează treptat. Vom recunoaşte că suntem pe calea virtuții şi înțelegerii ori de câte ori nu avem nici un gând rău despre altcineva, vom recunoaşte că suntem pe această cale când începem să ne vedem pe noi înşine aşa cum ne vede Creatorul nostru:

Trăieşte deci fiecare zi în acest fel, astfel ca o mică parte să se adauge, în lăuntrul tău, sufletului tău, spre a-ți fi mai bine. Astfel poți dobândi forță, cunoaştere şi virtute în asemenea măsură încât viața încărcată cu astfel de trăiri devine din ce în ce mai merituoasă, cu mai multă bucurie. (1745-1)

LECȚIA A ŞASEA

ÎNFRĂȚIREA

„ ... voi pune Legea Mea în lăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; şi Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu.” [Ieremia 31,33]

SUBIECT DE MEDITAȚIE

Cât de perfect este numele Tău pe pământ, Doamne!

Pentru a avea comuniunea cu Tine, trebuie să arăt iubire frățească aproapelui meu. Deşi vin cu umilință şi nu am nimic împotriva fratelui meu, rugăciunea mea, meditația mea, nu urcă până la Tine. Ajută-mă Doamne, în efortul meu de a mă apropia de Tine! (262-21)

ÎNFRĂȚIREA

A face altora ceea ce ți-ai dori ca alții să-ți facă ție, este testul extrem al înfrățirii. Fără aceasta, nu veți putea să-L bucurați pe deplin pe Dumnezeu. (262-22)

Fie acesta cuvântul tău de ordine: „Sunt slujitorul fratelui meu”. Cine este fratele tău? Oricine-ar fi, oriunde-ar fi, el poartă pecetea Făcătorului pe pământ, fie el negru sau alb, bătrân sau cărunt, fie el tânăr, fie barbar sau pe tron, sau în scaunul prezidențial. Toți cei ce sunt pe pământ astăzi sunt frații tăi. (2780–3)

Materialul lui Edgar Cayce ne asigură că noi am fost în legătură cu Dumnezeu de la începutul timpului, deşi aceasta cunoaştere nu mai este la nivelul conştientului. Ca parte a moştenirii noastre, noi trebuie să experimentăm această legătură în deplină conştiență şi cu o deplină înțelegere a interconexiunii dintre unul şi celălalt. Un aspect extrem de important (şi uneori incitant) al transformării personale este de a începe să devenim conştienți de legătura unică pe care o deținem cu toții. Împărtăşim cu toții o

legătură comună - o comuniune spirituală cu toți ceilalți oameni. Odată ce El este Creatorul nostru, facem cu toții parte din acelaşi întreg şi avem cu toții această conştiență în adâncul sufletelor noastre.

Din pespectiva citirilor, această conexiune spirituală doreşte să fie manifestată pe pământ. În străfundul fiecăruia există conştiința unui căutător. În fiecare din noi există un dor de comuniune spirituală, de realizare a acestei legături.

În fiecare din noi există un etalon al integralității care ne împinge încontinuu către căutarea împlinirii, slujirii şi iubirii unul pentru altul (N.R.: pentru Sfânta Treime şi pentru noi). Armonizându-ne cu acest etalon interior, dobândim realizarea adevăratei comuniuni. Această scânteie interioară ne propulsează către cea mai deplină legătură posibilă cu Creatorul nostru. În înțelegerea noastră limitată a acestei dorințe spirituale, de prea multe ori încercăm să o satisfacem cu preocupări materiale şi cu orice metodă de posibilă evadare. Dar evadarea nu poate duce decât la sentimente de şi mai mare deşertăciune, căci această dorință a sufletului nu poate fi satisfăcută decât cu lucruri de suflet: altruism, slujire şi iubire. Comuniunea este realizarea legăturii noastre cu alții şi legătura noastră de unificare cu Dumnezeu. Atunci când devenim mai conştienți de această legătură, devenim mai conştienți de datoria noastră față de toți oamenii din lume. Ne trezim înlăuntrul nostru la înțelegerea că El este o parte din alții la fel cum este o parte din noi.

Lăsând iubirea Creatorului să curgă prin noi, ajungem să înțelegem că înrudirea pe care o împărtăşim unul cu celalălt ca ființe umane nu este decât o reflectare a unei legături spirituale cu mult mai profunde. Prin comuniune, devenim conştienți de unitatea noastră cu toți copiii lui Dumnezeu.

RESPONSABILITATEA NOASTRĂ, A UNUIA FAȚĂ DE CELĂLALT

Edgar Cayce credea că va veni o zi în istoria lumii când umanitatea îşi va da seama în cele din urmă de responsabilitatea sa față de fiecare în parte. Răspunsul la întrebarea biblică „Sunt eu slujitorul fratelui meu?” a fost un DA! răsunător. Lumea nu este decât o comunitate din care facem parte cu toții. Cu toate că o „soră” sau un „frate” poate fi de o parte sau alta a lumii (sau chiar vis a vis de noi), suntem responsabili pentru tot ce găsim de făcut în

legătură cu ei. Din punct de vedere practic, ce rol putem juca noi în îndeplinirea acestui plan divin? Fiecăruia dintre noi i se dau sarcini şi oportunități ce vin în viețile noastre ca mijloace de a ajuta pe altcineva.

Pe orice tărâm ne-am afla, mai există încă o şansă de a dărui un mic act de slujire. A fi de ajutor nu înseamnă a face cine ştie ce fapte minunate, sau să influențezi neapărat viețile a mii de oameni. Etalonul stabilit de Fratele nostru Mai Mare, Iisus, a fost de a ajuta pe fiecare pe rând, doar atunci când se prezintă ei înşişi. Oportunitățile noastre de a fi de ajutor sunt deja în puterea noastră. Felul în care îi tratăm pe alții, prin răbdare, bunătate, compasiune şi iubire, poate fi exact acel act de slujire pentru care suntem chemați să-l facem. A ajuta pe alții să se poată ajuta ei înşişi este poate cel mai important serviciu din toate. Orice lucru cât de mic pe care găsim că-l avem de făcut, este adesea exact fapta pe care Creatorul ne-a pus-o în cale, ca mijloc de a fi un canal al iubirii Lui.

Viața este un eşec dacă entitatea fiecărui suflet (şi în special această entitate) nu face lumea mai bună, acel colț de lume puțin mai bună, puțin mai plină de speranță, puțin mai răbdătoare, care arată mai multă iubire frățească, mai multă bunătate, care este mai îndelung răbdătoare, chiar prin vorbele şi faptele entității; în mod special în ceea ce priveşte evoluția (N.R.: lumii şi a entităților din ea)**.**

Deşi câştigi lumea întreagă, cât de puțin trebuie să te gândeşti la tine însuți, dacă pierzi scopul pentru care sufletul a întreprins această călătorie specială! Să nu ai o părere mai bună despre tine decât ar trebui să ai, căci nimeni nu va gândi despre tine mai bine decât gândeşti tu însuți; nu în mod egoist, ci în dorința de a fi de ajutor.

Căci cine este cel mai important? El, care este slujitorul tuturor, El care face ca fiecare suflet să fie bucuros că trăieşte, bucuros că are ocazia să contribuie cu ceva la bunăstarea fratelui său. (3420-1)

Divinul lăuntric caută (N.R.: şi trebuie) să fie o cale de slujire în lumea materială. Dumnezeul nostru are compasiune pentru fiecare din noi, aşa cum un părinte are o iubire necondiționată pentru un copil. Noi suntem cei prin care ajutorul Lui poate fi materializat pe pământ. Când ratăm acordarea iertării, compasiunii sau a unui act de bunătate cuiva, avem un eşec în

responsabilitatea noastră pe pământ față de comuniunea (înfrățirea) care ne leagă laolaltă. Ratăm în acest caz trăirea la nivelul responsabilității de a fi copiii Lui. Cayce a spus că atât timp cât trăim, avem ocazia să fim de ajutor altcuiva. A noastră este oportunitatea de a începe să căutăm o sclipire a ceea ce este bun în fiecare.

Când începem să minimalizăm defectele cuiva şi să-i amplificăm virtuțile, ajungem să înțelegem că ceea ce putem schimba cel mai mult în interacțiunile noastre cu alții, este propria noastră percepție căci chiar şi cel „mai mare duşman al nostru are un cel mai bun prieten”. Aceasta nu înseamnă că trebuie să acceptăm orbeşte ceea ce face sau susține cineva, ci mai degrabă că suntem încercați pentru a începe să-i vedem pe alții aşa cum îi vede Creatorul (atât pe ei cât şi pe noi). Procedând astfel, conştientizăm că fiecare merită iubirea, bunătatea, compasiunea, călăuzirea şi chiar slujirea noastră:

Căci nu începi să gândeşti drept până nu eşti capabil să vezi în viața cuiva pe care-l dispreţuieşti total, ceva din Domnul tău, la care te închini. Căci fiecare suflet-entitate de pe pământ, în viață, indiferent de nuanță sau culoare, de desfigurarea trupului sau a minții, se află pe pământ prin Voia lui Dumnezeu. Căci El a voit ca nici un suflet să nu piară şi astfel a pregătit o cale de scăpare. Şi tu, ca slujitor al Lui, ca un copil al Dumnezeului viu, ai posibilitatea de a contribui la bunăstarea oricui, chiar dacă ai considera că nu sunt demni de aceasta. Căci dacă deprecieziastfel pe alții, ce fel de arbore va creşte în propria ta inimă? Poți fi sigur că altcineva te va deprecia pe tine. (3575-2)

În plus, atunci când vedem binele în alții, avem ocazia să-i ajutăm să-şi recunoască puterile pe care le au spre a fi oferite şi le putem amplifica totodată în decursul acestui proces. Trebuie să ajungem să ne iubim aproapele (indiferent de cât de mari sunt distanțele dintre noi), exact aşa cum ne iubeşte Creatorul nostru (N.R.: această iubire să se manifeste diferit şi de noi, ca şi de Creatorul nostru, pentru fiecare, corespunzător Divinității din el). Fiecare individ din orice zonă, de orice culoare, de orice crez, este o parte din noi - fiecare contribuie la întreg. Suntem cu toții membrii aceleiaşi comunități. Suntem cu toții părți din Dumnezeu. (N.R.: După eforturile pe care le facem, în acest scop)

Întrebare: Te rog descrie diferența dintre comuniune şi frăție.

Răspuns: Una pentru Dumnezeu, una pentru om. (262-22) **Şi numai după cum îl tratezi pe aproapele tău, îi arăți sincer iubirea Lui. Căci ceea ce vei face celui mai mic dintre aceştia, confraților tăi, Făcătorului tău îi vei face.** (1620-1)

LEGĂTURA NOASTRĂ CU DUMNEZEU

Ce poate fi mai frumos decât ca întreg pământul să fie o comunitate întru Dumnezeu? În ciuda faptului că acest lucru poate părea imposibil sau chiar departe de realitatea actuală, citirile confirmă faptul că acesta este destinul umanității. Această problemă privind lumea, ce apare atât de divizată şi totuşi împărtăşind un destin comun, l-a îndemnat pe unul din membrii primului grup de studiu să întrebe: „Poate exista fraternitatea între oameni fără adevărata comuniune?"

Cayce a răspuns:

Comuniunea este mai întâi fraternitate, un etalon al - sau o umbră a - ceea ce este comuniunea; căci, aşa cum ne-a fost dat, tot ceea ce se vede manifest în lumea materială nu este decât o reflecție sau o umbră a realului sau a vieții spirituale. Fraternitatea deci, este o expresie a comuniunii ce există în viața spirituală. (262-23)

Ceea ce ne sugerează citirile este faptul că această unitate, această unicitate întru Dumnezeu, există deja la nivel spiritual. Încercarea noastră este de a aduce într-un fel această conştiență în conştiință, în lumea materială. Putem începe astăzi indiferent de locul în care ne aflăm acum, avem ocazia să dăruim iubire, să împărtăşim comuniunea şi să evocăm unitatea în căminul nostru, la serviciu şi în anturajele noastre zilnice. Citirile afirmă că din perspectiva noastră limitată, ne putem imagina ce efect vor avea toate acestea asupra celor din jur. Nu putem concepe ce schimbări vor surveni asupra propriilor noastre inimi. Nu putem anticipa amploarea binelui ce va coborî pe acest pământ:

Luați aminte la acestea: Există promisiuni făcute de Forțele Creatoare, sau Dumnezeu, copiilor oamenilor că „Dacă tu vei fi fiica mea, fiul meu, copilul

meu, Eu voi fi fără îndoială, Dumnezeul tău". Aceasta este o promisiune personală. Iată de ce scopurile sunt de a găsi o intrare pentru ca sufletul să poată fi pregătit pentru sălăşluirea cu sufletul şi spiritul Dumnezeului viu. (N.R.:Duhului Sfânt) (1436-1)

Cu cât mai mult răspundem unul altuia într-un spirit de comuniune şi frație, cu atât mai mare va fi capacitatea Creatorului de a lucra prin noi ca să fim nişte copii ai Lui sălăşluind pe pământ. În decursul fiecărei generații, necesitatea cea mai imperioasă pentru noi ca indivizi a fost de a înțelege adevărata noastră legătură unul cu celălalt şi cu Creatorul nostru. Am putea întreba: „Ce are a face legătura dintre unul şi celălalt, cu legătura noastră cu Dumnezeu?". În ultimă instanță, este imposibil să cunoşti pe Unul fără celălalt, căci Dumnezeu este inseparabil de creațiile Lui. Toate sufletele au fost făcute după chipul şi asemănarea Lui. (N.R.: chiar dacă azi şi le-au schimonosit) Noi nu suntem doar corpuri fizice, ci mai degrabă suflete ce se află în lumea materială. În Scripturi citim „...Întrucât ați făcut unuia dintre aceşti frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut". [Matei 25:40]

Ca răspuns la întrebarea cum ar putea cineva să slujească şi să fie într-o mai bună armonizare cu Dumnezeu, citirile au conturat răspunsul în termenii relațiilor personale şi interrelațiilor zilnice cu alții. În privința realizării unei mai mari conexiuni cu Dumnezeu, celui ce a pus întrebarea i s-a răspuns:

Aceasta este o moştenire naturală a fiecărui suflet. Apoi, practicarea acesteia, aplicarea ei în problemele zilnice, în legăturile de zi cu zi, acestea aduc în ele însele conştiința şi armonizarea prin care se ajunge la o mai mare conştiență. Aceasta, după cum am arătat, înseamnă a fi împlinit zi de zi, puțin câte puțin, rând pe rând, percept după percept. Nu ca rutină, ci mai degrabă ca o trăire vie ce devine tot mai mult o parte a sinelui ce este simțită, văzută, cunoscută de toți cei ce se confruntă în trup cu activitățile lor zilnice! O vorbă bună, o discuție calmă, chiar şi în cele mai dificile situații, creează acea armonizare nu numai pentru sine ci şi pentru alții - sau fac pe alții să devină conştienți de aceasta.

Pentru rațiune, acest lucru poate fi ilustrat prin felul în care un post de radio poate fi schimbat pe frecvențe mai înalte sau mai joase; când va fi în acord perfect, se realizează astfel un acord ce face posibilă nu numai o

recepționare perfectă ci şi o reacție perfectă asupra celor influentați de aceasta. (877-6)

Folosind analogia lui Cayce, din acelaşi motiv pentru care un radio trebuie să fie reglat pe frecvența carespunzătoare în scopul unei recepționări optime, este imposibil să iubeşti cu adevărat pe Dumnezeu şi încă să continui să duşmăneşti cu sfidare una din creațiile Lui. Iubirea şi ura nu pot sălăşlui în aceeaşi inimă. Fiecare din noi are posibilitatea de a fi a parte a transformării spirituale de pe pământ - deşi implicarea noastră este limitată de măsura în care dorim să fim transformați. Când stăm să examinăm cum am interacționat cu alții, ne putem da seama cât de frecvent nu ne-am atins scopul. Numai devenind conştienți de Duhul Sfânt din noi, vom începe să vedem lumea, pe noi înşine şi pe alții, aşa cum este văzut fiecare de Dumnezeu.

Citirile au indicat adesea rugăciunea şi meditația ca fiind esențiale pentru dobândirea conştientizării Divinului. Când căutăm să ne armonizăm cu Dumnezeu, armonia prezenței Lui va umple viețile noastre şi va acționa asupra a tot ce atingem. Comuniunea noastră cu Dumnezeu se dezvoltă pe măsură ce întindem o mână celor din jurul nostru. Cât de bine ne dorim cu adevărat să-L cunoaştem pe Dumnezeu? Din perspectiva lui Cayce, răspunsul este numai atât de mult pe cât încercăm să-i înțelegem şi să-i ajutam pe alții.

COMUNITATEA CA O RESPONSABILITATE

În larma şi activitatea de zi cu zi, uităm prea des să ne focalizăm asupra importanței comunității. Multă lume a descoperit că uită adesea să-şi facă timp să asculte, să zâmbească, să trăiască pur şi simplu prezența altei persoane mai degrabă decât să se îndrepte către următoarea țintă pe care ei speră să o atingă în acea zi. Datorită legăturii noastre cu Dumnezeu, avem a responsabilitate față de toți ceilalți. Nu este doar a datorie față de cei ce ne iubesc şi pe care noi îi iubim la rândul nostru, ci este a datorie pe care trebuie să o împărtăşim cu fiecare.

Citirile ne amintesc faptul că Creatorul nostru ne-a iertat toate deficiențele (N.R.: în măsura şi potrivit faptelor noastre văzute şi recomandate şi de Biserica Creştină Ortodoxă) şi ne-a dăruit iubirea necondiționată. Se aştepta

de la noi să facem acelaşi lucru. Cu cât vom conştientiza mai mult obligațiile noastre față de Dumnezeu, unul față de altul şi față de noi înşine, cu atât se va amplifica propria noastră capacitate de a ajuta în spiritul comuniunii. Pentru mulți dintre noi acest lucru poate părea dificil, chiar dincolo de capacitățile noastre actuale. Şi totuşi, dacă nu vom face Voia lui Dumnezeu (N.R.: finală, ignorând obligațiile momentane ale unuia față de alții şi momentane față de noi înşine) noi suntem cei ce s-au abătut. El nu ne va cere niciodată să facem mai mult decât suntem capabili:

Ținând seama de comuniune, aceasta ar trebui să însemne foarte mult pentru fiecare membru al unui astfel de grup; căci aplicând-o în propria lor trăire, se poate aştepta şi primi acea comuniune adevărată în trăirea cuiva; şi când aceasta nu apare în viața unora, atunci aceştia trebuie să ştie că au lipsuri în eforturile lor de a fi ceea ce trebuie să fie în relațiile cu ei înşişi, cu Făcătorul lor, cu grupul. Atunci, îndreptați-vă către ceea ce are un scop sincer, ce este pur în minte, rezonabil chiar pentru sine, mergând pe drumul ce ne aduce o mai apropiată uniune cu El, căci „De voi veți fi poporul Meu, Eu voi fi Dumnezeul vostru”. El caută să găsească această expresie chiar în toți cei ce-şi spun sunt ceea ce sunt şi este o forță mereu activă care prin toate veacurile, prin toate popoarele, poate fi o aducere aminte a comunicării cu El, Cel ce a adus la viață Pleiadele, ce a pus centurile lui Orion, sau apele din adâncuri ce sunt aruncate pe pământ, sau aduce suflarea în viețile tuturor creaturilor şi care aduce unirea cu acele Forțe Creatoare ce fac muzica sferelor - Dumnezeu este numele Lui! (262-23)

Realizând că partea noastră cea mai lăuntrică este deplină şi că însuşi Creatorul tuturor lucrurilor a predestinat succesul nostru final, cum mai putem continua să credem că adevărata comuniune este dincolo de capacitatea umanității? Iubirea Creatorului este destinată spre a se manifesta pe pământ şi deci, când vom alege momentul să ne facem partea? Cei ce trebuie să împartă comuniunea lui Dumnezeu au o datorie. Cei ce trebuie să cunoască comuniunea Lui au o obligație. Dacă fiecare din noi nu face lumea puțin mai bună, puțin mai plină de speranță, puțin mai răbdătoare, puțin mai blândă, puțin mai iubitoare - prin gândurile, vorbele şi faptele noastre - atunci nici nu am început măcar să realizăm împărtăşirea moştenirii comuniunii noastre spirituale cu alții.

Comuniunea şi fraternitatea, inoculate în inima şi sufletul fiecăruia, va aduce lumea într-un nou mileniu. Dar pacea pe pământ şi binele vor trebui să fie mai înainte de toate o trăire personală, pentru ca mai apoi să se realizeze în întreaga lume. Ne facem noi partea noastră, pentru a face posibilă această transformare?

CONCLUZIE

Comuniunea trebuie încă să fie manifestată în vieţile noastre pentru că am uitat scopul pentru care am fost creaţi; spre a deveni însoţitori şi co-creatori cu Dumnezeu, spre a fi canale ale iubirii Lui pe pământ şi de a fi de ajutor tuturor celor aflaţi în suferinţă. Este de mirare că ne simţim adesea disperaţi şi hoinărim fără ţintă, când am pierdut din vedere adevăratul motiv pentru care suntem aici? Fiind copiii lui Dumnezeu, avem ocazia să dobândim completa conştienţă a legăturii cu El. Dar, în ultimă instanţă, această conştienţă creşte şi se dezvoltă numai prin interacţiunile cu alţii - deoarece numai prin activităţile noastre cu alţii demonstrăm cât de bine am ajuns să-L cunoaştem pe Dumnezeu. Cayce a spus frecvent unor persoane că până când nu vor fi capabile să vadă o scânteie a Creatorului chiar şi înlăuntrul celor pe care nu-i putem suferi, ei nu au început încă să gândească just. Această „gândire justă” este o parte a etalonului deplinătăţii care există în fibrele lăuntrice ale sinelui. Când unii au fost derutaţi de legăturile în care au întâmpinat dificultăţi, li s-a amintit că Iisus a dat un exemplu pentru toţi:

Există încă în conştiinţa fiecăruia îndoiala de a fi făcut alegerea corectă în relaţiile cu alţii. În astfel de momente, priveşte adânc în viaţa omului Iisus şi vezi cum a tratat El problemele de acel fel. Aşa cum El a dat, în interpretarea scopului Său pe pământ, El a recunoscut necesităţile fiecărui suflet, precum şi scopul lui pe pământ.

Căci toţi oamenii (şi El a fost om) nu au ajuns, (N.R.: încă) la gloria lui Dumnezeu. Numai în El, prin El, cu El poate să atingă cineva adevărata calitate de fiu, adevărata comuniune, adevărata legătură cu Forţele Creatoare sau Dumnezeu. (3357-2)

Adevărata comuniune realizează legătura noastră finală unul cu celălalt şi legătura de unificare cu Dumnezeu. Lumea tânjeşte după iubirea pe care i-am

putea-o oferi. Cu acestă cunoaştere, cum am putea să ne menținem animozitatea, ura, sau judecata? Indiferent de cum i-am perceput cândva pe cei ce i-am numit duşmani, avem acum ocazia să-i numim prieteni, să-i vedem prin prisma iubirii, să dorim armonizarea lor cu Dumnezeu, precum şi cu ei înşişi. Pe măsură ce evoluam pas cu pas, puțin câte puțin, manifestăm cooperare, devenim mai înțelegători cu noi înşine şi cu cei din jur, conştiența motivației noastre spirituale se adânceşte, credința noastră se întăreşte, dovedim calități ale virtuții şi înțelegerii şi devenim din ce în ce mai conştienți de comuniunea noastră cu Dumnezeu şi cu lumea.

Dacă experimentăm comuniunea perseverentă a acestui adevărat simț al comunității, trebuie să ne bizuim pe această importantă poruncă, „Iubiți-vă unul pe altul”. Căci când facem aceasta, comuniunea cu Dumnezeu se poate manifesta în final pe pământ.

LECȚIA A ŞAPTEA

RĂBDAREA

Prin răbdarea voastră veți dobândi sufletele voastre. [Luca 21,19]

SUBIECT DE MEDITAȚIE

Cât de milostivă este, Ființa Ta pe pământ, Doamne! Fii Tu călăuzitorul cu care, cu răbdare, să ne urmăm drumul ce este stabilit înaintea noastră, privindu-Te pe Tine, Creatorul, Dătătorul de Lumină. (262-24)

RĂBDAREA

Răbdarea este acea activitate a minții necesară din punct de vedere mental, fizic şi spiritual, ce duce la extinderea şi familiarizarea cu activitățile a ceea ce poate fi cunoscut în sine, indiferent dacă este atitudinea corespunzătoare a ceea ce este păstrat ca ideal, dacă este ceea ce se manifestă prin credintă sau prin fapte, indiferent dacă virtutea este însoțită de înțelegere sau este o regulă prestabilită, indiferent dacă sinele este în posesia unui ideal şi acționează cu măsuri cooperative asupra trăirilor oamenilor.

Iată de ce, aşa cum constatăm, această lecție trebuie să fie însumarea a tot ce a fost experimentat de oameni prin ceea ce ei au dăruit altora, ceea ce trebuie acum să trăiască ei înşişi în activitățile de zi cu zi. (262-25)

Într-o lume atât de concentrată pe viteză, împlinire şi finalizare, evoluția răbdării poate fi o lecție greu de înțeles. În ciuda faptului că răbdarea este „însumarea” tuturor celor menționate anterior, aceasta este adesea greşit înțeleasă, de prea multe ori oamenii pun răbdarea pe picior de egalitate cu pasivitatea sau cu docilitatea; sau nu este nici una nici alta. Din perspectiva citirilor, aceste emoții echivalează cu o acceptare blajină, mai degrabă decât cu activitatea conştientă impusă de răbdare:

Aceasta nu este răbdare, căci răbdarea nu este nici pasivă, nici negativă; este o influență constructivă, o forță activatoare pozitivă. Căci, dacă cineva te loveşte în obraz, a spus El să dai înapoi? Nu! Mai degrabă întoarce-l şi pe celălalt! Fii activ în răbdarea ta; fii activ în relațiile tale cu aproapele tău! (815-2)

Răbdarea nu este receptivă, ci dimpotrivă, este activă. Uneori lumea crede că răbdarea este sinonimul toleranței, dar toleranța este acceptarea unor lucruri aşa cum par ele a fi, în timp ce răbdarea impune să devii în mod activ conştient de tot ceea ce propulsează influența într-o situație. Decât să fii într-o stare de spirit pasivă, Cayce a spus că adevărata răbdare este o activitate a trupului, minții şi sufletului, focalizată în aşa fel încât prezența legilor iubirii lui Dumnezeu să pătrundă în viețile noastre. Din această perspectivă, răbdarea este forța ce întăreşte toate activitățile spirituale ce se manifestă pe pământ, este piatra din capul unghiului a întregii evoluții spirituale.

Prin răbdare, motivația noastră spirituală evoluează în asemenea măsură încât ea devine răspunsul nostru conştient pentru viața de zi cu zi. Răbdarea pune slujirea în acțiune, permițându-ne să devenim căi de binecuvântare pentru alții. Conform citirilor, răbdarea este însăşi esența lui Dumnezeu. Chiar dacă ar dura un veac de veacuri, dorința Lui este ca noi toți să ajungem la conştientizarea Luminii - Dumnezeu este Zeul răbdării. De aceea răbdarea îndură totul până la sfârşit. Răbdarea ne dă sentimentul eternității noastre. Răbdarea este expresia naturală al unei părți de suflet divin din noi:

Învață să fii răbdător, dacă vrei să ai înțelegere, dacă vrei să dobândeşti armonia şi milostenia în această viață! „Căci în răbdare veți dobândi sufletele voastre.” Când oamenii devin nerăbdători şi doresc să facă propria lor voie, sau doresc propria lor exprimare, sau doresc ca ei ca persoane să fie auziți, devin din ce în ce mai puțin apropiați de Dumnezeu şi se manifestă mai mult ceea ce este animalic decât ceea ce este uman. (1201-2)

Răbdarea face să se trezească Divinul din noi. În termenii cei mai simpli, *răbdarea este iubirea în acțiune*.

DEZVOLTAREA RĂBDĂRII

Dezvoltarea răbdării impune armonia (meditația, rugăciunea şi introspecția), perseverența şi pur şi simplu să devenim conştienți de cum reacționăm la lumea din jur, față de cum ar trebui să o facem:

În acest efort, nu lucruri mari se cer - ci a fi blând şi a cunoaşte, chiar aşa cum El a spus: „în răbdare veți dobândi sufletele voastre". Căci răbdarea nu înseamnă a nu te enerva; nu este ca toleranța; căci toleranța şi răbdarea sunt atât de opuse precum ar fi ura şi iubirea frățească în domeniul lor de activitate. Căci răbdarea înseamnă a deveni conştient de ceea ce impulsionează influențarea vieții tale, în timp ce toleranța este ca şi cum ți-ai muşca limba atunci când vrei să spui ceva rău! Astfel, în activitățile legate de acestea, ele nu vor ajuta doar la crearea unei mai mari influențe în viață, dar vor înveseli activitățile zilnice ale vieții. (451-3)

A practica răbdarea înseamnă să începem să depăşim stadiul răspunsurilor reacționare față de oameni, viață şi situații şi să acționăm față de ei în feluri în care să fie conform cu ceea ce cunoaştem noi mai bun. Răbdarea înseamnă a spune si a face nu ceea ce vrem, ci ceea ce trebuie. Şi procesul de a deveni răbdător este mult mai mult decât a fi drăguț sau a arăta blâdețe. De exemplu, toleranța este acceptarea oamenilor pentru ceea ce sunt (sau cel puțin alegerea lor, nu a bârfi sau a judeca), dar răbdarea face un pas înainte şi ne arată că trebuie să vedem ceva din moştenirea noastră divină în ficare om pe care-l întâlnim:

Întrebare: Când atingem nivelul de elevare în care încetăm să mai vedem greşelile celor cu care venim în contact, putem spune atunci că avem răbdare?

Răspuns: Când îl vedem mai degrabă pe El, căruia ne închinăm chiar şi în greşelile celorlalți, atunci suntem la începutul răbdării. (262-24)

Această stare de Conştiință există în stare latentă în lăuntrul nostru şi poate fi trezită prin armonizare, efort, consecvență şi răbdare. La nenumărate persoane li s-a spus în citirile lor, că un scop esențial al întregii lor vieți era să învețe lecția răbdării. Altor persoane li s-a spus că nişte condiții de sănătate precară puteau fi de asemenea văzute ca o ocazie pentru ei de a învăța lecția

răbdării. Ca răspuns la dorința unei persoane de a vedea rezultate imediate, Cayce a afirmat:

Acordă timp! Fii răbdător. Ai avut ani şi ani de tulburare. Nu aştepta ca aceasta să se vindece pe moment şi să fie de natură permanentă. Căci trupul, viața, întregul fiecărei entități este o creştere; şi dacă această creştere nu este stabilă, atunci nu valorează foarte mult! Fii răbdător. Fii consecvent. Fii persistent. (716-3)

În loc să vedem răbdarea ca pe o lecție neîntreruptă a elevării şi dezvoltării, cei mai mulți dintre noi am fost conditionați să vrem obținerea rezultatelor imediate: Vreau să învăț răbdarea şi vreau să o învăț ACUM. Totuşi, rezultatele nu pot fi văzute atât de repede. O analogie folosită de Cayce este aceea că cineva nu seămănă o sămânță, dar sapă apoi să vadă ce s-a întâmplat cu ea. Trebuie timp, credință şi perseverență. Totuşi, răbdarea nu trebuie confundată cu aşteptarea:

Nu rămâneți doar inerți şi aşteptați! Faceți ceva pentru capacitățile sinelui de dobândire a reacțiilor fizice şi mentale, ale manifestărilor în viața acestui trup, în acest moment! (529-1)

Atunci am putea defini pentru entitate ce înțelegem prin a avea răbdare într-o manieră activă, pozitivă şi nu doar ca un lucru pasiv. A avea sau a îndura privațiuni, sau critică, sau aversiunea altora, nu înseamnă deloc a avea neapărat răbdare. Poți deveni astfel un rob pur şi simplu, nu doar pentru tine însuți ci şi o scăpare a celorlalți, ceea ce poate să nu fie niciodată satisfăcătoare deoarece nu există nici o rezistență. Răbdarea pasivă, mai exact, are locul ei; dar țineti cont de răbdare mai degrabă din punct de vedere al perceptelor relațiilor lui Dumnezeu cu omul: Iubirea neîngrădită înseamnă răbdare. Iubirea manifestată este răbdare. A îndura uneori este răbdare, consecvența neîntreruptă este răbdare. (161-1)

Răbdarea se dezvoltă ori de câte ori încercăm în mod consecvent şi perseverent să manifestăm activitatea lui Dumnezeu pe pământ. Cu alte cuvinte, ori de câte ori încercăm să ne extindem în deplinătate prin slujire, iubire, compasiune sau chiar vindecare. Răbdarea este o acțiune cu un anumit scop, al cărui fundament este în motivația spirituală. Deoarece răbdarea susține realizarea dezvoltării spirituale, aceasta trebuie să devină o

forță activă crescândă ce se naşte pentru a face față oricărei situații în viața noastră.

Răbdarea vede fiecare trăire ca pe o oportunitate personală pentru elevare. Răbdarea înțelege orice încercare ca pe o şansă de a demonstra că am dobândit o conştientizare a legilor Lui pe pământ. Cum vom şti când este complet dezvoltată răbdarea noastră? Atunci când îl vom recunoaşte pe Dumnezeu în fiecare şi când fiecare acțiune, fiecare gând, fiecare cuvânt şi fiecare faptă a noastră se regăseşte în El. Adevărata răbdare ne umple cu pacea prezenței Lui atotcuprinzătoare.

RĂBDAREA FAȚĂ DE SINE ŞI DE ALȚII

Răbdarea față de sine implică faptul că am devenit conştienți că avem mai multe de învățat. Fiecare din noi este profund conştient de etaloanele gândurilor şi reacțiilor noastre interioare față de noi înşine şi față de alții. Prin efortul răbdării, reacțiile noastre pot deveni în mai mare concordanță cu ce avem mai bun în noi. De fapt, *până când gândurile şi faptele noastre se aliniază la etalonul nostru lăuntric - Hristos, lecția răbdării nu a fost desăvârşită*. Când suntem răbdători cu noi înşine, nu devenim frustrați şi nu ne autocondamnăm atunci când mai avem încă de atins scopul nostru. Dimpotrivă, ne încurajăm cu perseverență şi hotărâre să continuăm încercarea. Citirile au afirmat adesea că suntem responsabili pentru „încercare” făcând ceea ce ştim mai bine; Dumnezeu este responsabil pentru rezultate:

Fie acestea lucrurile pe care cineva trebuie să le facă. Şi să afle răbdarea față de sine. S-a spus, „Nu am plâns noi toată ziua şi nu ne-a răspuns nimeni?” Căutat-ai tu, aşa cum s-a arătat, răsplată? Sau căutat-ai să fii cale de binecuvântare pentru aproapele tău? Poate să nu ți se fi răspuns, după cum ai văzut. Poate că ți-au arătat chiar dispreț, batjocură, pentru răbdarea şi necazul tău. Dar undeva soarele străluceşte încă; undeva s-a făcut ziuă; pentru cei istoviți, pentru cei părăsiți. Domnul detestă laşul. Şi ispitele care apar în astfel de cazuri sunt propriile voastre percepții. V-ați rănit pe voi înşivă şi ¬-ați crucificat din nou pe Domnul vostru atunci când ați devenit nerăbdători sau ați vorbit cu asprime pentru că cineva v-a batjocorit sau v-a

dispreţuit sau a râs de eforturile voastre! Lăsaţi rezultatele, lăsaţi încoronarea, lăsaţi gloria, cu Domnul! El vă va răsplăti! Spuneţi în inima voastră ce credeţi. Actionaţi pur şi simplu în acest fel! Cu vorba, cu gândul, cu fapta. (518-2)

În ultimă instanţă, *singura persoană pe care o putem schimba suntem noi înşine*. Nu putem forţa pe altii să interacţioneze cu noi, în felul dorit de noi. Totuşi, le putem răspunde în mod consecvent în aceeaşi manieră în care am dori să fim trataţi la rândul nostru. În cadrul dinamicii tuturor relaţiilor umane este principiul de bază „cine se aseamănă se adună". Trebuie să dezvoltăm în noi înşine ceea ce am dori să primim de la altcineva. Cu alte cuvinte, atunci când manifestăm ceea ce ştim mai bine, nu putem decât să atragem şi să primim ca răspuns acelaşi lucru:

Cu cât arăţi mai multă răbdare faţă de alţii, cu atât mai multă răbdare ţi se va arăta ţie de către alţii - şi devine astfel un cerc, aşa cum a fost, iar înainte ca cineva să afle aceasta, condiţiile s-au reglat ele însele astfel încât sinele este capabil să se adapteze tuturor circumstanţelor şi condiţiilor şi la tot ce apare în jurul nostru în diferite activităţi. Să fim răbdători astfel mai întâi cu noi înşine şi apoi cu alţii.

Rezultatele vor fi văzute pe măsură ce se va manifesta răbdarea. Aceasta nu înseamnă răbdare doar în sensul unei supuneri sau a fi doar liniştit - ci o răbdare activă, conştientă de a fi răbdător cu sine şi cu alţii. Forţează-te să faci unele lucruri neplăcute pe care n-ai vrut să le faci cândva şi fă-o cu plăcere! (911-3)

Într-un mod destul de interesant, citirile argumentează faptul că atunci când credem că răbdarea noastră faţă de o altă persoană s-a consumat total, ne-am pierdut de fapt răbdarea faţă de noi înşine. Este usor să devenim atât de prinşi în activităţile noastre zilnice încât să uităm motivul pentru care ni s-a dat viaţă în primul rând - Cayce a numit aceasta „a alerga cursa vieţii". Zi de zi, clipă de clipă, avem ocazia de a fi o cale pentru activităţile lui Dumnezeu pentru cei din jurul nostru. Încercarea noastră este de a purta cu noi tot timpul virtutea răbdării, devenind astfel conştienţi de faptul că fiecare experienţă de viaţă are capacitatea de a ne aduce într-o mai strânsă armonie cu El. Suntem determinaţi să lăsăm deoparte acele lucruri ce ne-ar împiedica

să înfăptuim ceea ce ştim mai bine. Aceasta este calea către integritate. Cu răbdare, Creatorul slujeşte reuşitei noastre.

RĂBDAREA CA STARE DE CONŞTIENTĂ

Cei mai mulți dintre noi am trecut prin dificultăți atât de mari încât ne-am întrebat dacă avem capacitatea de a face față. În alte ocazii, în situații pe care alții le-ar fi considerat insurmontabile, ne-am descurcat ca şi cum le-am mai fi rezolvat şi altădată. Citirile afirmă că există o diferență între a avea cunoaştere şi a poseda o adevărată stare de conştiență. A avea cunoaştere înseamnă că cineva cunoaşte ceva şi poate folosi sau ignora cunoştințele respective; a avea o conştiență, implică faptul că ceva a devenit o parte a însăşi stării de a fi a unei persoane. Lecțiile învățate prin răbdare devin o parte a sufletului nostru care rămâne pentru veşnicie.

De fapt, o lecție învățată prin răbdare devine o parte a conştiinței noastre într-o asemenea măsură, încât descoperim că suntem un exemplu pentru alții. Suntem provocați să depunem efort şi să lucrăm în mod constant cu răbdare. Dar până nu lucrăm în mod constant cu răbdare, până aceasta nu devine o stare de conştiență - reacția noastră adevărată şi naturală - nu am învățat-o încă:

Pentru a avea acea iubire, acea răbdare a Făcătorului lumilor, trebuie să arătăm răbdare fratelui nostru şi, aşa cum a fost El întrebat, de câte ori voi ierta? De şapte ori? Da, de şaptezeci de ori câte şapte, pentru a putea afla ce este clădit în tine. Prin răbdare vine înțelegerea. Cunoaşterea singură, nu este nimic.

Înțelegerea întru Domnul devine aceea a iubirii, cu răbdare, care duce la glorificarea a ceea ce este darul Tatălui în lumea materială, mentală, spirituală. Stai liniştit şi vei vedea măreția Domnului. Cu răbdare veți dobândi sufletele voastre.

Pe măsură ce se dobândesc din ce în ce mai mult înțelegerile în cooperare, în sine, în activitățile din sine şi cu cât se dobândeşte mai mult o cunoaştere a prezenței Lui în viață, răbdarea acționează mai mult în viață, în trăire, în inimă, iar sufletul elevează în înțelegerea prezenței Lui... (262-24)

Răbdarea practicată cu adevărat aduce mai mare conştiență, căci testează hotarele dezvoltării noastre. În măsura în care avem răbdare, ajungem să înțelegem ce am facut cu cunoaşterea noastră. Prin răbdare putem începe să vedem încercările vieții ca pe nişte oportunități de a eleva. Prin răbdare ajungem să înțelegem legătura noastră cu Creatorul, precum şi legătura Lui cu noi. Cu răbdare, ni se permite să manifestăm virtuțile spiritului, căci cu răbdare ne dobândim sufletele.

RĂBDAREA CA DIMENSIUNE

Edgar Cayce a afirmat că acea conştiență a lumii este mărginită de trei dimensiuni. Totuşi, după câte s-ar părea, ceea ce ar fi putut surprinde auditoriul lui era afirmația că acele trei dimensiuni sunt: timpul, spațiul şi răbdarea! Din perspectiva lui Cayce, timpul şi spațiul permiteau oamenilor să vadă rezultatele gândurilor şi faptelor lor anterioare, în timp ce răbdarea le furniza conştiența continuității vieții şi a veşniciei sufletului. Cele trei dimensiuni au fost create pentru umanitate ca mijloc de înțelegere a propriei identități precum şi a relației cu Dumnezeu:

Astfel găsim intervenția Lui în încercarea omului peste toți eonii timpului şi spațiului. Căci acestea (timp şi spațiu) devin părți ale acestui plan (N.R.: univers, cer unu) **tridimensional. Şi câte este cealaltă? Timp, Spațiu, Răbdare! Căci Dumnezeu ne-a arătat şi ne arată zi de zi, aşa cum Fiul Său a făcut-o, că prin răbdare devenim conştienți de sufletele noastre, de identitatea noastră, de ființarea noastră ca mici corpusculi, aşa cum a fost în preamăritul trup, în inima Dumnezeului nostru.** (262-114)

Citirile au afirmat că răbdarea, ca şi timpul şi spațiul, este fără început şi sfârşit. Mai incitantă chiar pentru înțelegerea umană este afirmația că în adevăr există numai răbdare şi că timpul şi spațiul sunt doar instrumente pentru a înțelege şi pentru a eleva, care nu există dincolo de hotarele pământului.

Timpul şi spațiul şi răbdarea sunt adesea foarte necesare, căci veți vedea că puține sunt sufletele sau persoanele care doresc să plătească prin ele - până când elevează şi ajung la un anumit nivel (N.R.: cer, vers). **Aşa cum s-a arătat adesea, elevarea se realizează nu prin căderea din pom sau din aeroplan**

sau zborul în ceruri, ci trebuie să elevezi prin milostenie, prin cunoaştere, prin înțelegere, prin perfectarea în sine a acelor eforturi de credință şi adevăr care aduc elevarea mentală şi spirituală. (2746-2)

Nu există deci nici timp, nici spațiu, atunci când răbdarea este manifestată prin iubire. (3161-1)

S-a amintit în mod frecvent afirmația biblică „prin răbdare veți dobândi sufletele voastre”. Când aceasta se abordează din perspectiva răbdării ca dimensiune - dimensiune a tot ceea ce există - ne sugerează că numai conştiința noastră în curs de elevare ne va conduce în cele din urmă la convingerea că există o singură forță ce susține activitatea universului (N.R.: şi a tuturor celorlalte versuri). În ciuda perspectivei noastre actuale (şi limitate), în cele din urmă, Dumnezeu este tot ceea ce există.

CONCLUZIE

Fiecare din noi se află într-un proces de dezvoltare prin care putem ajunge să înțelegem adevărata noastră legatură cu Dumnezeu. Noi suntem copiii Lui spirituali, descoperind cunoaşterea de sine în lumea materială. *Răbdarea este puntea de legătură dintre cine suntem şi cine vom deveni în final*.

Fii fericit că ai ocazia să trăieşti în acest timp şi că eşti parte a pregătirii pentru determinarea venirii unei naturi spirituale ce trebuie să guverneze lumea. Acestea sunt arătate şi ele sunt parte a trăirii tale. Fii fericit şi mulțumeşte zi de zi pentru aceasta. (2736-3)

Răbdarea este o caracteristică a propriei noastre dezvoltări. Cu aceasta putem învinge orice slăbiciune lăuntrică, putem începe să facem loc pentru ceea ce avem mai bun de oferit. Răbdarea ne dăruieşte o pătrundere psihologică mai profundă în viață, o viziune mai clară despre ceea ce putem fi şi o mai largă înțelegere a adevăratei relații cu noi înşine şi cu alții. Pe măsură ce dezvoltăm în conştiința noastră ce înseamnă a fi o cale de binecuvântare, devenim mai capabili să lăsăm prezența, legile şi iubirea lui Dumnezeu să se manifeste prin noi pe pământ. Pe măsură ce căutăm să trezim sinele nostru lăuntric, devenim mai armonizați cu etalonul lăuntric al deplinătății - Conştiința Hristică - începem să realizăm că traiectoria vieții noastre ne este

trasată numai ca mijloc de a deveni conştienți de noi înşine şi de a descoperi unde am deviat de la drumul către integritate.

Deoarece Dumnezeu a fost atât de răbdător cu fiecare din noi, ar trebui să descoperim aceasta în lăuntrul nostru, să fim răbdători unul cu celălalt. Când arătăm o lipsă de răbdare sau de autocontrol, arătăm cu adevărat că am ratat amplificarea acelui etalon al deplinătății care ne aparține. Răbdarea este iubirea în acțiune. Răbdarea, cu perseverență, aduc armonie, credință, speranță, toate virtuțile în viața noastră şi în viețile celor cu care venim în contact.

... aceasta este ziua, timpul, când toți oamenii trebuie să caute să devină răbdători unul cu celălalt, în orice condiții şi circumstanțe, pentru ca ei să fie una cu El, care cu răbdare a îndurat tot ce am putea primi şi noi pentru a ajunge la Tatăl, prin răbdare, iubire, conştiență, transpuse în plan material. Fii credincios a ceea ce ştii să faci mai bine. Lasă atunci pe fiecare să trăiască aşa cum s-ar aştepta corespunzător conceptului: Domnul Hristos cinează cu ei în fiecare zi. Ce i-ai putea tu oferi ca roade ale propriei tale vieți, ale propriilor tale gânduri, acțiuni, fapte? (263-25).

Departe de a fi o stare mentală pasivă, adevărata răbdare este o activitate conştientă ce lasă prezența, legile şi iubirea lui Dumnezeu să pătrundă în viețile noastre. Când răbdarea devine starea noastră normală de conştiență (mai degrabă decât ceea ce trebuie să facem pur şi simplu), această conştiență devine o parte a ființei noastre. Cu răbdare, putem amplifica virtuțile de la Dumnezeu - etalonul nostru de integritate - în trăirile noastre zilnice. Fiecare moment al vieții noastre are potențialul de a ne duce mai aproape de ceea ce suntem cu adevărat în eternitate. Citirile ne sfătuiesc să fim consecvenți. Cu răbdare, ajungem la o conştientizare a sufletului nostru .

LECȚIA A OPTA

UŞA DESCHISĂ

Iată, stau la uşă şi bat; de va auzi cineva glasul Meu şi va deschide uşa, voi intra la ei şi voi cina cu ei şi ei cu Mine. [Apocalipsa 3:20]

SUBIECT DE MEDITAȚIE

Aşa cum mă cunoaşte Tatăl, aşa să-L cunosc şi eu pe Tatăl prin Duhul Hristic, uşa către împărăția Tatălui. Arată-mi Tu calea. (262-27)

UŞA DESCHISĂ

Cine a învățat atunci să fie cooperant cu adevărat unul față de altul? Cine a reuşit să discearnă în sine suficient pentru a şti pe ce poziție se află în relația cu aproapele său? Cine şi-a fixat idealul în întregime în El? Cine îşi măreşte credința în Tatăl, în Fiul, (N.R.: şi în Duhul Sfânt) **astfel încât, să poată fi numărat printre drepți? Cine are atâta virtute şi înțelegere încât să poată dezvolta în viețile lor acea comuniune care aduce răbdarea în cunoaşterea de sine, pentru a spori în milostenie, în hrănirea şi sfătuirea de la Dumnezeu, zi de zi? Iată, aceasta este ceea ce deschide uşa ca El să poată intra şi cina cu tine!** (262-28)

Aşa cum florile înfrumusețează mediul ce le înconjoară indiferent unde s-ar afla, avem şi noi capacitatea, chiar dreptul dobândit prin naştere, de a face să strălucească propria noastră sferă de activitate, oriunde am fi: fiecare om are capacitatea de a face ca lumea să fie un loc mai bun, mai plin de speranță, în care alții să poată trăi. Nu este ceva de neatins, nici nu este imposibil, chiar în fața învălmăşelii lumii, căci Dumnezeu a pregătit o cale de a întruni fiecare din condițiile vieții:

Luați seama la culoarea, la frumusețea crinului, aşa cum creşte din noroi, sau la violeta ce-şi trimite culoarea şi mirosul pentru a îmbogăți până şi

însăşi inima lui Dumnezeu. Luați seama la trandafirul ce se desface în lumina zilei, cu deschiderea spre soare răsare, în ploaie ...

De ce nu învață lumea de la ele, să se dezvolte în iubire, în frumusețe, oricare ar fi mediul înconjurător? Învață de asemenea de la floare că acolo unde eşti, poți face acel loc mai frumos pentru că eşti acolo, fie că eşti aici, dincolo, sau în orice loc. (5122-1)

Indiferent de nivelul de conştiință la care am ajuns până în acest moment, un model al Integrității, etalonul Conştiinței Hristice, este gata să fie manifestat în viețile noastre. Numai El duce la amplificarea activităților sufletului pe pământ, precum şi la expresia finală a sinelui nostru lăuntric. În principal, lecțiile date prin citiri privind spiritualitatea personală au fost date ca mijloc de trezire a Conştiinței Hristice, care aşteptă să fie exprimată în lumea materială prin fiecare din noi. Scopul nostru, individual şi colectiv, este de a fi mijlocitori pentru activitatea lui Dumnezeu pe pământ. Deşi putem consuma eoni preocupându-ne doar de lucruri materiale, în final trebuie să ne amintim de moştenirea noastră şi de legătura noastră cu Divinitatea. Acesta este dreptul dobândit prin naştere de fiecare suflet. Indiferent unde ne aflăm chiar acum, această manifestare a integrității şi exprimare a Duhului Sfânt pe pământ, este destinul nostru. Fiecare din noi nu se poate abține de la a simți chemarea lăuntrică pentru ceva mai mult. Citirile spun că aceasta se datorează faptului că natura umană este cea a unor căutători pe cale. Deşi confuzia noastră asupra a ceea ce căutăm poate duce pe unii la egoism, lupta continuă, până la a se simți chiar complet pierdut; este Voia lui Dumnezeu să reuşim în cele din urmă.

Cercetează atunci. Căci El a spus „Caută şi vei găsi; bate şi ți se va deschide". Cine va deschide? Unde se va întâmpla aceasta? În propria ta conştiință! Căci acolo a făgăduit El că te va întâlni pe tine! (1595-1)

Dorința lui Dumnezeu este ca noi să devenim căi altruiste ale activității Sale pe pământ. Această conştientizare a propriului nostru potențial pentru integritate vine ca rezultat al armonizării cu etalonul Hristic. Armonizându-ne cu Voia Lui şi încercând apoi să aplicăm virtuțile noastre spirituale în viețile noastre de zi cu zi, forțele sufletului sunt exprimate în lumea fizică. Chiar şi în cel mai mărunt act de slujire putem începe să vedem măreția deplinătății curgând mai departe în viețile noastre. Cayce a afirmat că Divinitatea este

veşnic pregatită să intre în viețile noastre; dar în cele din urmă noi suntem cei ce trebuie pur şi simplu să deschidem uşa acelei conştiințe în aşteptare:

Nu întrebați aşa cum spune sfatul din bătrâni „Cine se va sui la ceruri, cei ce avem o vedenie sau un mesaj, sau cel ce merge pe mare? Căci Dumnezeu este în propria ta inimă, în propria ta conştiință; şi în templul trupului tău a făgăduit El să te întâlnească şi Duhul Lui va purta mărturia sufletului tău. Căci cel ce caută un semn, o manifestare, sau altceva ce poate veni de la El, caută în zadar; căci El stă la uşa inimii tale. Dacă-i vei deschide doar şi-L vei lăsa să intre, El va sălăşlui cu tine pentru totdeauna. (531-7)

Exprimarea a ceea ce este mai bun în noi în viața de zi cu zi, este o faptă Hristică, ce deschide uşa pentru faptele Creatorului.

CULTIVAREA UNEI LEGĂTURI PERSONALE CU DUMNEZEU

Aşa cum Creatorul ne cunoaşte pe fiecare în parte, putem ajunge şi noi să-L cunoaştem pe El. Această legătură (N.R.: fără nici un intermediar, Dumnezeu Tatăl şi Fiul nu au pus intermediari între Ei şi oameni pentru realizarea acestei legături, nimeni nu are dreptul de a-şi afirma un asemenea mandat), este dreptul nostru dobândit prin naştere, iar dorința Lui a fost ca fiecare din noi să nu trăiască altceva decât o conştiență permanentă a prezenței Lui atotcuprinzătoare. Din acest motiv, ni s-a dat un etalon de spiritualitate, unul la care ne putem întoarce la nevoie, unul care lasă iubirea Lui să curgă prin noi în viețile altora:

... „Dacă tu vei fi fiul Meu, Eu voi fi Dumnezeul tău; Dacă Mă vei chema, te voi auzi. Veghează! Eu stau la uşă şi bat; voi intra, dacă îmi vei cere”. Totuşi acestea nu sunt doar vorbe! Ele sunt fapte, adevăruri, însăşi viața! Dar omul nu devine conştient de aceasta prin lucruri materiale sau prin gânduri materialiste; ci prin gânduri spirituale, ca acelea despre scopurile şi activitățile sufletului în lecțiile sale, în principiile care l-au purtat prin trăirile pe pământ. (1797-3)

Gândirea spirituală trăieşte în armonie cu etalonul nostru de integritate. De fapt, Cayce a încurajat oamenii să înceapă să trăiască în acord cu Voia lui Dumnezeu, astfel încât „lumina din viața lor” să înceapă să aducă speranță şi

curaj altora. Pentru a cultiva această legătură cu Dumnezeu, efortul nostru constă pur şi simplu în a alinia voința noastră cu Voia Lui: în principal, citirile menționează trei lucruri care vor ajuta la punerea în practică a acestei experiențe în viețile noastre zilnice: *rugăciune, meditație şi slujire*. Deseori, ne gândim la rugăciune ca la a spune lui Dumnezeu ce ne trebuie sau ce vrem. Totuşi, Cayce credea că adevărata rugăciune este nu atât o petiție pentru anumite lucruri, ci o exprimare a dorinței de a dobândi conştiența Voii lui Dumnezeu în viețile noastre. Cu alte cuvinte, rugăciunea invocă pe Dumnezeu să lucreze prin noi. Meditația, pe de altă parte, este îndepărtarea tuturor gândurilor de orice fel încât să putem deveni mai armonizați cu unele aspecte ale Conştiinței Hristice din noi. A fost de asemenea numită „ascultare atentă”. În limbajul citirilor:

Căci rugăciunea este implorarea pentru călăuzire, pentru înțelegere. Meditația este ascultarea Divinului din noi. (1861-19)

Stabiliți astfel anumite perioade pentru rugăciune; stabiliți anumite perioade pentru meditație. Aflați diferența dintre ele. Rugăciunea, pe scurt, este invocarea Divinului din afara noastră prin intermediul Divinului din noi, iar meditația înseamnă a păstra liniştea în trup, în minte, în inimă, ascultând vocea Făcătorului. (5368-1)

Din perspectiva citirilor, devenim mijlocitori ai activității lui Dumnezeu pe pământ, prin armonizarea spirituală. Această armonizare duce la rândul ei la slujirea altora. Întorcându-ne în lăuntrul nostru, dobândim o conştiență a unificării finale cu etalonul Hristic, aşteptând pur şi simplu să fim treziți din viețile noastre. Acest etalon este manifestat pe măsură ce ajutăm pe oricine ne iese în cale, cu ceea ce avem noi mai bun în capacitățile noastre.

În măsura în care facem tot ceea ce găsim că avem de făcut pentru a sluji suntem călăuziți către următorul pas. Ajungem să-L aflăm pe Dumnezeu căutând să ne armonizăm cu Voia Lui pentru noi în interacțiunile noastre cu alții.

Astfel, fiecare entitate, fiecare persoană, trebuie să-şi dea seama de aceasta prin propria armonizare. Trebuie să ştii că El merge cu tine. Şi aşa cum s-a menționat, trebuie să ajungi să auzi vocea Lui. Când îți vei armoniza voia, îl vei auzi. Căci aşa cum a spus El, „Eu stau la uşă şi bat; dacă vei deschide, Eu

voi intra". Aceasta înseamnă a fi, aceasta este o trăire personală pentru fiecare suflet care caută prezența Lui. Nu gândi că El nu te-a auzit pentru că încă nu se vede aceasta, sau pentru că tu nu L-ai auzit încă intervenind în viețile şi trăirile celor pe care tu i-ai ajutat. Nu căuta doar calea ta de a te manifesta, ci din ce în ce mai mult, „Iată-mă, Doamne; foloseşte-mă, trimite-mă. Arată-mi calea pe care vrei să merg". Aceasta este o făgăduință pentru tine, pentru fiecare suflet; căci fiecare suflet trebuie să afle el însuşi răspunsul în sine. Căci evident, trupul este, templul Dumnezeului trăitor. Acolo a făgăduit El că te va întâlni pe tine; şi iată că o face. Şi cu cât trupul tău, mintea ta, sufletul tău se armonizează cu acest divin ce ne răspunde din noi, cu atât vei afla mai repede scopul Lui; şi vei putea împlini acel scop pentru care ai intrat în această viață. Căci află că, aşa cum El a spus, „Eu sunt cu voi mereu până la sfârşit". Acestea nu sunt doar vorbe, ci o conştientizare care poate fi dobândită prin acea armonizare prin meditație, prin rugăciune, prin deschiderea de sine spre a fi călăuzit de El. (69-4)

Armonizarea cu Divinul din noi permite oamenilor să devină mai conştienți de prezența atotcuprinzătoare a lui Dumnezeu. Deseori am considerat că nu merităm să-L aflăm pe Dumnezeu şi am neglijat astfel căutarea Lui. Dar trebuie să ne dăm seama că El nu a condamnat niciodată pe vreunul din noi, ci mai degrabă ne-a oferit mijloace de a ne cunoaşte pe noi înşine şi unul pe celălalt, un mijloc ce ne ajută să înțelegem că tot ce ne-am dorit dintotdeauna a fost legătura cu El.

Ajungem să manifestăm Conştiința Hristică, să trăim întru Duhul Hristic prin rugăciune, meditație şi slujire. Ajungem să-L aflăm pe Creator încercând să manifestăm calitățile Lui pe pământ.

CONŞTIINȚA HRISTICĂ, UŞA CĂTRE PREZENȚA ATOTCUPRINZĂTOARE A LUI DUMNEZEU

Dumnezeu doreşte ca noi să căutăm prezența Sa, devenind un canal pentru iubirea Lui către alții. El caută în permanență să fie în comuniune cu noi, deşi adesea avem vremuri grele de ascultare. Primului grup de studiu i s-a spus că, **pe măsură ce manifestau Conştiința Hristică în viața zilnică, ei deschideau uşa pentru prezența Lui** (262-121). Pe măsură ce această conştiință

(conştiența Unității noastre cu Dumnezeu) este exprimată în gândurile şi faptele noastre, ea devine căi de binecuvâtare pentru alții.

Sfatul lui Cayce a fost ca noi să devenim aducători de lumină către cei aflați în întuneric. Din nefericire, natura umană este astfel încât ne este mai uşor să predicăm altora ceea ce credem că am ajuns să cunoaştem, decât să încercăm să trăim pur şi simplu acea conştiență a naturii spirituale pe pământ. Cu gândirea şi cu fapta dreaptă, putem aduce conştiența prezenței lui Dumnezeu în fiecare din acțiunile noastre:

Atunci fie ca tu, cel ce cauți calea, fie ca tu, cel ce cauți să cunoşti, să trăieşti, să simți această prezență a Conştiinței Hristice în pieptul tău, în viața ta, să deschizi uşa inimii tale. Căci El stă pregătit să intre, la cei ce-L roagă să intre. El nu vine nerugat, dar dacă tu cauți, vei afla; dacă bați, ți se va deschide. Conştiența apropierii Lui, a prezenței Lui este aşa după cum îți trăieşti viața. Apoi, iarăşi aşa după cum El a spus (N.R.: prin faptele tale) **„Iubiți-vă unul pe altul”, împliniți astfel tot ce este cuprins în scopul intrării Lui în materialitate, de a înlocui ura şi gelozia şi acele lucruri care înfricoşează pe unii, cu iubirea şi speranța şi bucuria. Fiți astfel copiii Lui ...** (5749-10)

Fiecare din noi trebuie să se întoarcă în lăuntrul lui, astfel încât etalonul sufletului să poată intra în viețile noastre. Conştiența de Dumnezeu nu este atinsă cu forța sau obligând pe alții să vadă lucrurile aşa cum le vedem doi, ci mai degrabă vine pe măsură ce supunem voința noastră Voii lui Dumnezeu pentru noi. Orice egoism trebuie înlocuit cu dorința de a fi folosit ca o cale de binecuvântare pentru alții. Ori de câte ori ne vom afla într-o stare sufletească egocentristă, nu ne vom putea sustrage de la a trăi lipsuri sau chiar de la a ne simți trădați în viață. Totuşi, atunci când plasăm binele altcuiva înaintea propriului nostru interes, devenim mult mai receptivi la binele ce încearcă să-şi găsească drumul către noi:

Când dăruieşti ceea ce poate fi de ajutor fiecăruia în dobândirea unei inspirații - aceasta, mai exact, trebuie să vină din interior şi să poată fi direcționată numai către o cale sau un mijloc prin care fiecare să poată dărui. Astfel, pe măsură ce dăruiți, puteți primi acea inspirație, acea binecuvântare. Aceasta ai realizat în eforturile tale şi cu scopurile tale; deşi dorința ta a fost uneori să dobândeşti cunoaştere. Aceasta nu este o

greşeală, dacă aplicăm cunoaşterea în aşa fel încât să devină binefacătoare, ca o influență de ajutor în viețile altora; aducându-le prin propriul tău principiu, propriile tale scopuri, propria ta dorință, la o trezire a acelor capacități latente dinlăuntru - unde fiecare se poate armoniza cu Hristosul lăuntric ... Toți sunt atunci frați cu Domnul lor; care a făgăduit, „Iată, Eu stau la uşă şi bat. Dacă deschizi, Eu voi intra şi voi cina cu tine". Multumeşte pentru ceea ce ai: oportunitatea, ziua, perioada de trăire pământească în care îți poți înălța glasul întru lauda Lui. (281-56)

Pe măsură ce devenim mai conştienți de etalonul nostru spiritual lăuntric, dobândim perspicacități mai profunde în a-L exprima în lume. Doar aplicând zi de zi, oricât de puțin am cunoaşte, sufletul este animat, permițându-ne să trăim armonizarea şi unitatea cu El. Şi în fiecare proces de descoperire a propriei naturi spirituale, începem să recunoaştem fiecare persoană ca pe aproapele ce-şi caută calea.

IISUS CA FRATE MAI MARE

Aşa cum s-a menționat anterior, materialul lui Edgar Cayce prezintă viața lui Iisus ca exemplu pentru fiecare suflet de pe pământ. Cunoaşterea naturii Lui spirituale şi manifestarea Conştiinței Hristice a condus la conştiență: „Iar Eu şi Tatăl Meu una suntem". [Ioan 10:30] Dar mai mult decât o conştiență a legăturii Lui cu Divinitatea, citirile arată că Iisus a trăit într-un mod în care a plasat nevoile altora înaintea alor Lui, alegând să fie slujitorul tuturor. Procedând astfel, El a devenit „Bunul Păstor" al tuturor copiilor lui Dumnezeu, luând asupra Sa misiunea de a ajuta pe fiecare din noi la găsirea căii de întoarcere la Creatorul nostru, indiferent de fundamentul nostru religios.

Iisus a înțeles că propria Lui viață a însemnat să fie calea lucrării lui Dumnezeu asupra celorlalți. De aceea, când ne simțim confuzi în privința propriei direcții, deseori răspunsul poate fi găsit prin a ajuta pe altul să-şi găsească propria cale. Cayce a atras atenția fiecăruia că în momentele de confuzie, de îndoială sau cu probleme ce par insurmontabile, Iisus, ca Frate Mai Mare, stă gata să ne ajute:

Cât despre cum să întâmpini fiecare problemă: Las-o în grija lui Iisus! El este răspunsul tău. El este Viața, Lumina şi Nemurirea. El este Adevărul şi este Fratele tău Mai Mare. Nu trebuie să urci în ceruri să aduci un mesaj, sau să străbați marea ca să-L cunoşti pe El, căci El este chiar în inima ta; căci El a spus: „Iată, Eu stau la uşă şi bat". Vei deschide şi-L vei lăsa să intre? Căci în El este puterea, nu în lege, nu în om, nu în mulțimile de oameni, nici în condiții, nici în circumstanțe. Căci El conduce, El le face pe fiecare. Căci nu ți-a fost dat, sau spus, nu ai ştiut în viața ta că „El este Cuvântul, El a făcut tot ce s-a făcut şi fără El nimic nu s-ar fi făcut?" Şi El trăieşte în inimile şi sufletele celor care caută să împlinească poruncile Lui. Acest lucru, deci, nu este idealist, este un ideal! „Ce ar voi Iisus să fac?" privind fiecare problemă în relațiile tale cu aproapele tău, în căminul tău, în problemele de zi cu zi. Aceasta ar trebui să fie mai degrabă întrebarea, decât „Ce trebuie să fac?" (1326-1)

Când Iisus a afirmat: „Eu sunt Calea, Adevărul şi Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine" [Ioan 14:6], El afirma că propria Lui viață era un exemplu pentru fiecare din noi şi că numai trăind în armonie cu acel etalon - manifestarea exterioară a Conştiinței Hristice lăuntrice - putem ajunge la deplină conştiență a adevăratei noastre legături cu Divinitatea. În mod esențial, acest etalon ne îndeamnă la o atitudine altruistă, devenind o cale de binecuvântare a celorlalți.

ALTRUISMUL CA ATITUDINE

Potrivit citirilor, în funcție de alegerile şi activitățile noastre, fie devenim slujitori ai propriei noastre dorințe, fie slujitori pentru nevoile altora. Pentru cei mai mulți dintre noi totuşi, cea mai mare greşeală pe care o avem de întâmpinat este egoismul. Din acest motiv, trebuie să ne străduim în permanență să devenim conştienți de scopul existenței pe pământ. Cayce i-a sfătuit adesea pe oameni: „Nu vă plictisiți de facerea de bine!"

Astfel, astăzi, trebuie să răspundem în propria noastră conştiință. „Sunt eu, ocrotitorul fratelui meu?" Nu „Ce-mi datorează mie lumea?" ci „Ce pot face eu, ca suflet ce-L caută pe Dumnezeu, ce caută să afle fața Lui, ca să vină mai repede ziua Domnului?" Căci noi, ca indivizi, când ne uităm în jurul

nostru, realizăm din ce în ce mai mult că trăim şi ne mişcăm şi ființăm cu certitudine în El - şi devenim de asemenea conştienți „de unde am venit”. Şi ne dăm seama că aşa cum El a spus: „Dacă voi veți fi poporul Meu, Eu voi fi Dumnezeul vostru”, se aplică şi mie, şi ție, fiecărui suflet care a fost binecuvântat cu conştiință, conştiența vieții. Căci viața însăşi în toate formele şi fazele ei este evident o manifestare a Divinității la care ne închinăm. (3976-22)

Este important să ne amintim că, „altruismul” nu înseamnă indiferență față de sine sau gândul că nu merităm nimic. Nu înseamnă a deveni inactiv. Adevăratul altruism permite personalității unui suflet să devină cale pentru lucrarea lui Hristos. Fiecare are capacitatea de a fi folosit în această manieră, cu condiția de a recunoaşte acele oportunități, zi de zi, în interacțiunea cu ceilalți:

Află că Fiul Omului nu vine cu aplauze furtunoase, cu bătăi de clopote sau cu surle, ci vine prin lucruri mărunte, umil, blând, prietenos, supus, modest - căci „Cel mai mare între voi să-i slujească pe toți”. Aceasta este atitudinea. Da, este bine ca fiecare să-şi aibă partea de asemenea, alții în familie, alții în relații cu asociații. Cereți-le ca ei să ajute la necaz, exact aşa cum El cere ca tu să deschizi uşa inimii tale ca El să poată intra, pentru a le oferi ocazia pentru o parte din slujire. Acestea sunt metodele, căile.

Căci aşa cum El a spus: „În casa Tatălui Meu multe lăcaşuri sunt”, în problemele cu multe sarcini şi obligații zilnice, sunt multe oportunități - la fel ca şi în casa Lui. Căci trupul vostru este templul Dumnezeului viu şi acolo a făgăduit El că vă va întâlni. El a spus: „Dacă mă vei chema, Eu voi auzi şi-ți voi răspunde de îndată”. Lasă-ți atunci propria ta conştiință să poarte mărturia acelor activități zilnice, să păşeşti alături şi să vorbeşti adesea în rugăciune cu Domnul şi Stăpânul tău, Fratele tău, care împarte cu tine gloria împărăției lui Dumnezeu, prin faptul că eşti pur şi simplu, răbdător şi blând cu alții cu care este greu uneori să tratezi. Doar în rugăciune, în speranță, în dorință, poți găsi în El ajutorul de care ai nevoie. (3161-1)

Slujirea altora este cea mai mare slujire a lui Dumnezeu. Ori de câte ori ne lepădăm de sine, Duhul Sfânt coboară şi străluceşte prin noi. Demonstrăm prezența lui Dumnezeu în viețile noastre şi exprimăm etalonul lăuntric al integrității ori de câte ori întindem mâna către celălalt. După cum afirmă

citirile, *cel mai mare act de slujire nu este altceva decât a fi blând, a fi iubitor, a face să renască speranța în viața cuiva care ar putea ceda*. În această manieră, împărtăşim cu alții aceeaşi bucurie, pace şi fericire pe care El ar împărtăşi-o cu noi.

CONCLUZIE

Indiferent cine suntem, sau unde ne aflăm, avem o legătură unul cu celălalt. Suntem cu toții copiii aceluiaşi Dumnezeu. Adânc în noi, avem conştiința forței, puterii, iubirii şi prezenței Lui. Această prezență este manifestată în jurul nostru. Făcând ceea ce ştim mai bine, devenind canale ale iubirii Lui şi slujind pe cei cu care venim în contact, lumea devine un loc mai bun pentru a deveni o parte din ea. Meditația, rugăciunea şi slujirea ne duc dincolo de confuzia propriilor noastre probleme şi dificultăți şi ne permit să deschidem uşa către prezența Lui atotcuprinzătoare.

Dacă noi vom fi poporul Lui, El va fi Dumnezeul nostru. Legătura pe care o avem cu Creatorul nostru (N.R.: fără intermediari) a fost dreptul dobândit prin naştere de la facerea lumii. Conştiența unității noastre cu El va veni pe măsură ce vom manifesta Conştiința Hristică în viețile noastre zilnice. El stă la uşă şi bate, căci noi am fost chemați pentru a sluji. Citirile lui Edgar Cayce ne imploră să lăsăm prezența Lui în viețile noastre. De azi înainte, să căutăm să manifestăm lucrarea Creatorului pe pământ:

... uşa este către Viață, Duhul Vieții - nu omul, ci Duhul Sfânt este Cel ce se manifestă în Conştiința Hristică în lumea materială. Deci, aşa cum fiecare manifestă la fiecare pas, în fiecare zi, acea conştiință, înainte de a fi om, a fi precum etalonul, aşa fie uşa deschisă pentru acea entitate, acel suflet, pentru a creşte şi amplifica acel duh întru slava Tatălui, lepădând sinele în slujba altora, pentru ca numele Lui să rămână veşnic pe pământ. (262-27)

LECȚIA A NOUA

ÎN PREZENȚA LUI

Voi umbla printre voi, voi fi Dumnezeul vostru şi voi poporul Meu.

[Leviticul 26:12]

SUBIECT DE MEDITAȚIE

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, vie împărăția Ta pe pământ prin Duhul Tău în mine, ca lumina cuvântului Tău să poată străluci asupra celor pe care-i întâlnesc zi de zi. Fie astfel Duhul Tău în fratele meu întru slava Ta. Călăuzeşte-mi astfel viața, ca alții să Te recunoască în mine şi să Te preamărească pe Tine. (262-30)

ÎN PREZENȚA LUI

Nu lăsa grijile lumeşti să te tulbure, căci lucrurile care sunt pământeşti - pământeşte se duc - precum ceața sub soarele din miezul zilei. Cel ce L-a găsit pe Domnul şi L-a luat ca însoțitor al său, îşi va risipi grijile, aşa cum soarele îşi impråştie razele. Urmează calea pe care ştii să mergi, căci este dreaptă în ochii Domnului. Sprijină pe cel slab, iubeşte-l pe cel asuprit, adu slavă lui Dumnezeu pentru puterea ta întru El. Prin tine, mult bine poate veni, cu o vorbă blândă aici, cu un cuvânt potrivit dincolo. Căci puțin aici, puțin dincolo şi creşterea vine din lăuntru şi va lumina în afară pe aceia, dacă într-adevăr îL iei pe El ca însoțitor al tău. (473-2)

Prin trăirea celor date, totul va ajunge la cunoaşterea, la înțelegerea, că suntem cu toții la fel în fața Lui (N.R.: copiii Lui) **fie că admitem aceasta în prezent, fie că nu; căci întru El trăim şi acționăm şi ființăm ...** (262-32)

În acelaşi fel în care un părinte iubitor nu arată nici un favoritism față de un copil sau altul, Dumnezeu iubeşte pe fiecare din noi în mod egal. El nu se declară de o anumită parte în diferendele religioase sau în bătăliile politice

sau în discuțiile dogmatice. Dorința Lui este pur şi simplu ca fiecare din noi să exprime deplina conştiență a Duhului Sfânt pe pământ. Deşi putem fi separați de mari distanțe, de credințe, de rasă, sau chiar de ignoranță (N.R.: de partide, naționalități, religii, culte, secte, limbi, etc.) suntem cu toții parte a aceluiaşi întreg. Fiecare din noi este, „un corpuscul în trupul lui Dumnezeu (N.R.: se referă numai la acei făcători ai Voii Lui); astfel, co-creator cu El”. (2794-3) Ni L-am imaginat adesea pe Dumnezeu ca fiind „acolo sus” sau „dincolo” sau doar într-un anume loc de închinăciune. Uneori emitem un gând despre existența Lui doar pentru că se întâmplă să fie ziua noastră de rugăciune, sau poate avem o nevoie deosebită. Cu toate că suntem mereu în prezența Lui, noi uităm să ne deschidem spre a conştientiza că şi El este mereu în prezența noastră:

Căci omul rămâne în prezența Lui veşnic; căci prezența Lui stăruie. El este mai aproape decât mâna ta, mintea ta, dacă tu nu faci decât să te ții cu putere de El. (1257-1)

Realitatea este că niciodată Creatorul nu poate fi separat de creația Lui, chiar dacă majoritatea umanității nu a fost capabilă să înțeleagă complet acest fapt, datorită propriei noastre inconştiențe. Fiecare manifestare a Creatorului este o parte a întregului. Dumnezeu este Forța Atotcreatoare. El este fundamentul a tot ce există. Una din făgăduințele din citirile lui Cayce afirmă că datorită moştenirii noastre şi legăturii noastre cu Divinitatea, va veni o vreme în evoluția noastră când conştiența existenței Lui va face parte integrantă din propria ființă (N.R.: în perioada celor 1000 de ani pace). De fapt, un principiu de bază al întregului volum de informații date de Cayce îl constituie omniprezența lui Dumnezeu: Dumnezeu este peste tot, în toate timpurile, în toate locurile! Atât timp cât noi credem că este separat de noi, uităm dreptul nostru dobândit prin naştere. Trebuie să ne amintim că suntem copiii lui Dumnezeu, ființe spirituale, care trebuie să caute să manifeste pe pământ atributele Creatorului. Prezența Lui este veşnică; conştiența acestei prezențe creşte pe măsură ce căutăm să cultivăm legătura cu El, încercând să servim ca o cale a binecuvântării Lui:

Nu căuta atunci calea propriei tale manifestări, ci spune din ce în ce mai mult: „Iată-mă Doamne; foloseşte-mă, trimite-mă. Arată-mi calea pe care vrei ca eu s-o urmez”. Aceasta este o făgăduință către tine, către fiecare

suflet; căci fiecare suflet trebuie să găsească singur răspunsul în sine. Căci trupul este templul lui Dumnezeu. Acolo a făgăduit El că te va întâlni; acolo te aşteaptă. Şi cu cât îți armonizezi trupul, mintea şi sufletul cu Divinitatea ce răspunde din lăuntrul tău, vei afla mai degrabă scopul Lui; şi vei putea împlini acel scop pentru care ai intrat în această viață. (69-4)

Destinul nostru este de a ajunge la o conştientizare a adevăratei noastre legături cu Dumnezeu. Dar ce facem noi pentru a ne îndrepta conştiința în această direcție?

CULTIVAREA CONŞTIENȚEI PREZENȚEI LUI

Informațiile lui Cayce arată că ori de câte ori ne simțim desprinşi de Dumnezeu, nu trebuie să greşim în legătură cu cel care s-a îndepartat. Nu prezența Lui este cea care lipseşte, ci este mai degrabă lipsa conştienței acestei Prezențe. Ca ființe spirituale pe pământ, încercarea noastră pare să fie una în care noi trebuie să facem acele lucruri care pot facilita trezirea continuă a ființei noastre la prezența Divinității din noi. Uneori credem în mod eronat că singura cale de a putea deveni spirituali este „izolarea totală”. Dar împlinirea destinului nu stă în retragerea din lume, ci mai degrabă în a lupta ca să păstrăm echilibrul.

Fă-ți timp să fii evlavios, dar fă-ți timp să te şi distrezi. Fă-ți timp să te odihneşti, să te recuperezi; căci Domnul tău, chiar ca etalon pe pământ, şi-a făcut timp să se odihnească, şi-a făcut timp să se separe de ceilalți, să mediteze şi să se roage; şi-a făcut timp să ia parte la o nuntă, şi-a făcut timp să ia parte la un funeraliu; şi-a făcut timp să facă acele treziri din morți şi şi-a făcut timp să-i slujească pe toți. (5246-1)

În efortul de a explica unei persoane cum ar putea ajunge la o conştiență vie a Conştiinței Hristice, i s-a dat această analogie:

... cum, când şi în ce fel o persoana devine conştientă de legile referitoare la construirea unei fraze în limba engleză? Cum, unde, când, în ce mod învață o persoană regula de pronunțare a unui cuvânt? Meditând la aceasta, văzând, vizualizând, acționând. Şi atunci conştiența acestui lucru este

manifestată prin maniera în care persoana îl pune în practică în conjunctură sau asociație cu aproapele său.

Cunoaşterea poate să existe (N.R.: pentru persoană, deoarece Cunoaşterea există independent de orice persoană, în afara ei, constituind Calea Către Adevăr); **conştiența în sine poate să fie prezentă, dar dacă persoana nu aplică aceasta în asocierile sale devine fără efect.** (272-9)

Cu alte cuvinte, nu ne putem aştepta să simțim prezența permanentă a iubirii lui Dumnezeu până când nu am încercat să lucrăm asupra propriei noastre armonizări şi nu am aplicat apoi ceea ce am învățat. De fapt, armonizarea şi punerea în practică se afla în miezul informațiilor lui Cayce asupra transformării spirituale. Citirile au sfătuit oamenii în mod repetat să practice cu perseverență şi consecvență rugăciunea şi meditația - cu alte cuvinte, în fiecare zi! Pe lângă facilitarea armonizării personale, în parte, motivul este diferența dintre a crede în Dumnezeu şi a avea conştiența existenței lui în permanență. Meditația şi rugăciunea ajută la construirea acestei conştiențe a prezenței lui atotcuprinzătoare. În limbajul citirilor:

Astfel, pentru a pune în practică sau a concretiza activitatea entității în viața sa, pătrundeți în ea mai întâi prin forțele meditative lăuntrice; prin purificarea trupului, a minții, ce trebuie să fie totuna şi în acord, în armonie, cu Forțele Creatoare din lăuntru; să-L ai ca ideal pe El, Cel ce a făgăduit să te întâlnească în Sfânta Sfintelor, în templul sufletului tău, în propria ta conştiință. Astfel, sinele *eu sunt*, devine conştient de această prezență. (261-15)

Pe lângă armonizare, cel mai important lucru pe care-l putem face pentru a facilita transformarea personală este punerea în practică, să facem pur şi simplu ceea ce ştim să facem, zi de zi. Deşi uneori putem avea sentimentul că nu ştim „ce să facem”, o sugestie este de a încerca să trecem prin evenimentele zilei ca şi cum am fi în prezența Creatorului. Ironia este că El este bineînțeles cu noi, dar că faptele ne ajută să ne amintim noi înşine de această Prezență atotcuprinzătoare. Recomandările citirilor au în vedere în principal pe cei ce doresc să devină mai spirituali pentru a începe să acționeze într-un mai mare acord cu cele ale spiritului. Indiferent ce aplicăm în mod consecvent în viața noastră, ajunge să fie o parte a conştiinței noastre într-o asemenea măsură încât devine un răspuns automat şi natural.

Trebuie pur şi simplu să cultivăm conştiența prezenței Lui rând pe rând, percept după percept, pas cu pas:

Mai exact, aceasta va cere timp, răbdare, perseverență şi consecvență. Va fi de asemenea necesar ca atitudinile mentale şi spirituale să fie de aşa natură încât să nu condamne pe sine sau pe alții, ci mai degrabă să se caute acea putere ce zace în noi, pentru a avea fiecare atom al trupului şi al minții armonizat cu Energiile Creatoare, precum în Conştiința Hristică, ale prezenței Lui atotcuprinzătoare alături de tine. (3694-1)

Aşa cum a fost dat, **„fă astăzi ceea ce ştii cel mai bine să faci şi apoi următorul pas ți se va arăta ție" ... printr-o asemenea trăire ajungi din ce în ce mai mult la conştientizarea prezenței Lui atotcuprinzătoare alături de tine!**

Nu pentru preamărirea în deşert, nu pentru conştiința, ci mai degrabă pentru că „Iată-mă Doamne, foloseşte-mă. Lasă-mă să fiu calea binecuvântării Tale pentru cineva astăzi; fă ca iubirea Ta, gloria Ta, unicitatea Ta să fie mai mult manifestată nu doar în viața mea ci şi în a acelora pe care-i întâlnesc zi de zi". (N.R.: Să devină realitate) (601-11)

Din perspectiva lui Cayce, noi nu „mergem" în ceruri, ci „ne înălțăm" în conştiință până când gândurile şi faptele noastre re¬flectă moştenirea noastră, de copii ai lui Dumnezeu. Dintr-un anumit punct de vedere, scopul nostru în viață este de a deveni pur şi simplu atât de armonizați cu Duhul Sfânt şi cu conştiența prezenței Lui, încât să aducem Raiul pe pământ.

A FI CALEA PREZENȚEI LUI

Citirile lui Cayce afirmă că una din rugăciunile noastre zilnice trebuie să fie „Lasă-mă să fiu o cale de binecuvântare pentru cineva astăzi." (601-11) Unei femei i s-a spus (3003) să înceapă să se roage lui Dumnezeu de trei ori pe zi pentru călăuzirea Lui şi apoi să asculte şi să se armonizeze cu răspunsul Lui. Dacă noi ne vom deschide acestei posibilități, Dumnezeu ne va folosi totuşi, cum crede El mai bine. Din acest punct de vedere, scopul fiecărei zile este de a deveni un canal mai bun al iubirii Lui pentru oricare dintre cei pe care-i întâlnim. În ultimă instanță, prin armonizare, prin fapte şi cu liberul arbitru,

manifestăm conştiența Conştiinței Hristice din lăuntru, până când devenim o cale de slujire cu iubire.

Căci ia aminte, există acea conştiență ce trebuie să fie în sine, astfel încât însuşi faptul că eşti conştient de activitatea ta în plan material să fie dovada că Dumnezeu Tatăl are nevoie de slujirea ta pe pământ şi că prin activitatea actuală pe pământ ți se dă posibilitatea de a fi o cale de binecuvântare pentru cineva.

Căci, pentru a obține conştiința şi conştiența ajungerii în Ființa Lui, sau cum s-ar spune în Rai, este ca şi cum te-ai sprijini de brațul cuiva pe care ai încercat să-l ajuți. Căci ceea ce faci pentru fratele tău, faci Făcătorului tău. Află că acestea sunt legi imuabile. Dumnezeu există, iar tu, ca fiică a Lui, ca slujitor al Dumnezeului celui Preaînalt, eşti creația mâinilor Lui. Deci, acționează ca atare! (5177-1)

Noi înşine trebuie să ne pregătim în permanență pentru a fi conştienți de existența Sa şi să transmitem altora cunoaşterea acestei omniprezențe în viețile noastre zilnice. Cu alte cuvinte, Cayce ar întreba: „Câtor oameni le-ai ridicat nivelul de conştiință astăzi? Câți oameni ai făcut să se simtă mai bine datorită prezenței tale?” Atunci când gândurile şi faptele noastre sunt în acord cu etalonul lăuntric al integrității, permitem manifestarea atributelor Lui prin noi, afectând pozitiv chiar şi pe cei din jurul nostru. Într-un pasaj foarte frumos dintr-o citire, biografului Thomas Sugrue, autor al cărții biografice „There is a River” i s-a spus că destinul fiecărui suflet a fost minunat demonstrat de către Iisus, exemplul fundamental de iubire şi slujire a aproapelui. Fratele nostru Mai Mare ne-a dat un exemplu de cum ne putem manifesta cel mai bine permanenta conştiență a prezenței lui Dumnezeu. Lui Sugrue i s-a spus că această Conştiință Hristică poate să fie (şi trebuie să fie) manifestată în fiecare din viețile noastre, după cum urmează:

Nu în fapte mărețe de vitejie, nici în exaltarea cunoaşterii sau puterii tale ci în noblețea lucrurilor de spirit: iubirea, blândețea, îndelunga suferință, răbdarea, acestea ți-au fost arătate de Fratele tău, pentru ca tu, aplicându-le aproapelui tău în conjuncturile zilnice, puțin câte puțin, să poți deveni una cu El aşa cum El te-a predestinat să fii! Te vei separa tu oare? Căci nu există nimic în rai, pe pământ sau în iad, care să te poată despărți de iubirea

Dumnezeului tău, a fratelui tău şi să te ocolească pe tine! Deci, ridică-te şi acționează ca atare! (849-11)

Fiecare din noi trebuie „să se ridice şi să acționeze”, devenind exemple vii a ceea ce susținem că credem. Acele persoane care slujesc cel mai bine ca nişte căi ale prezenței Lui, sunt pur şi simplu acelea care şi-au deschis inimile pemntru a-L lăsa să intre, căci indiferent unde ne aflăm noi, El ne este mereu alături.

MERGEM CU DUMNEZEU

Uneori, acest principiu că Dumnezeu este pretutindeni poate fi incitant. Poate că nu simțim că merită să recunoaştem conştiența prezenței Lui în noi şi în jurul nostru, sau poate găsim că este greu să aflăm prezența Lui înlăuntrul celor cu care am avut divergențe. Totuşi, citirile oferă surprinzătoarea afirmație că **„nu ai început să gândeşti just până când nu eşti capabil să vezi în viața celor pe care-i dezagreezi total, ceva din Făcătorul tău la care te închini”**. (3575-2) Aceasta arată că există bunătate, chiar pioşenie în lăuntrul fiecăruia, deşi se poate ca de multe ori să găsiți că vă este destul de greu să o recunoaşteți. Şi totuşi, căutarea lui Dumnezeu ne impune să încercăm (N.R.: asemănarea este rezultatul efortului personal de a reveni la aceea adamică pierdută parțial prin căderea în păcat) să devenim conştienți de prezența Lui în orice clipă şi în orice circumstanță. (N.R.: şi în orice om, ființă)

Fiecare din noi este făcut după chipul şi asemănarea Creatorului nostru. Totuşi, această imagine este una de spirit, nu una fizică. Prea des ne permitem să asociem totul cu lucrurile din lumea materială. Făcând aceasta, putem uita foarte uşor că trupul fizic este pur şi simplu vehiculul prin care noi putem manifesta prezența Lui pe pământ. Acest citat frecvent întâlnit: „Duhul este viața, mintea este ziditorul şi fizicul este rezultatul”, ar trebui să ne amintească faptul că toate lucrurile îşi au originea la nivelul spiritului. Către acest nivel trebuie noi să îndreptăm focalizarea şi armonizarea. Indiferent la ce nivel de conştiință ne aflăm în acest moment, adevărul legăturii noastre cu Divinitatea (şi prezența Lui atotcuprinzătoare) va deveni în cele din urmă punctul de focalizare al conştiinței noastre:

Sufletul atunci, trebuie să se întoarcă, se va întoarce la Făcătorul lui. Este o parte a Forței Creatoare, care este propulsată în acțiune chiar în materialitate, în carne. Şi se poate încă, cu propria ta înțelegere şi propriile tale manifestări, să ajungi să fii o parte a ceea ce aduci prin iubirea ta aproapelui tău, pentru Dumnezeu Tatăl, pentru că prin ceea ce faci să fii una cu El în acele țeluri ale faptelor şi trăirilor, pentru a fi conştient de existenta Lui, de iubirea Lui şi de credința Lui, sălăşluitoare în a-ți motiva activitățile în orice direcție. Fii deci doar bun, răbdător, iubitor cu aproapele tău; aceasta este maniera în care o persoană se străduieşte să devină conştientă de conştiința Duhului Hristic. (272-9)

Uneori putem simți că este chiar imposibil să ai o conştiență permanentă a lui Dumnezeu, dar Cayce a amintit unui grup de susținători de-ai săi că prezența Lui era aproape la îndemână. De fapt, El aşteaptă să pătrundă în ființa noastră:

Ce chip frumos, ce nori minunați! În Ființa Lui sălăşluiți; voi, fiecare dintre voi, cei ce vă aflați dinaintea Lui chiar acum. Fața Lui S-a întors către voi, mâna Lui şi Inima Lui vi s-au oferit vouă. Îl veți respinge voi oare chiar acum? Câtă slavă trebuie să trezească în inimile voastre aflarea Ființei Lui, căci El este singur fără voi; căci El v-a chemat pe fiecare după numele său. Îl veți părăsi voi acum? (254-76)

În fiecare zi avem o altă oportunitate de a manifesta pe pământ unul din atributele Creatorului. Chiar dacă simțim că nu merităm, trebuie să ne amintim că Divinitatea nu este separată de noi - este o parte din noi toți. Fiecare om este înrudit cu Dumnezeu. Nu Dumnezeu este cel ce a uitat să se sălăşluiască în vreunul din noi, ci mai degrabă noi suntem cei ce ignorăm adevărul existenței Lui. Pe măsură ce înaintăm, făcând ceea ce ştim să facem prin armonizare şi slujire, dobândim înțelegerea faptului că putem deveni o parte integrantă a lucrării Lui pe pământ. Trăind conştienți de existența Lui, lumina Lui - care poate străluci în vorbele, gândurile şi faptele noastre - coboară peste fiecare fibră a ființei noastre. Tot ce ni se cere nouă este „să încercăm"; Dumnezeu va veghea la evoluția noastră şi ne va îndruma paşii.

CONCLUZIE

Etalonul Hristic, unicul nostru model de integritate, este gata să se manifeste în viețile noastre. Nu există nimic în tot universul ce ne-ar putea separa de conştiența acestei Prezențe, decât noi înşine. Căci El este acelaşi ieri, astăzi şi în veşnicie (N.R.: deşi în schimbare odată cu noi; parte din El) şi va fi Dumnezeul nostru dacă noi vom fi poporul Lui. Copiii lui spirituali fiind, noi suntem însoțitorii şi co-creatorii Lui (N.R.: în sensul anterior, participând la autoevoluția Lui). Devenim din ce în ce mai conştienți de prezența Lui atotcuprinzătoare, pe măsură ce ne lepădăm de sine.

Întorcându-ne în lăuntru, descoperim conştiența prezenței Lui şi împlinirea unității noastre finale cu El. Pe măsură ce-L căutăm pe El şi căutăm să facem Voia Lui, credința noastră este întărită, speranța noastră este reînnoită, iar calea noastră este netezită. Creatorul este Dumnezeul fiecăruia din noi. Cunoaşterea Ființei Lui este în puterea noastră (N.R.: fiind pe merite personale şi corespunzătoare eforturilor făcute în acest scop), căci El este chiar în noi înşine.

Dumnezeu este pretutindeni! Căutarea lui Dumnezeu duce la acest simplu fapt: nu există nicio parte a Creației lui Dumnezeu care să poată ființa fără deplina Lui prezență. Noi suntem copiii Lui spirituali şi El are nevoie de noi:

„Iubeşte pe Domnul Dumnezeul tău cu toata inima, mintea şi trupul tău; şi pe aproapele tău ca pe tine însuți.” Aşa cum El a dat-o, aceasta este legea deplină. Nu există nimic mai presus de aceasta. Şi aşa cum El a făgăduit, tu poți deveni conştient în propria ta conştiință de prezența Lui atotcuprinzătoare, prin conştientizarea ce poate veni meditând şi rugându-te zi de zi. Cere şi El îți va da. Căci mergând şi vorbind cu El, vei deveni conştient de Ființa Lui ce sălăşluieşte în tine. Acesta este scopul (N.R.: idealul uman) **pentru care ai intrat în această viață; pentru a putea premări această conştiență a Ființei Lui, a Duhului Său sălăşluind în tine.** (1348-1)

Trupurile şi viețile noastre au fost modelate pentru a fi locuri de sălăşluire pentru Duhul Lui. Zi de zi, ni se dă ocazia să devenim conştienți de prezența lui Dumnezeu şi de a împărtăşi această prezență cu altul. Avem oportunitatea să amplificăm calitățile Lui pe pământ. Este responsabilitatea noastră, aşa

cum este şi dreptul nostru dobândit prin naştere. Ce poate fi mai minunat decât făgăduința că ființa Lui să sălăşluiască în noi chiar acum?

Iubeşte căile Lui. Menține-te pe căile Lui. Numai aceasta îți poate aduce în minte, în suflet, în trup ceea ce te va face să conştientizezi Ființa Lui sălăşluind în tine. Lasă Lumina, chiar Lumina Lui, să-ți deschidă inima, să-ți deschidă mintea, pentru ca El să poată intra. Căci El stă lângă tine, El te va călăuzi, El îți va aduce lumină ... Fă ca voia ta să fie Voia Lui. Lasă Voia Lui să fie voia ta. Acum! (378-46)

Dumnezeu merge pe pământ printre copiii Săi, către noi.

LECȚIA A ZECEA

CRUCEA ŞI COROANA

Ci iubiți pe duşmanii voştri şi faceți bine şi dați cu împrumut fără să nădăjduiți nimic în schimb, şi răsplata voastră va fi multă şi veți fi fiii Celui Preaînalt. Fiți milostivi, precum şi Tatăl vostru este milostiv. Nu judecați, nu osândiți şi nu veți fi osândiți; iertați şi veți fi iertați. Dați şi vi se va da ... căci cu ce măsură veți măsura, cu aceeaşi vi se va măsura. [Luca 6:35-38]

SUBIECT DE MEDITAȚIE

Tatăl nostru, Dumnezeul nostru, pe cât ne apropiem de ceea ce ne poate da o mai bună pătrundere a ceea ce a purtat El prin cruce, a slavei ce se poate afla în coroană, fie ca binecuvântările Tale - aşa cum ai făgăduit prin El - să fie cu noi, aşa cum împreună învățăm în numele Lui. (262-34)

CRUCEA ŞI COROANA

În lecția Crucea, Coroana s-a construit pe suportul clar al activității fiecăruia, care trebuie să ajungă pentru a se menține pe primul loc în ierarhia oricăror entități, din punct de vedere mental şi spiritual. Aşa încât s-a spus „Sunt hotărât să cred că nimeni dintre oameni nu s-ar lăsa crucificat pentru a-L salva pe Iisus Hristos” (N.R.: mai înaintea crucificării Lui, pentru că după crucificare, sfinții apostoli, cu excepția lui Iuda, a Sf Apostol Ioan, au fost crucificați, inclusiv pentru salvarea Lui pentru eternitatea tuturor). **Deci El cu crucea, reprezintă ceva în viața fiecărei entități în activitățile ei pe pământ şi călăuzeşte toate trăirile gândului în oricare dintre formele prezentate ale adevărului pe pământ şi ajunge în cele din urmă la cruce ... astfel trebuie să fie tema centrală, baza apropierii fiecărei entități. Nu „Care este crucea mea?” trebuie să fie prima întrebare obişnuită în fiecare rațiune materialistă ci mai degrabă „Cum aş putea, cu ajutorul Lui, să-mi duc crucea cel mai bine în apropierea mea de coroana dreptății?”** (262-34)

Căci fiecare suflet este o personalitate cu liber arbitru şi îşi alege calea şi faptele. Căci este fie co-lucrător cu Dumnezeu în creație şi deci co-creator în atitudinea şi gândurile lui în aplicarea propriilor principii şi adevăruri zi de zi, fie în acord cu ceea ce este în contradicție, asediind şi punând piedici în calea altora, de-a lungul drumului. (2549-1)

Intenția Creatorului a fost ca omul să-I fie însoțitor. Fie în cer, fie pe pământ, fie în orice conştiință, el trebuie să fie un însoțitor al Creatorului. Câte vieți şi experiențe îți vor fi necesare pentru a fi capabil să fi însoțitorul Forțelor Creatoare oriunde ai fi?” (416-18)

Din întreg materialul lui Cayce asupra spiritualității, lecția despre Cruce şi Coroană este una din cele mai promițătoare şi mai incitante. Este promițătoare datorită informațiilor prezentate asupra destinului sufletului. Poate părea de asemenea provocator şi poate fi unul din seturile de materiale cele mai încărcate emoțional, unul care poate provoca un grad înalt de neînțelegere (N.R.: sau înțelegere, corepunzător gradului de elevare personală de apropiere de Dumnezeu). De fapt, doi dintre membrii grupului original de studiu s-au retras din grup datorită acestor informații conținute chiar în această lecție. Ceea ce este cea mai grea încercare a înțelegerii noastre este poate materialul care discută dinamica reîntrupărilor.

În ciuda confuziei ce poate fi asociată cu conceptul, reîntruparea nu înseamnă destin. Aceasta nu elimină puterea dată de Dumnezeu, a liberului arbitru. Nu subminează misiunea lui Iisus, nici nu trece cu vederea puterea harului. Din perspectiva lui Cayce, procesul reîntrupării este pur şi simplu maniera în care fiecare din noi trece printr-o serie de vieți, permițându-ne să întâmpinăm consecințele alegerilor noastre anterioare. În ultimă instanță, vom învăța că ceea ce ne dorim cu adevărat la nivelul sufletului sunt doar acele lucruri care sunt în strânsă legătură cu Duhul Sfânt sau cu etalonul Conştiinței Hristice. Deşi este posibil ca tratarea subiectului privind întregul concept să fie de cea mai mare dificultate, acesta nu este însă miezul supoziției conținute în „Crucea şi Coroana”. Esența lecției este pur şi simplu după cum urmează:

Fiecare dintre noi are „cruci” (ori obiceiuri, ori dorințe) ce stau între noi şi completa conştientizare a legăturii noastre cu Divinitatea. Fie din trecut, fie din prezent, aceste cruci sunt făcute de noi înşine şi trebuie să fie învinse înainte de a atinge manifestarea deplină a Conştiinței Hristice pe pământ.

Singura cale prin care putem manifesta Conştiința Hristică este altruismul total, permițând ca sinele nostru să fie folosit ca un canal al iubirii lui Dumnezeu. Prima ființă care a demonstrat acest altruism total şi a manifestat Conştiința Divină a fost Iisus, sau Fratele nostru Mai Mare. Cu alte cuvinte, Iisus a biruit lumea lăsând Ființa lui Dumnezeu să curgă prin El atât de complet, încât El a devenit una cu Dumnezeu.

Această unificare este destinul fiecărui suflet:

Aşa cum a fost dat, omul a fost făcut puțin mai jos decât îngerii, ca totuşi cu acea putere să devină una cu Dumnezeu, în timp ce îngerul rămâne înger. Astfel, în viața lui Iisus găsim această unitate manifestată prin capacitatea de a învinge toate tentațiile cărnii şi dorințele acesteia, prin facerea Voinței Lui una cu Voia Tatălui. Căci după cum ştiți, El a dat adesea celor din jurul Lui aceste porunci: „Cei ce M-au văzut pe Mine, L-au văzut pe Tatăl”. Pe aceeaşi cale, omul poate atinge această perfecțiune ... (900-16)

Procesul prin care înaintăm către unificare şi deplinătate nu este fundamentat numai pe armonizare, punere în practică şi pe întărirea motivației noastre spirituale (sau idealului), ci şi pe interconexiunea dintre liberul arbitru, kharmă şi grația divină. Numai încercând să înțelegem faptele fiecăruia în timpul învățării, în acelaşi timp lăsând deoparte orice egoism, putem spera măcar să ne împlinim țelul de a deveni canalul iubirii Lui:

Fiți răbdători, fiți blânzi, fiți buni în slujirile voastre zi de zi; căci deşi vor veni acele vremuri când povara pare grea şi lumina păleşte în viață, cel ce este credincios până la sfârşit va purta coroana. Păstrați focurile iubirii arzând în inimile voastre zi de zi, căci iubirea lui Dumnezeu este manifestată pe pământ de cei ce nu cunosc decât bunătatea unuia față de celălalt. (281-17)

VEDERE DE ANSAMBLU ASUPRA MODULUI ÎN CARE CAYCE ABORDEAZĂ REÎNTRUPAREA

Ce este, mai exact, reîntruparea? Este procesul prin care fiecare trece printr-o serie de vieți în scopul elevării spirituale şi al dezvoltării sufletului. Punctul de vedere al lui Cayce nu include conceptul transmigrației, care afirmă că este

posibil ca ființele umane să se nască din nou ca animale. Din punctul de vedere al materialului lui Cayce, sufletele se întrupează numai în corpuri umane. Abordarea reîntrupării de către Cayce furnizează un cadru practic ce permite oamenilor să vadă cum alternativele, gândurile şi faptele lor au creat esența vieții lor. Mai simplu spus, atragem către noi exact ceea ce avem nevoie să experimentăm, pentru a întâmpina consecințele alternative lor noastre anterioare. Învățam atât din „greşelile” noastre, cât şi din „succese”. Acest fapt nu are un caracter predestinat sau fatalist, ci mai degrabă asigură imparțialitatea Creatorului, această imparțialitate neexistând fără conceptul reîntrupării.

Întrebare: Dacă un suflet ratează propria elevare, ce se întâmplă cu el?

Răspuns: Iată de ce există reîntruparea, de ce el se reîntrupează; pentru ca el să poată avea ocazia favorabilă. Poate voința omului continuu să-L înfrunte pe Făcătorul său? (826-8)

Cayce cunoştea unele neînțelegeri privind mecanismul reîntrupării. Din perspectiva lui, orice abordare care nu a ținut cont de mecanismele GRAȚIEI DIVINE, liberului arbitru şi kharmei, a fost mărginită. Chiar şi astăzi, mulți interpretează eronat reîntruparea, ca pe o fatală călătorie prin viață datorită „kharmei”. Acesta, cu siguranță că nu este modul de abordare al lui Cayce. Din punctul de vedere al citirilor, „kharma este doar memorie”, nu este destin. Aceste amintiri sunt în general inconştiente şi influențează capacitățile noastre, greşelile şi chiar relațiile noastre cu alții. De exemplu, o afinitate imediată pentru o persoană este la fel de „kharmică” precum ar putea fi şi o animozitate instantanee față de cineva. Dar chiar în mijlocul acestei memorii inconştiente, libera voință a fiecăruia determină modul în care el sau ea alege să răspundă acestei informații. Alegerea pe care o facem determină următorul set de potențiale vieți pe care le vom urma. Dacă nu este decât o viață de trăit, de ce se pare că unora li s-au dat numai avantaje în timp ce alții par să fie tratați nedrept? Cu siguranță că un Dumnezeu atot-iubitor nu ar putea fi responsabil pentru o asemenea dizarmonie.

Deci, dacă noi avem liberul arbitru şi Dumnezeu nu alege la întâmplare să dea unora dintre copiii Lui numai avantaje în detrimentul altora, atunci, în cele din urmă, alegerile noastre ulterioare trebuie să fie într-un fel responsabile pentru nivelul la care ne aflăm acum:

Aşa cum o persoană în orice viață, în orice perioadă, foloseşte ceea ce sufletul (sau entitatea) este conştient relativ la legile Forțelor Creatoare, astfel acel suflet, acea entitate, dezvoltă în continuare o legătură de permanentă însoțire cu influența Creatoare! (5753-1)

Căci fiecare suflet, fiecare entitate, se întâlneşte pe sine în permanență. Şi fiecare suflet nu trebuie decât să înțeleagă că acele greutăți care sunt atribuite în mare măsură altora, sunt cel mai mult cauzate de sine. Aflã aceasta în tot ce întâmpini tu însuți! (845-4)

Modurile în care decidem să ne „întâmpinăm sinele” - o viață şi o alegere odată - vor determina viața pe care noi o trasăm. Astfel, liberul nostru arbitru se va raporta la faptul în sine de a alege. Cu liberul nostru arbitru, putem schimba încercările pe care ni le oferă viața, în oportunități pentru elevare, sau le putem privi ca pe obstacole şi încercări nedrepte. Grația divină este activitatea Creatorului care apare ori de câte ori alegem ca Dumnezeu să-şi manifeste prezența în viețile noastre. Din acest motiv, influența grației divine înlocuieşte într-un fel atât activitățile karmei cât şi ale liberului arbitru ...

Scopul dobândirii unei înțelegeri a reîntrupării nu este de a descoperi cine am fost în trecut, căci nu contează atât ceea ce am făcut; ci mai degrabă ceea ce vom face în legătură cu ceea ce ştim să facem astăzi. În ultimă instanță, toate viețile vor fi înspre binele nostru şi pentru propria noastră elevare şi tot ceea ce am atras către noi, este propria noastră creație. Aceasta nu vine ca o pedeapsă auto-impusă, ci mai degrabă ca un instrument pentru a ajunge să ne cunoaştem sinele nostru adevărat şi legătura noastră finală cu Creatorul. Pământul este sala noastră de clasă:

Aflați deci, prin studiile voastre, unde mergeți. A descoperi că doar ați trăit, ați murit şi ați fost îngropat sub cireş în grădina bunicii, nu face din voi un vecin, un cetățean, o mamă sau un tată mai bun!

Dar a afla că ai vorbit necuviincios şi ai suferit pentru aceasta şi că în prezent poți corecta aceasta prin a fi drept, aceasta merită! (5753-2)

Din perspectiva lui Cayce, fiecare din noi îşi are lecțiile lui pentru elevarea sufletului, lecții care trebuie învățate. Putem folosi liberul arbitru pentru a lăsa grația divină să pătrundă în viețile noastre astfel încât acele lecții să fie îndeplinite în concordanță cu Voia Lui, sau putem lăsa pur şi simplu kharma

să ne aducă aceleaşi lecții în viață în moduri în care ne va fi mult mai greu şi vom fi mult mai încercați.

IISUS CA ETALON ŞI FRATE MAI MARE

Fiind copiii lui Dumnezeu, suntem cu toții egali; unul din copii nu este mai important sau mai deosebit în vreun fel decât celălalt. Şi totuşi, avem un exemplu al propriului etalon tăuntric al integrității - Conştiința Hristică ajunsă la deplina manifestare! Ca urmare, Fratele nostru Mai Mare a ajuns acest etalon, unul care doreşte să ne ajute şi să ne însoțească pe calea de revenire la Creator. Alegând să trăim o viață în armonie cu acest etalon, nu vom mai fi supuşi în totalitate memoriei noastre kharmice, ci dimpotrivă, vom putea deveni, mai uşor deschişi la acțiunea Grației Divine ce se manifestă în viața noastră. La urma urmelor, suntem moştenitori comuni ai lui Iisus:

A venit de asemenea un învățător care a fost destul de curajos încât să se declare ca Fiu al Dumnezeului viu. El nu a stabilit nict o lege a poftei. El nu a stabilit nici o lege a eticii, alta decât „Să faci altora ce ți-ai dori ca ei să-ți facă ție" şi pentru a şti că „Oricât ai face pentru cel mai mic dintre aceşti frați ai tăi, Făcătorului tău vei face". El a declarat că împărăția Cerurilor este în conştiința fiecărei entități, ea trebuie să fie atinsă şi de ea trebuie să fim conştienți - prin a medita la faptul că Dumnezeu este Tatăl fiecărui suflet. Iisus Hristos este mijlocitorul. Şi în El şi în studiul exemplelor Lui pe pământ, este viața; şi aceasta pentru ca voi să o aveți din abundență. El a venit să demonstreze, să manifeste, să dea viață şi lumină tuturor. Aici deci, găseşti un prieten, un frate, un însoțitor. Aşa cum El a zis: „Eu nu vă numesc slujitori, ci frați". Căci, multora, după credința lor, El le dă puterea de a deveni copiii lui Dumnezeu Tatăl; moştenitori comuni cu acest Iisus, Hristosul, în cunoaşterea şi conştiența prezenței Sale sălăşluind mereu cu cei ce au pus acest ideal înaintea lor înşişi. Ce este deci acesta ca ideal? În ceea ce priveşte aproapele, El a zis: „Să faci altora ceea ce tu ai vrea ca alții sa-ți facă ție", nu te gândi, nu te îngrijora, nu fi prea neliniştit pentru trupul tău. Căci El ştie ce ai de trebuință. Locul (N.R.: şi cât de mult) **în care te afli în Conştiința în care te regăseşti pe tine însuți, aceasta este problema ta, astăzi, acum; este ceea ce-ți este de trebuință pentru cea mai importantă, mai bună, mai minunată dezvăluire.** (397-13)

Când Iisus a spus: „Eu sunt Calea, Adevărul şi Viața.” [Ioan 14:6] nu era un apel pentru a-L recunoaşte pe El ca Dumnezeu; ci mai degrabă o oportunitate pentru noi de a realiza că viața Lui ne-ar putea servi ca exemplu pentru fiecare din noi. Indiferent de religia noastră, în viața lui Iisus, calea slujirii este netezită. Urmând exemplul Lui, nu trebuie să ne poticnim. El a arătat Calea de Integritate şi întoarcere la Creator, astfel încât ar fi uşor de urmat pentru noi. În viața Lui poate fi găsită întruchiparea adevărului peste veacuri. Noua poruncă pe care El a demonstrat-o a fost aceea de a ne iubi unul pe altul. În Scriptură citim: „Căci am judecat să nu ştiu între voi altceva, decât pe Iisus Hristos şi pe acesta răstignit.” (Corinteni 2:2)

Textul acesta nu s-a scris în vederea convertirii religioase, ci mai degrabă pentru înțelegerea modului în care viața de slujire a lui Iisus întruchipează stilul de viață prin care fiecare din noi poate găsi calea de revenire la legătura noastră cu Dumnezeu.

În ultimă instanță, doar prin dăruirea de sine, prin etalonul slujirii, vom atinge scopul nostru final:

Păstrați-vă sinele de aşa manieră încât să fiți circumspecți în propria voastră conştiintă. Fii cinstit cu sinele, îndeplinind acele activități ce poartă roadele sufletului; fiind numai blând, bun, răbdător, arătând prietenie, iubire frățească; purtând mărturie în preumblările tale, în faptele tale, în înțelegerea aproapelui tău. Şi-L vei afla față-n față. Căci El a făgăduit să trăim amintirile de la întemeierea pământului, a lumii, a universului. Căci tu ai fost la început, ca şi El. (261-15)

Iisus este una cu Tatăl, capabil iată, să arate calea de întoarcere la Creator, sursa de la care toți am venit. Din acest motiv, Lui I S-a dat puterea peste tot pământul. Purtând crucea, El a spus, „Săvârşitu-s-a.” [Ioan 19:30]. Pe o lungă durată, Duhul lui Dumnezeu a fost manifestat pe pământ. El a arătat calea de a trăi o viață perfectă în ciuda tuturor încercărilor şi condițiilor ce ne pot înconjura zi de zi. Prin Iisus ni se arată ce poate face Iubirea Divină atunci când este lăsată să lucreze prin noi.

DE CE ESTE NECESAR CA FIINȚELE UMANE SĂ SUFERE

De la începuturile Creației, o mare parte a lumii s-a pierdut în concepția eronată că fericirea şi împlinirea puteau fi găsite preocupându-se de lucruri care erau în dizarmonie cu legile lui Dumnezeu. Suntem zilnic confruntați cu cruci răsărind din propria noastră participare la această percepție greşită. Continuăm să ducem cu noi aceste încercări pentru că nu am învățat încă să dăm expresie în totalitate capacităților sufletului. Chiar dacă starea noastră ultimă este divină, ne aflăm continuu supuşi unor legi materiale pe care le-am atras către noi:

Aşa se întâmplă şi cu tine, când tratezi problemele ce apar în viața zilnică; aşa cum analizezi din punctul de vedere a ceea ce poate fi vizionat sau asupra căruia se poate medita sau din punctul de vedere al activităților în diferite trăiri pământeşti. Căci, îți dai seama că întâlneşti vechiul tău sine - da, vechii tăi prieteni, vechii tăi duşmani. (2174-2)

Exact ca şi Fratele nostru Mai Mare, suntem cu toții pe drumul de întoarcere la unitatea cu Creatorul. Din perspectiva citirilor, trebuie să luptăm cu acele lucruri care ne împiedică să devenim canale ale iubirii Lui. În propriile noastre vieți, crucile pe care le purtăm cuprind încercările noastre. În cele din urmă, vom descoperi că trebuie să întâmpinăm orice consecință a gândurilor, cuvintelor şi faptelor noastre prin kharma - atrăgând trăiri care, atunci când le vom întâmpina, ne vor lăsa cu o conştiență necesară - sau prin grația divină - invocând făgăduințele Fratelui nostru Mai Mare şi primind conştiența, fără a trebui să ne împleticim mereu printre problemele fiecărei vieți.

Decât să privim încercările noastre ca pe nişte suferințe, avem oportunitatea de a vedea fiecare lecție ca pe o şansă de elevare a sufletului, apropiindu-ne de El mai mult, pentru totdeauna:

Află aceasta, învață aceasta bine: Dumnezeu este atent cu tine şi nu va permite ca tu să suferi dincolo de cât eşti capabil să duci în mintea şi trupul tău, pentru ca tu să-ți poți pregăti sufletul pentru a merge mai aproape de El.

Aminteşte-ți de asemenea, că deşi El era Fiul, El a învățat totuşi supunerea prin lucrurile pe care Le-a suportat. Tu nu eşti mai puternic; tu nu eşti mai bun decât El. (5348-1)

PROPRIA NOASTRĂ CALE CĂTRE INTEGRITATE

Edgar Cayce considera crucea simbolul a ceea ce trebuia întâmpinat şi depăşit în viața fiecăruia. Crucile noastre sunt doar înțelegeri şi aplicări eronate ale legilor lui Dumnezeu şi pot fi depăşite prin slujire, umilință, răbdare, iertare, fermitate şi iubire. Indiferent de încercările personale pe care le-am putea întâmpina - indiferent de crucile personale pe care le-am putea duce - Fratele nostru Mai Mare ne-a lăsat cuvinte de încurajare: **„În lume necazuri veți avea; dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea”**. (Ioan 16:33)

Iisus a biruit lumea prin fiecare din trăirile Lui. În termenii cei mai simpli, El a biruit necesitatea ca oamenii să fie doar supuşi kharmei. În schimb, El a făcut calea grației divine mai uşor accesibilă fiecăruia dintre noi şi legătura noastră cu Dumnezeu mai clar definită:

Deci, în măsura în care cineva îşi păstrează această conştiință, cu cât se străduieşte să dobândească înțelegerea necesară trezirii tuturor forțelor şi surselor de activitate în cadrul conştiinței fizice, legată atât de condițiile mentale cât şi materiale din viață, aşa ajunge în sine această conştiență a poziției ocupate, această poziție pe care o găsim în sinele nostru şi astfel ni se dă - prin făgăduințele ce sunt în El, cu El, prin El – cele necesare întâmpinării lucrurilor în trăirile noastre zilnice, paşilor zilnici în viață, în aşa manieră, într-un fel atât de clar, încât jugul devine uşor, poverile se micşorează. El a spus că cel ce este credincios va purta coroana vieții; El, cel care a fost credincios până la sfârşit; El, care a cunoscut şi care ştie toate ispitele ce vin din inima, mintea, sufletul omului, atât mental cât şi material ... Se va face pe Sine o cale pentru expresiile acelei iubiri care L-a făcut pe El Salvatorul oamenilor. (413-3)

Crucile noastre nu ar trebui să mai fie văzute ca suferințe şi nici măcar ca greutăți. În schimb, fiecare din trăirile prin care trecem în viață constituie propria noastră oportunitate de a avea o parte din împlinirea planului divin al lui Dumnezeu - aducând întreaga umanitate la o conştiență a legăturii sale cu Creatorul. Prin slujirea altora şi prin propria nostră elevare, devenim o parte din această măreață lucrare. Fără a birui acele lucruri care ne țin departe de armonie, de perfecta armonizare cu Dumnezeu, nu putem spera să redobândim integritatea care a fost a noastră la început. Ca urmare, nu trebuie să încercăm să ne ascundem sau să ocolim propriile încercări şi

oportunități. Va veni o vreme când vom recunoaşte etalonul Hristic şi vom urma paşii Fratelui nostru Mai Mare:

Tine-te strâns de acest ideal şi foloseşte-L pe El întotdeauna ca Ideal. Şi arată necesitatea ca fiecare să întâmpine aceleaşi probleme. Şi nu încerca să te ascunzi sau să ocoleşti crucea. Aceasta este ceea ce trebuie să caute fiecare suflet şi să afle că trebuie să fii născut cu El în tine. (5749-14)

Cu alte cuvinte, până când nu biruim propriile noastre cruci prin manifestarea Conştiinței Hristice, nu ne putem aştepta să atingem coroana, care este destinul fiecărui suflet:

Astfel, fiecare în viețile lor respective, în propriile lor experiențe, îşi află crucea biruind acele lucruri, acele condițiii, acele trăiri, ce nu numai că le va permite să întâmpine greutățile vieții ci să devină împreună cu El, moştenitori ai Coroanei de Glorie. Ce este deci Coroana Gloriei? Este vorba doar de acele lucruri, acele condiții care au de-a face numai cu viața spirituală? A dat biruința autoritate? A făcut biruința pe Acest Fiu al Omului Domn, Gloria şi Coroana Vieții? Nicidecum! El, ca etalon pentru fiecare, netezeşte calea, calea deschisă pe care fiecare suflet - pe măsură ce întâmpină crucile, îndură ispitele şi le biruie - poate deveni un moştenitor, moştenitor comun cu El, al Coroanei de Glorie; cu puterea temporală, puterea mentală, puterea spirituală de a deveni fiii şi fiicele lui Dumnezeu, cei ce sunt chemați - şi toți cei care împlinesc acest scop pentru care ei, ca individualități, sunt chemați - şi reuşesc în acest fel, biruind, întâmpinând, suportând înlăuntrul lor. Nu spre supărare, nu spre plâns, ci spre bucuria Domnului. (262-36)

CONCLUZIE

Viața este o experiență cu un anumit scop. În ultimă instanță, tot ce ni se întâmplă are potențialul de a îndepărta tot ce ne stă în calea armonizării noastre perfecte cu Dumnezeu. Nimic nu ne apare în cale fără a putea fi folosit ca mijloc de a deveni un canal mai mare pentru iubirea lui Dumnezeu pe pământ, lăsând Ființa Lui să umple fiecare porțiune din viața noastră. Nimic nu ne iese în cale fără a ne putea fi de ajutor în cele din urmă - chiar dacă trăim o încercare doar pentru a putea ajuta în timp pe altcineva cu

aceeaşi problemă. Oportunitățile vieții, fie ne pot trage în jos, fie pot fi folosite de noi ca lespezi pe care să păşim către elevare; în ambele cazuri vom ajunge să învățăm supunerea şi alinierea la legile divine prin lucrurile pe care le trăim:

Viața deci, are un scop. Ce este viața? Este o manifestare a sufletului. Amintiți-vă că sinele este trup, minte şi suflet. După cum sufletul ar trebui să ştie, şi ştie, el este darul Creatorului, al Făcătorului. Scopul în viață, deci, nu este de a ne satisface nici poftele, nici vreuna din dorințele egoiste, ci este ca entitatea, sufletul, să facă pământul, unde entitatea îşi aflä conştiința, un loc mai bun în care să trăiască. (4047-2)

Fiecare entitate intră într-o trăire materială pentru un anumit scop; nu accidental, nu la întâmplare. Dar viața şi expresiile ei au un scop. Şi fiecare experiență este pentru că entitatea să poată deveni din ce în ce mai mult o cale prin care cunoaşterea şi aptitudinile Forțelor Creatoare să poată fi manifestate într-o lume materială. (1792-2)

Indiferent unde ne aflăm în viață, indiferent ce încercări ne-am atras în prezent, prin activitățile de armonizare a noastră, de slujire şi prin liberul arbitru, viețile noastre pot fi supuse călăuzirii Lui. Fiind fondat pe o motivație spirituală, raportându-ne la etalonul nostru lăuntric al Conştiinței Hristice şi încercând să fim canale ale iubirii lui Dumnezeu pentru ceilalți, reuşita noastră este asigurată. Prin slujire, îl ajutăm pe Fratele nostru Mai Mare să aducă umanitatea la o împlinire a legăturii sale cu Creatorul. De aceea, în mod repetat suntem încurajați să începem fiecare zi cu o rugăciune ca aceasta: „Doamne, foloseşte-mă pe mine - trupul meu, mintea mea, sufletul meu - întreaga mea ființă, ca o cale de binecuvântare pentru cineva astăzi.” Dar este mereu şansa noastră de a face „Această zi care este pusă înaintea ta, viață şi moarte, bine şi rău - tu să alegi”. Aşa cum a fost demonstrat în viața lui Iisus, putem surmonta orice condiție numai purtându-ne crucile cu un scop spiritual. Când plasăm nevoile altcuiva înaintea alor noastre, ne deschidem spre a deveni canale perfecte ale iubirii lui Dumnezeu pe pământ. Devenind un astfel de canal, Ființa Creatorului umple fiecare aspect al vieții noastre şi calea noastră se netezeşte:

Aşa cum El ne-a dat, şi aşa cum a fost prezentat iarăşi şi iarăşi, iubirea Lui nu trebuie arătată din timp în timp, pe perioade, nici pe lună nouă, nici într-un

loc anume, ci în fiecare zi, în fiecare ceas, în aşa fel încât toți cei cu care venim în contact să afle că El merge cu noi, că El este prietenul nostru. (262-36)

Iisus a arătat destinul ființei umane şi potențialul final. Primului grup de studiu i s-a spus că acest destin a fost pur şi simplu dependent de credincioşia lor.

LECȚIA A UNSPREZECEA

UNITATE

... că unul este Dumnezeu şi nu este altul afară de El. [Marcu 12:32]

SUBIECT DE MEDITAȚIE

Aşa cum trupul, mintea şi sufletul meu sunt una, Tu, Doamne, în manifestările Tale pe pământ, în voință, în slavă, eşti Unul. Fie ca eu să văd în ceea ce fac zi de zi, mai mult din această realizare şi să manifest şi mai mult. (262-38)

UNITATE

Prima lecție, timp de şase luni ar trebui să fie Unul - Unul - Unul - Unul; unitatea lui Dumnezeu, unitatea relațiilor umane, unitatea de forțe, unitatea timpului, unitatea scopului, unitatea în orice efort - unitate, unitate! (900-429)

Unde este propria ta voință? Una cu El sau glorificarea propriilor tale dorințe, a propriilor tale interese egoiste? (262-42)

Una dintre cele mai mari ironii ale naturii umane este faptul că însăşi structura ei, ce tinde să îmbogățească legătura noastră cu Dumnezeu, este un lucru care ne separă cel mai mult ca familie umană. În nenumărați eoni, mai multe războaie au fost purtate pe baza unor principii religioase decât pentru oricare alt motiv. Chiar şi astăzi, războaie, vărsări de sânge, bătălii politice şi nenumărate exemple ale inumanității noastre unul față de celălalt sunt lucruri banale atunci când un grup încearcă să introducă (sau să promulgheze) sistemele lor de credință, politica lor sau supremația Dumnezeului lor asupra vieții altora.

Aceste conflicte nu sunt pur şi simplu între diferite religii, ci există de asemenea în cadrul fiecărei secte. Există secte în cadrul Creştinismului,

Budismului, Iudaismului, Hinduismului, Islamismului - în cadrul fiecărei religii - mulți fiind convinşi că ei au puțin mai multă dreptate decât oricine altcineva. Chiar unele biserici, temple şi sinagogi au descoperit diferențe față de alți membri ai propriei lor secte care într-un fel s-au îndepărtat de „original” sau de „adevărata credință”.

Pe lângă despărțirea oamenilor unul de altul, aceste conflicte au fost cauza deziluziei unora în ceea ce priveşte religia - unii devenind chiar convinşi că religia este o pierdere de timp. Prea adesea rezultatul a fost că lumea a renunțat la credința în Dumnezeu datorită dezamăgirii în privința umanității.

În mod destul de interesant, materialul lui Edgar Cayce afirmă că o parte a problemei se datorează ignoranței noastre în ceea ce priveşte Unitatea dintre unul şi celălalt. Informațiile lui Cayce prezintă o abordare inspirată şi optimistă a spiritualității şi religiei care uneşte indisolubil întreaga umanitate. În loc să se focalizeze asupra formei anumitor religii sau dogme, citirile se concentrează asupra fiecărui suflet ce încearcă să manifeste o conştiență a Duhului Sfânt pe pământ. De fapt, ca răspuns la o întrebare privind religia ortodoxă, Cayce a afirmat:

... care este diferența? ... Adevărul... este dintr-o singură sursă. Nu există copaci de stejar, de frasin, de pin? Este nevoie de aceştia pentru a întâmpina o experiență sau alta ... Deci, toate îşi vor găsi locul lor. Caută să nu greşeşti față de nimeni, ci mai degrabă să arăți cât de bun stejar, frasin, pin sau viță de vie eşti tu! (254-87)

Din perspectiva lui Cayce, scopul nostru nu este de a aştepta pur şi simplu împărăția cerurilor; scopul nostru nu este de a evada de pe pământ, ci suntem încercați pentru a aduce o conştientizare a prezenței Creatorului în viețile noastre şi în tot ceea ce ne înconjoară, oriunde am fi, chiar acum. Există o legătură comună pe care o împărtăşim cu toții, ca umanitate colectivă: există un singur Dumnezeu şi noi suntem cu toții copiii Lui.

În scopul redeşteptării acestui sentiment de înrudire pe care-l împărtăşim unul față de celălalt, citirile afirmă că începutul oricărei, călătorii spirituale ar trebui să fie cunoaşterea faptului că Domnul Dumnezeu este Unul. Indiferent de numele pe care-l dăm acestui Dumnezeu, sau de religiile de pe pământ către care ne simțim atraşi, nu există decât Un Creator, O Sursă, O Lege.

De fapt, poate că mai mult decât orice altceva, acest concept al „Unității” este filosofia fundamentală a citirilor lui Edgar Cayce.

CE ESTE UNITATEA ?

Aceasta noțiune de Unitate într-o lume atât de plină de varietate, poate părea pentru început un concept greu de înțeles. La urma urmelor, suntem înconjurați de miliarde de plante, pomi, animale, experiențe şi oameni. Mai degrabă decât să încercăm să facem ca toate lucrurile să fie asemenea, Unitatea ne sugerează că avem oportunitatea să vizionăm această bogată diversitate ca pe un exemplu al multiplelor căi prin care Unul, Duhul Sfânt, încearcă să-şi găsească expresia în viețile noastre. Odată ce există un singur Dumnezeu - sursa a tot ceea ce există - în ultimă instanță, universul trebuie să fie compus dintr-o Forță Unică.

Unitatea ca forță, implică faptul că toate lucrurile sunt legate între ele. Fiecare dintre noi are o legătură unul cu celălalt, cu pământul, cu universul şi cu Dumnezeu. Această forță unică este o forță a binelui, care încearcă să aducă spiritualitatea Creatorului pe pământ. Din nefericire, datorită conştientizării noastre limitate, a puterii liberului arbitru, oamenii sunt capabili să direcționeze această forță în scopuri şi dorințe egoiste, creând „răul” de-a lungul procesului. Vestea bună este că în ciuda faptului că astăzi lucrurile apar astfel în lume, citirile afirmă că întreaga Creație va fi adusă în cele din urmă la o conştiență a acestei Unități şi a Legii Iubirii pe care aceasta o implică.

Una din încercările noastre ca indivizi, este de a face lumea un loc mai bun, dearece noi am trăit în el. Poate că cea mai bună abordare a acestei conştientizări este reflectată în Biblie, când se afirmă că trebuie să-L iubim pe Dumnezeu cu toată inima, cugetul şi sufletul, iar pe aproapele nostru ca pe noi înşine.

În termeni de spiritualitate, conceptul Unității ne arată că Dumnezeu nu este limitat în a se exprima doar printr-o singură religie. În schimb, Creatorul se manifestă în viețile oamenilor datorită credinței lor şi datorită legăturii lor cu Sursa spirituală, nu datorită religiei lor. Din perspectiva lui Cayce, religia este forma prin care oamenii încearcă să înțeleagă manifestarea Duhului Sfânt.

Dumnezeu poate lucra (şi lucrează!) prin fiecare suflet de pe pământ. Ca mijloc de descoperire a Unității în duh, citirile încurajează studiile religioase comparative. Printr-o astfel de disciplină fiecare din noi ar putea vedea dincolo de suprafață şi ar descoperi în schimb comuniunea pe care o împărtăşim unul cu celălalt:

„Coordonați învățăturile, filosofiile estului şi vestului, cele ale orientului şi occidentului, noile şi vechile adevăruri... Nu corelați deosebirile, ci acolo unde religiile se întâlnesc acolo este Unul Dumnezeu! „Află, Israele, că Domnul Dumnezeul tău este Unul!” (991-1)

Când se studiază conceptul reîntrupării, ceea ce devine vizibil nu este religia de care aparține lumea în prezent, ci mai degrabă ceea ce este cel mai important este cum aplică oamenii cunoaşterea pe care o posedă. În ciclul întrupărilor, am fost cu toții evrei, am fost cu toții discipolii religiilor din Orient sau din Orientul Mijlociu, am fost cu toții agnostici sau chiar atei, am fost cu toții creştini. Este important să ne amintim că, în primul rând suntem cu toții copiii aceluiaşi Dumnezeu şi numai în al doilea rând suntem separați de doctrine sau de anumite credințe religioase. Suntem ființe spirituale ce se manifestă în lumea fizică.

Dogmele şi credințele noastre religioase s-au schimbat la fel de repede ca şi noi. A fi fanatic pentru orice situație, tip de individ sau experiență - în special cu cunoaşterea cu care vom atrage către noi aceleaşi circumstanțe în viitor - nu are nici o legătură cu conceptul de Unitate. Discutând despre sectele religioase, citirile afirmă:

... consideră un lan de porumb. În grăuntele de porumb este viața. Omul îl plantează în sol, îl lucreză şi apoi culege recolta. Nu toți oamenii selectează acelaşi fel de porumb. Nu toți oamenii îl ară la fel. Nu toți oamenii îl seamănă la fel. Nu toți oamenii îl seceră la fel. Şi totuşi în fiecare caz se dă naştere la tot ceea ce este mai bun: Ceea ce caută omul este Dumnezeu sau viața din fiecare grăunte. Acesta îşi susține corpul şi produce de asemenea semințe pentru a creşte mai departe. Aceasta este religia. Acestea sunt sectele. (294-161)

RELIGIA CA FORMĂ

Lucrarea lui Edgar Cayce a atras oameni din toate straturile sociale şi fundamentele religioase. De fapt, părerea lui Cayce era că dacă informațiile cuprinse în citiri erau de ajutor şi dădeau speranțe făcându-te o persoană mai bună în timp, atunci tu trebuie să fii capabil să aduci acel sentiment reînnoit al „Duhului Sfânt” în propria ta credință. Dacă, pe de altă parte, nu ți-a fost de ajutor să lucrezi cu un anumit concept (un exemplu fiind filosofia reîntrupării), atunci acelor oameni li s-a spus pur şi simplu să lase deoparte acest subiect. Oamenii nu au fost niciodata sfătuiți să-şi schimbe conceptele religioase datorită citirilor lui Cayce. Ceea ce-l preocupă în cea mai mare măsură pe Cayce era aplicarea principiilor spirituale, nu religia de care aparține persoana.

Există o diferență între spiritualitate şi religie, deşi ambele sunt importante. Religia este în primul rând preocupată cu probleme de credință religioasă, de ritual, structură şi tradiție. Din nefericire, s-a întâmplat prea des ca o anumită religie să fie văzută ca un mijloc de salvare personală, în loc să fie pur şi simplu una din diferitele forme în care umanitatea încearcă să înțeleagă manifestarea Duhului Sfânt în viețile lor. Mulți oameni au ridicat într-un fel o religie mai presus decât celelalte, decizând poate că nu există decât o formă cu care să demonstrăm adevărata credință. Pe de altă parte, au fost perioade în care însăşi structura religioasă a fost cea prin care oamenii au fost frustrați şi dezamăgiți, hotărând poate că nu mai au nevoie de religie în viețile lor. Nici unul din aceste răspunsuri nu este în legătură cu conceptul de Unitate. Este important să ne amintim că religia serveşte un scop. Fără o formă oarecare, spiritualitatea poate deveni prea uşor un joc filozofic al minții pur şi simplu, mai degrabă decât să aibă ramificații practice pentru viața zilnică.

Spiritualitatea haotică poate fi fragmentată; independentă în mod egoist, lipsită de comuniune, etc. Fără forma religioasă, copiii pot fi crescuți fără un sentiment al acțiunii Duhului Sfânt în viața lor. Una din confuziile noastre asociate cu religia este faptul că adesea confundăm forma cu spiritul. De exemplu, oamenii au o trăire religioasă deosebită frecventând o anumită biserică sau o anumită sectă religioasă. Aceste trăiri pot fi de exemplu: a fi biruit de spirit, a avea o trăire foarte mişcătoare (sau chiar o experiență

„kundalini”), trezindu-se conştiența prezenței lui Dumnezeu, chiar vorbirea în limbi.

Mai degrabă decât a vedea aceste experiențe în contextul formei, oamenii presupun adesea că, deoarece experiența lor a fost întemeiată, orice altceva asociat cu acea formă religioasă conține acelaşi grad de valoare, ei uită că de-a lungul istoriei umanității oamenii au avut experiențe transformaționale similare în fiecare religie. Referitor la diferitele forme religioase, citirile afirmă:

Pot exista diferite căi de abordare, da. Căci nu toată lumea a mers pe câmp atunci când grâul era copt. Nici nu au stat toți la mormânt, atunci când Lazăr a fost chemat afară. Nici nu erau cu toții de față atunci când El a mers pe apă, nici când El a fost răstignit pe cruce. Căci fiecare experiență a răspuns şi răspunde la ceva din lăuntrul entității sufletului fiecăruia. Căci fiecare suflet este un corpuscul în trupul lui Dumnezeu ... (3395-2)

Una din citiri afirmă: **Dumnezeu îi iubeşte pe cei ce-L iubesc pe El, fie că ei aparțin uneia sau alteia dintre secte, sau schisme sau dogme sau cult! Dumnezeu este Unul!** (3976-27) Amintiți-vă că premiza esențială a filosofiei lui Cayce este că noi aşteptăm cu toții să manifestăm Conştiința Hristică pe pământ. Deşi în prezent ne putem găsi în dimensiunea fizică, noi nu suntem creaturi fizice cu suflet, ci mai degrabă suntem suflete care se întâmplă să se manifeste în materialitate. Distincția este importantă deoarece prea des ne putem asocia pe noi înşine cu lucruri temporale, exterioare, cum ar fi rasa, sexul, culoarea şi religia care nu sunt părți ale adevăratei noastre naturi spirituale. Nu înseamnă foarte mult faptul că mergem în rai, ci că ne dezvoltăm mai degrabă conştiența adevăratei noastre naturi spirituale şi a legăturii noastre cu Dumnezeu şi cu ceilalți. De fapt, acest proces de elevare şi dezvoltare este descris cu claritate în Noul Testament [Matei 13:31-33 sau Luca 13:18-21] când Iisus discuta despre natura raiului în parabole:

El le aduse dinainte o altă pildă, spunând: Împărăția Cerurilor este asemenea unui grăunte de muştar pe care un om l-a luat şi l-a semănat pe ogorul lui (care desigur, este cea mai mică dintre semințe). Dar când a crescut, este cea mai mare dintre ierburi şi devine un pom, astfel încât păsările cerului vin şi se cuibăresc în crengile lui. O altă pildă le spuse El: Împărăția cerurilor este ca

plămădeala pe care gospodina o ia, o amestecă în trei măsuri de făină, până când totul a dospit.

Şi din citiri: **„Căci tu te înalți la ceruri, nu mergi în ceruri. Căci tu te înalți acolo, în propria ta conştiință”.** (3409-1)

SPIRITUALITATEA CA O CONŞTIINȚĂ VIE

Deşi religia tratează adesea forma, spiritualitatea tratează în general punerea în practică a cunoştințelor sau conştientizărilor proprii. Odată ce starea noastră naturală este duh, redeşteptarea la conştiența spirituală completă este unul din scopurile noastre comune. De fapt, într-una din citiri (3357-2), Cayce afirmă că **„Elevarea sufletului ar trebui să capete întâietate asupra tuturor lucrurilor”**. Din perspectiva citirilor, această elevare nu se atinge prin unele fapte şi activități mărețe, ci este o împlinire care este atinsă „rând pe rând, percept după percept”. Ceea ce pare a fi de mai mare importanță în termenii elevării sufletului este punerea în practică a lucrurilor de suflet ale unei persoane, în interacțiunea sa cu ceilalți: iubire, blândețe, bunătate, răbdare, perseverență şi consecvență. Atunci când scopul vieții este de a aduce spiritualitatea Creatorului pe pământ, armonizarea şi punerea în fapt constituie esența elevării spirituale. Armonizarea este procesul redeşteptării la conştiența naturii noastre spirituale şi adevaratei noastre legături cu Dumnezeu. Aşa cum s-a arătat anterior, cele mai frecvent menționate instrumente de atingere a acestei armonizări constau în practica regulată a rugăciunii şi meditației. Atât rugăciunea cât şi meditația sunt neprețuite la restabilirea conştientizării sursei noastre spirituale, invocând ca Voia lui Dumnezeu să lucreze prin noi ca prin nişte „căi de binecuvântare” în slujba altora.

S-a afirmat în mod repetat un concept fundamental al materialului lui Edgar Cayce: „Duhul este viața, mintea este ziditorul şi fizicul este rezultatul”. În termenii Unității, ceea ce înseamnă aceasta în mod esențial este faptul că Forța Unică - Duhul Sfânt - curge în permanență prin noi. Totuşi, acesta este pus în acțiune în virtutea calităților minții şi apoi canalizat în viața fiecăruia în concordanță cu libera lor voință. Indiferent dacă cineva crede sau nu în Dumnezeu, tot ce este legat de acea persoană primeşte viața prin calitățile

Duhului Unic pus în acțiune. Ce face el sau ea cu acest Duh, este o chestiune de libera alegere, iar rezultatul poate fi „crimă sau miracol”.

Această capacitate de creație personală, fie prin gândire, trăire sau activitate, au determinat citirile să identifice sufletul uman ca un „co-creator cu Dumnezeu”. Datorită acestui dar al co-creației, Cayce a spus în permanență oamenilor că unul din cele mai importante lucruri pe care ei ar fi putut să le facă era de a stabili o motivație spirituală corespunzătoare (sau ideal) pentru viețile lor, îndreptând astfel alegerea personală în direcții pozitive.

Din perspectiva lui Cayce, se întâmplă prea des să ne îndepărtăm de intenționalitatea (de ce - ul) din spatele acțiunilor noastre de fiecare zi. Stabilind în mod conştient o motivație spirituală cum ar fi slujirea, sau compasiunea, sau iubirea, sau Iisus ca etalon al nostru şi încercând să facem această motivație o parte mai mare a vieților noastre, putem obține ca rezultat transformarea personală reală şi elevarea sufletului.

Exact ca în povestea Fiului Risipitor [Luca 15:11-32], noi am fost cu Dumnezeu la început şi prin alegere şi experiență am descoperit că ne-am rupt complet de conştiența existenței Lui. Într-o anumită privință, „Decăderea Umanității” a fost cu adevărat coborârea noastră în conştiință de pe tărâmurile infinitului pe cele ale timpului şi spațiului. Totuşi, acesta nu a fost neapărat un „lucru rău” sau un discernământ eronat. Aşa cum un copil învață din propria experiență alegând şi făcând greşeli de-a lungul drumului său, propriile noastre experiențe prin alegere vor întruchipa un proces de maturizare ce ne-ar permite să ne dobândim moştenirea completă şi conştiența adevăratei noastre naturi spirituale. În timp, pe măsură ce aducem spiritualitatea lui Dumnezeu pe pământ, ne vom aştepta la propria noastră Sursă spirituală, descoperind în cele din urmă drumul de întoarcere la Creator.

Sufletul atunci, trebuie să se întoarcă - se va întoarce - la Făcătorul său. Este o parte a Forțelor Creatoare, care este activată ... chiar în materialitate, în carne ... Astfel, fii doar blând, răbdător, arătând numai iubire aproapelui tău; aceasta este maniera în care o persoană se străduieşte să devină conştientă de Conştiința Duhului Hristic. (272-9)

Transformarea spirituală nu este doar scopul nostru, ci este şi dreptul nostru dobândit la naştere. Cu motivația spirituală corespunzătoare, vom fi aduşi pe

aceeaşi linie cu acest etalon perfect, lucrând cu armonizarea, atitudinile mentale corespunzătoare şi cu dorința de a aduce idealul nostru spiritual în aplicarea fizică .

IISUS NE-A VIZITAT DIN NOU

De-a lungul istoriei, perspectivele pe care le-a avut lumea asupra vieții şi învățăturilor lui Iisus au variat, deseori până la divergențe. Pentru unii, Iisus a fost văzut ca unicul Fiu al lui Dumnezeu, aducând mântuirea doar celor ce-şi spuneau creştini.

Membrii religiilor necreştine puteau să fi ignorat viața şi preoția Lui sau puteau să fi gândit: „Creştinii au fost cruzi cu mine şi ca urmare, nu mă interesează Iisus”. Persoane implicate în Noua Gândire sau în religii comparabile se poate să fi decis că Iisus a fost „doar un învățător”, sau poate că L-au ignorat cu toții. Conform citirilor lui Cayce, fiecare din aceste perspective este mărginită. Cu toate că Edgar Cayce a fost un învățător al şcolii duminicale toată viața lui, precum şi un superior al bisericii Prezbiteriene, pentru el înțelesul vieții lui Iisus a mers dincolo de ceea ce a fost descris atât de creştini cât şi de necreştini. Din acest motiv, indiferent de educația sau afilierea noastră religioasă, materialul lui Cayce oferă unele informații pătrunzătoare şi incitante despre viața şi lucrarea acestui om Iisus, care a devenit Hristos.

În principal, citirile îl prezintă pe Iisus ca „Frate Mai Mare” al nostru, un suflet care a venit să ne arate calea de întoarcere la Sursa noastră spirituală manifestând în mod perfect legile Creatorului. O parte a misiunii Lui a fost să demonstreze complet conştiința vie a Duhului Sfânt pe pământ - ceva ce va trebui să fie făcut de fiecare din noi în cele din urmă. Ca urmare, viața lui Iisus, de slujire a altora, serveşte ca un exemplu pentru întreaga umanitate. De fapt, citirile afirmă:

Căci Stăpânul, Iisus, însuşi Hristos, este etalonul pentru fiecare om de pe pământ, fie el arian sau evreu, partenian sau grec. Căci au cu toții etalonul, fie că ei îl numesc la fel, fie că nu ... (3528-1)

Însuşi Iisus afirma, „Eu sunt întru Tatăl Meu şi voi în Mine şi Eu în voi”. [Ioan 14:20] Suntem cu toții o parte din aceeaşi Sursă spirituală. Iisus este un copil al lui Dumnezeu - aşa cum şi noi suntem cu toții copiii lui Dumnezeu. Suntem cu toții chemați să facem ceea ce a făcut Iisus, iar El, ca Frate Mai Mare şi Etalon al nostru, ne va arăta Calea. De fapt, Iisus este Bunul Păstor care este foarte implicat chiar acum în a aduna turma Domnului şi în a ne învăța despre legătura cu Creatorul.

În discuția cu Dumnezeu despre natura noastră spirituală comună şi destinul final, Iisus afirmă:

Ei nu sunt din lume, precum nici Eu nu sunt din lume ... Ca toți să fie una, după cum Tu, Părinte, întru Mine şi Eu întru Tine, aşa şi aceştia în Noi să fie una, ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Şi slava pe care Tu Mi-ai dat-o, le-am dat-o lor, ca să fie una, precum Noi una suntem. Eu întru ei şi Tu întru Mine, ca ei să fie desăvârşiți întru unime, şi să cunoască lumea că Tu M-ai trimis şi că i-ai iubit pe ei, precum M-ai iubit pe Mine. [Ioan 17-16, 21-23]

Importanța acestei afirmații - faptul că fiecare om este o parte integrantă a turmei Domnului şi că împărtăşim cu toții aceeaşi legătură cu Creatorul, ca însuşi Iisus - va transforma în cele din urmă (chiar revoluționa) modurile în care gândim despre noi înşine şi în care ne tratăm unul pe celălalt.

CONCLUZIE

De ce avem atâtea secte religioase dacă principiul Unității este o forța fundamentală în univers? În parte, răspunsul se află în propria noastră diversitate şi în faptul că suntem cu toții atraşi către ceea ce ne este necesar la un moment dat pentru propria noastră elevare şi dezvoltare. În plus posedăm, de asemenea, trăsătura foarte umană de a dori să „țintuim” adevărul nostru, punând parametri în jurul înțelegerii noastre, asfel încât să putem trata cu aceasta. Dar adevărul este un lucru în continuă dezvoltare şi citirile lui Cayce afirmă că nimeni nu are toate răspunsurile la uluitoarea întrebare cine suntem cu adevărat ca şi copii spirituali ai lui Dumnezeu. Dar chiar şi în mijlocul diversității noastre, împărtăşim o moştenire spirituală comună. Suntem cu toții copiii aceluiaşi Dumnezeu. Facem cu toții parte din

aceeaşi Sursă spirituală unică, Creatorul nostru, Mama noastră, Tatăl nostru, Dumnezeul nostru:

Fiecare suflet ce intră în trăirea materială, face aceasta pentru acele scopuri ale avansării către acea conştientizare de a fi pe deplin conştient de unitatea cu Forțele Creatoare. (2632-1)

Unitatea ca forță, arată că fiecare din noi este conectat în moduri în care nu ne-am fi putut imagina vreodată înainte. Încercarea noastră constă în a aduce acea Integritate în conştiință, o „conştientizare în lăuntrul fiecărui suflet, imprimată ca etalon în minte şi aşteptând să fie trezită de dorința fiecărui suflet de a se uni cu Dumnezeu”. Indiferent de religia sau principiile personale ale cuiva, acest etalon Hristic există ca potențial în fiecare fibră a ființei sale. Este acea parte din noi care, totdeauna în perfect acord cu Creatorul, aşteaptă pur şi simplu să-şi afle manifestarea în viețile noastre:

Căci, desigur, în El, Dumnezeu Tatăl, vă mişcați şi ființați. Acționați ca atare! Nu acționați (N.R.: şi ființați) **aşa cum credeți voi că este bine! Puteți ajunge la această fază, dar când veți ajunge la acest stadiu, nu vă mai gândiți la voi înşivă. Căci, ce este etalonul? O ființă Divină, existând ca Om, egală cu Dumnezeu şi El a acționat astfel pe pământ. El nu a păstrat nimic pentru Sine astfel ca voi, prin grația Lui, prin mila Lui, prin sacrificiul Lui, să puteți avea un sprijin în acea Primă Cauză - Dumnezeu; acel Prim Principiu - Duhul Sfânt.** (4083-1)

LECȚIA A DOUĂSPREZECEA

IUBIREA

Şi acum rămân acestea trei: credința, nădejdea, dragostea. Iar mai mare dintre acestea este dragostea. [Corinteni 13:13]

SUBIECT DE MEDITAȚIE

Tatăl nostru, prin iubirea pe care Tu ai manifestat-o în lume prin Fiul Tău, Hristos, fă-ne mai conştienți că „Dumnezeu este iubire”. (262–43)

IUBIREA

„Îl vei iubi pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima, mintea şi sufletul; pe aproapele tău ca pe tine însuți”. Căci aceasta este toată legea - toată legea. (262-100)

... partea culminantă a acestei serii de lecții va fi iubirea; căci El a iubit lumea atât de mult încât L-a dat pe Fiul Lui, S-a dat pe Sine, pentru ca oamenii să ajungă să înțeleagă unitatea Tatălui pe pământ. (262-38)

Deseori, când auzim cuvântul „iubire”, aceasta invocă imagini de romantism sau pasiune. Sau, poate, ne gândim la iubire ca descriind o legătură pe care o împărtăşim cu altcineva - un părinte, un însoțitor, un prieten sau un copil. Deşi toate acestea sunt cu siguranță semne de iubire, ele nu descriu adecvat natura iubirii însăşi. Iubirea este mult mai mult decât o emoție umană. Adevărata iubire se revarsă asupra celorlalți fără a ține seama de ce se primeşte în schimb. În cele din urmă, este o stare de a fi ce permite lui Dumnezeu să lucreze în permanență prin noi, ca o cale pentru binecuvântările Lui.

Din perspectiva citirilor lui Edgar Cayce, întregul scop al vieții este de a lăsa iubirea lui Dumnezeu să se manifeste prin noi pe pământ. De aceea, iubirea

poate fi cel mai mare serviciu pe care îl putem oferi altcuiva. De fapt, într-un sens foarte real, iubirea este baza a tot ceea ce noi trebuie să devenim:

Copiii Luminii în primul rând iubesc, căci „deşi eu pot avea darul profeției, deşi pot vorbi în limbi necunoscute, deşi-mi dau trupul să fie ars, dacă nu am Duhul Fiului Omului, nimic nu sunt”. Căci Copiii Luminii îl cunosc pe El; El îi cheamă pe fiecare după numele său. (262-46)

În ciuda necesităților vieții materiale, numai iubirea este cea care contează cu adevărat. Forțele Creatoare vor putea să lucreze în şi prin noi, numai ca urmare a dorinței noastre de a exprima iubirea necondiționată. Iubirea este fructul perfect al sufletului. Este dăruirea a tot ce avem mai bun, ce este mai bun din ceea ce cunoaştem. Este o puternică expresie a vindecării. Este un mare învățător. Ea permite realizarea scopului cuiva în viață, căci numai prin iubire, Duhul Sfânt poate fi manifestat pe pământ. Iubirea necondiționată - Iubirea Divină - este universală. Din acest motiv, adevărata iubire nu cunoaşte nicio preferință. În termenii cei mai simpli, unitatea este legată de universalitatea Forței Unice, iar Iubirea Divină poate fi privită ca expresia acelei forțe. Într-un efort de descriere a căilor prin care poate fi exprimată universalitatea iubirii lui Dumnezeu, Edgar Cayce a spus membrilor primului grup de studiu că ei nu erau limitați în ceea ce priveşte modul în care ar putea experimenta personal iubirea Creatorului:

Fiecare poate găsi în aceasta ceea ce caută ... în ceea ce exprimă zâmbetul unui copil, în speranță, lumină, căutarea, manifestarea a ceea ce este iubirea neîntinată. Altul poate vedea aceasta într-un trandafir - cu tot ce este legat de acesta - pentru a face să se manifeste acea frumusețe într-o expresie care să poată aduce slava Făcătorului său. Altul poate găsi aceasta în prietenie, în ceea ce se vorbeşte fără a ține seama de sine, ceva ce duce la expresii ale iubirii preamărite prin atitudinea prietenoasă ce vine odată cu prietenia. Altul poate găsi aceasta în frumusețea unui cântec, în armonia care se regăseşte în expresia lăuntrică a sufletului; fie în instrumente, fie în sufletul născut în cultul Dătătorului de Lumină. Altul poate afla acelaşi lucru în expresiile datoriei împlinite ce poate însemna foarte mult pentru cel care, fără a se gândi la el însuşi, demonstrează aceasta în faptele vieții, în care deşi primul gând este la datoria din punct de vedere material, îşi manifestă iubirea arătând pe deplin viața Lui, iubirea Lui, până când El va

veni din nou! Altul va găsi aceasta în felul de a vorbi în diferite circumstanțe ce se ivesc „în viața tuturor, prin acele asocieri ce survin în derularea vieții de zi cu zi şi în încurajările ce pot fi date prin vorba bună spusă; oferirea unei căni cu apă cuiva care este în căutare, acelora care însetează. Aceasta poate demonstra iubirea ce se manifestă în „Dumnezeu este iubire". Altul poate găsi aceasta în orice mâinile pot să facă, dar este bine făcut, în toate fazele vieții cuiva care se dăruieşte pe sine la fiecare pas în viața de zi cu zi, făcând tot ceea ce este mai bun cu ceea ce-l reprezintă, întru slava a ceea ce El a spus: „ ... întrucât ați făcut unuia dintre aceşti frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut". Altul va descoperi aceasta în gloria ce vine prin satisfacția unei inimi mulțumite, ce ştie că fiecare zi a adus o oportunitate de care s-a profitat arătând bunătatea unuia, renunțând la interesele lui proprii pentru a aduce mai multă bucurie si lumină aproapelui, în activitățile vieții de zi cu zi. Altul poate găsi aceasta în aşeptarea acelor zile ce pot veni în viețile petrecute în slujba Lui, a Celui ce te cheamă să-ți întorci fața către El pentru a primi cunoaşterea în inima ta, în viața ta petrecută în slujba Lui zi de zi. (262-45)

Cu alte cuvinte, iubirea este o stare de fond care poate fi găsită oricând sălăşluind în Conştiința Lui. Ori de câte ori căutăm să devenim o cale pentru Binecuvântările Lui, împlinind lucrurile pentru care ne-am născut, este exprimată iubirea. Iubirea este condiția care face ca integritatea noastră lăuntrică să strălucească atunci când se manifestă. În timp, pe măsură ce conştiența noastră se extinde vom descoperi că iubirea este Dumnezeu şi că, exact ca şi Creatorul nostru, ea există pretutindeni.

MAREA PORUNCĂ

Discutând despre importanța iubirii, citirile lui Cayce s-au referit în mod repetat la „Marea Poruncă". Aflată în Noul Testament, informația a fost dată de Fratele nostru Mai Mare ca răspuns la o întrebare privind cea mai importantă lege dată de Moise:

„Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu tot cugetul tău". Aceasta este marea şi întâia poruncă. Iar a doua, la fel ca aceasta: „Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuți." [Matei 22:37-39]

Repetând ca un ecou acelaşi focar de interes, materialul lui Cayce afirmă:

Întâia şi ultima dintre porunci sunt toată legea: îl vei iubi pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima, cugetul, sufletul, trupul tău; şi pe aproapele tău ca pe tine însuți. Restul nu face decât să explice, să interpreteze şi să manifeste principiile legii. Căci legea este iubirea şi iubirea este lege. Şi Domnul este Unul întru aceasta. (2905-3)

Suntem imediat pătrunşi de informația că trebuie să iubim în primul rând pe Dumnezeu. Am putea spune: „Bine, mi se pare firesc” sau, pe de altă parte, ne putem întreba chiar de ce? De ce Marea Poruncă ne cere să iubim mai întâi pe Dumnezeu? Într-o anumită privință, poate că dacă putem să-L iubim cu adevărat pe Dumnezeu, atunci orice altceva va veni oarecum în loc. În timpul acelor momente în care manifestăm cu adevărat iubirea de Dumnezeu, avem oportunitatea să vedem fiecare ființă umană ca o expresie a iubirii Creatorului. Conform citirilor, atunci când iubirea este cu adevărat o parte a conştiinței noastre, ea poate fi simțită în zâmbetul unui copil, în frumusețea unui trandafir ce se desface, într-o prietenie ce nu iscă gânduri egoiste; de fapt, iubirea poate fi găsită peste tot. O altă cale de a privi la ceea ce accentuează citirile despre Marea Poruncă, stabileşte scopul primordial al existenței noastre pe pământ: de a deveni într-un fel o cale de binecuvântare - un canal al iubirii lui Dumnezeu - către alții. În limbajul citirilor:

Păstrează cântecul inimii. Nu privi slujirea Lui ca pe o datorie; ci mai degrabă ca pe un privilegiu de a transmite mai departe în viața ta, trăirea ta, binecuvântările care au fost şi cele care pot fi ale tale într-o oportunitate de a-l sluji pe aproapele tău. În acest fel, bucurii şi binecuvântări mai mari vor veni în propria ta viață. Şi află că aceasta este numai teorie, dacă această trăire nu este a ta, cu propriul tău suflet. Totuşi, aşa cum trăieşti zi de zi printre oportunitățile slujirii prin a fi o cale de binecuvântare, aşa va fi viața ta, trăirea ta în prezent îmbogățită întru Domnul. (473-1)

Membrilor primului grup de studiu li s-a spus ce fel de conştiență personală este scopul final:

Când îl iubeşti pe Dumnezeu mai mult decât pe tine însuți, atunci este ziua, ora trezirii în lăuntrul tău! Să-L slujeşti, să-I împlineşti poruncile, să fii - aşa cum a fost - un sacrificiu în toate lucrurile ce duc la arsuri, la dorințe, la

acele lucruri care duc la slăbiciunea cărnii; ca tu să poți afla că eşti pe calea Lui şi că El te va însoți. Atunci devii altruist, când devii conştient de Duhul Lui, de Iubirea Lui care intră în tine şi prin tine te călăuzesc în vorbele tale, faptele tale şi slujirea ta. (262-59)

Cu alte cuvinte, Marea Poruncă se referă la iubire, în cea mai înaltă formă a ei. Nu este afecțiune sau pasiune, nu este posesivă sau condițională, nu este niciodată geloasă sau nesigură. Marea Poruncă se referă la cultivarea iubirii ca stare a propriei noastre conştiințe: dăruind în jur tot ce este mai bun în noi, fără nici un gând de a primi ceva în schimb.

IUBIREA ESTE DĂRUIRE

Uneori, ceea ce noi numim ”iubire”, poate fi egoism. Iubirea egoistă este o iubire limitată în dăruire, de aceea dorința noastră este de a o smulge şi de a o atrage către noi. Dimpotrivă, iubirea altruistă este fără granițe sau limite. Spre deosebire de iubirea pe care o atragem către noi, iubirea ce cuprinde dăruirea de sine este cea care curge din noi către alții. Capacitatea noastră de a împărtăşi această iubire creşte odată cu elevarea noastră. De fapt, întregul proces al vieții este unul de transformare şi elevare personală. Dar elevarea noastră vine numai în măsura în care etalonul nostru lăuntric al integrității se desfăşoară în interacțiunea şi slujirea altruistă şi iubirea noastră către ceilalți. În fond, această desfăşurare este procesul care ne permite să ne iubim cu adevărat unul pe altul, aşa cum suntem iubiți de Creator. Este o elevare în care recunoaştem Legea Iubirii, o lege poate cel mai bine exprimată ca „dăruire prin fapte”.

Întrebare: Ce este Legea Iubirii?

Răspuns: Dăruire! Aşa cum este dat în această poruncă: „Iubeşte pe aproapele tău ca pe tine însuți”. Aşa cum este dat în aceasta poruncă: „Iubeşte pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima, cu tot sufletul şi trupul tău” ... Luați aminte că nu este hotărâre mai mare ca aceasta: „Dumnezeu a iubit atât de mult creația Sa, sau lumea, încât a dăruit pe unicul Lui Fiu zămislit, pentru izbăvirea lor”. Prin această iubire, în măsura în care omul face ca aceasta să se manifeste în propria lui inimă şi viață, acea lege este atinsă şi încuviințând o lege, ea devine parte a personalității. Aceasta este

Legea Iubirii. Dăruirea prin fapte, fără constrîngere, fără a exprima, manifesta, arăta, dori sau răsplăti pentru ceea ce ai dăruit.

Astfel iubirea este lege şi legea este iubire. Dumnezeu este iubire. Iubirea este Dumnezeu. (3744-5)

Citirile au afirmat în mod repetat că Dumnezeu a iubit lumea atât de mult încât El a dăruit Creației Lui tot ce a avut: capacitatea de a deveni una cu El. Aşa cum iubirea înseamnă dăruirea a tot ceea ce este mai bun în noi, în cele din urmă, faptele creației care implică lepădarea de sine sunt înfăptuite în aceeaşi manieră. De fapt, una din citiri (262-46) afirmă că întreaga Creație a fost adusă în stadiul de manifestare tot prin iubire.

Căci fiecare fir de iarbă, fiecare pom şi fiecare floare a lui, fiecare colț de stâncă, fiecare munte, fiecare râu, fiecare lac este un dar de la Forțele Creatoare, în viața omului, pentru ca el să cunoască mai mult din iubirea lui Dumnezeu. Şi ca un suflet, ca o persoană în dezvoltare să vadă în ființe, în diferitele regnuri, cum îşi îngrijesc puii, cât de selective sunt în împerecherea lor, cât de atente sunt la influențe şi la ceea ce le înconjoară, să învețe din aceste lecții ale Naturii sau expresii ale lui Dumnezeu către fiii Omului; căci El este în mod evident în templul Său sfânt şi este atent la starea omului dacă omul păzeşte legile naturii, ale lui Dumnezeu. Căci iubirea este lege, iubirea este Dumnezeu. (1248-1)

Căci aspectele puterii şi atot-pătrunderii unei astfel de iubiri depăşeşte înțelegerea noastră. Dar aşa cum Iisus a venit să înfăptuiască această legătură, manifestând iubirea lui Dumnezeu pe pământ, aşa suntem şi noi chemați pentru o astfel de slujire. Copiii lui Dumnezeu fiind, putem exprima acel sentiment de iubire divină în măsura în care permitem Creatorului să-şi facă drumul Lui în viața noastră. Suntem încercați în permanență pentru a conştientiza semnificația moştenirii noastre şi a legăturii noastre cu Forțele Creatoare.

Ați privit în inima voastră în ultima vreme? Ce fel de imagine ați păstrat acolo? Ține ea de pământ sau de lucrurile care sunt pământeşti sau ține de acele lucruri celeste ale frumuseții şi ale speranței, fără ură, fără gelozie, fără dorința de a vă preamări pe voi înşivă sau pe alții, ci numai de a-L afla pe El, care a spus: „Dacă mă iubiți pe Mine, păstrați poruncile Mele, căci nu

sunt grele - căci jugul meu este uşor şi povara mea ca un fulg este", pentru cei ce doresc venirea Lui. L-ați primit voi pe Domnul, Dumnezeul vostru, în ultima vreme? De ce nu? Ați fost voi blânzi şi iubitori cu cineva astăzi? De ce nu? Ați arătat înfățişările exterioare ca să se poată gândi şi vorbi de bine despre voi? De ce? Învățați să vă înfățişați spre a fi aprobați întru Domnul nu de către om! Păziți-vă să nu osândiți vreodată pe alții! Nu osândiți, dacă nu vreți să fiți osândiți. Aceasta este legea - Legea Divină! Cauți să cunoşti Legea Divină? O poți găsi doar în tine însuți. (294-198)

Pe cât ne străduim să împlinim din ce în ce mai puține din dorințele noastre egoiste, plasând în schimb nevoile altora înaintea alor noastre - devenind o adevărată cale de binecuvântare - calitățile Duhului Sfânt devin din ce în ce mai mult o parte a vieților noastre conştiente. Pe măsură ce trăim într-un mod care să aducă expresia Integrității pe pământ, dobândim o conştientizare a sufletului şi a dorinței lui de a fi folosit de Forțele Creatoare. Adevărata iubire nu cere nimic în schimb. Ea se revarsă din abundență, de dragul iubirii însăşi.

MANIFESTAREA IUBIRII

Cum poate atunci, entitatea - cu cunoaşterea propriilor activități pe pământ, prin variatele sale trăiri întru acestea - să continue să aplice aceasta, pentru a deveni din ce în ce mai conştient de unicitatea sa, de conştiinta sa, de unitatea cu acea conştiență de a fi una cu această lege pusă în practică, cu această iubire materializată în viața sa? Aşa cum ni s-a spus: „Fă ceea ce ştii să faci astăzi şi apoi următorul pas îți va fi dat ție" ... Şi printr-o astfel de trăire, vei ajunge din ce în ce mai mult la conştientizarea Ființei Lui sălăşluind în tine! Nu întru gloria deşartă, nu întru savoare; ci mai degrabă ca:

„Iată-mă, Doamne, foloseşte-mă! Lasă-mă să fiu o cale de binecuvântare pentru cineva astăzi; pentru ca iubirea Ta, slava Ta, unitatea Ta să se manifeste mai mult, nu numai în viața mea, ci şi în a acelora pe care eu îi întâlnesc zi de zi." (601-11)

Atunci când Marea Poruncă ne aminteşte importanța iubirii lui Dumnezeu cu toată inima, cu tot cugetul şi sufletul, ne-am putea întreba cum am putea noi aplica aceasta în viața noastră de zi cu zi? Mai simplu spus, aceasta se face

prin rugăciune, meditație şi prin fapte. De fapt, rugăciunea şi meditația sunt în ultima instanță esențiale în a ne ajuta să învățăm cum să iubim. În plus, adevărata iubire față de Divinitate poate fi trăită prin meditație. Motivul este faptul că prin armonizare, etalonul divin lăuntric este impulsionat să devină o parte mai importantă a conştiinței noastre. Şi în principal, etalonul Conştiinței Hristice, este un etalon al iubirii:

Lasă să pătrundă în tine acel duh care a fost în Hristos. Nu pentru tine, ci pentru ca ceilalți să poată cunoaşte iubirea lui Dumnezeu. Trăieşte deci, astfel încât să manifeşti acea iubire. (281-65)

Odată ce Dumnezeu este iubire, revărsarea iubirii este nesfârşită. Când avem un prieten, sau un iubit, iubirea pe care o avem către acea persoană nu scade pe măsură ce ne facem alți prieteni. Felul în care iubim necondiționat acea persoană, pe care o păstrăm cu cea mai mare dragoste în inimile noastre, este de aceeaşi manieră cu felul în care trebuie să ajungem să simțim pentru fiecare persoană care intră în viețile noastre. În cele din urmă, trebuie să învățăm să iubim până şi pe cel mai înverşunat „duşman”, chiar şi pe cei ce nu par să ne răspundă cu iubire:

Căci cel ce nutreşte iubirea care este fără disimulare, care este fără favoare, care este fără acele lucruri de auto-indulgență sau preamărire de sine, se îndreaptă către calea ce poate fi deschisă către sine, pentru o înțelegere din ce în ce mai mare. (470-11)

În Scripturi, Iisus a accentuat importanța iubirii noastre pentru alții. De fapt, El a dat o „poruncă nouă” [Ioan 13:34] care spune:

„Iubiți-vă unii pe alții, aşa cum v-am iubit Eu.”

În conformitate cu Edgar Cayce, acea iubire a fost una total dezinteresată. Atunci când suntem capabili să iubim dezinteresat o altă persoană, atunci legătura persoanei cu ea sau cu el însuşi, precum şi legătura cu Dumnezeu devine mai importantă decât legătura acesteia cu noi. Aceasta este iubirea în care nu există nici un gând de interes personal. Un exemplu simplu ar putea fi exprimat printr-o ascultare atentă. Încercați pur şi simplu să vă faceți timp să ascultați pe deplin o altă persoană fără a încerca să dați nici un răspuns, încercați doar să fiți prezent cu adevărat, ca o ureche atentă la cineva aflat în impas. Numai fiind tăcuți în noi înşine putem auzi mai bine o altă persoană,

deci, numai îndepărtarea propriilor motivații ne permite să fim un canal mai bun de iubire către ceilalți. Căci pentru mulți dintre noi, una dintre cele mai dificile lecții pe care le întâmpinăm, este de a învăța să ne iubim pe noi înşine. Chiar dacă iubirea, pentru ceilalți este crucială pentru o viață plină de iubire, aceasta devine posibilă numai atunci când este echilibrată prin iubirea de sine. De fapt, ori de câte ori unii au dorit să afle cum ar fi putut să îmbunătățească anumite legături - învățând cum să iubească pe altcineva - citirile le-au spus că un pas important (pe lângă a fi de ajutor şi a face ceea ce ştiau să facă) era să se iubească mai mult şi să se înțeleagă mai bine pe sine. Uneori, acest lucru poate părea dificil. Şi totuşi, trebuie să ne străduim să ne amintim că fiecare are în lăuntrul său potențialul de a fi integru şi de a fi un canal al Iubirii Divine.

Sinele în trup elevează greoi, pentru că sunteți doar oameni, pentru că sunteți limitați; aveți un început, aveți un sfârşit al răbdării voastre, al iubirii, al speranței, al fricii, al dorinței voastre. Acestea trebuiesc luate în considerare de asemenea; nu atât pentru sine, dar atunci când aceste probleme ne apasă, aşa cum El a dat, nu poți străbate calea de unul singur, ci El a promis în Conştiința Hristică să te întărească, să-ți dea viață, şi aceasta din abundență. (3161-1)

În scopul elevării către moştenirea destinului nostru, trebuie să începem să ne iubim pe noi înşine (şi unul pe altul) aşa cum suntem iubiți de Dumnezeu.

Căci fiecare îşi dă seama, conform acestor principii adevărate, că, dacă Dumnezeu nu l-ar iubi, ce şanse ar mai fi pentru om să-şi găsească drumul de întoarcere la Dumnezeu? Astfel, fiecare trebuie să facă pentru alții, ceea ce ar dori ca Fratele lui, Hristos, Dumnezeu Tatăl, să facă pentru el; şi să aplice bineînțeles mai întâi, la sfârşit şi întotdeauna, rugăciunea Lui: „Şi ne iartă nouă, greşelile nostre, precum şi noi iertăm greşiților noştri.” Deci, din ce în ce mai puțin pentru sine, din ce în ce mai mult din iubirea perfectă, fără disimulare, păstrând această credință. Află că odată ce există o activitate a binelui, binele poate doar să răspândească sămânța adevărului. Şi va fi pentru fiecare aşa cum a fost spus fiilor lui Israel. Ei au intrat pe Pământul Făgăduinței nu datorită cinstei lor, ci datorită iubirii Tatălui pentru cei ce au încercat să trăiască cinstit. (5758-1)

CONCLUZIE

Căci acestea sunt momentele şi ocaziile când trebuie făcut orice efort pentru a păstra universalitatea iubirii aşa cum a fost şi este arătată de cei ce caută calea prin El - Cel ce este Lumina Lumii! (877-29)

Iubirea lui Dumnezeu este nemărginită. Aşa cum soarele îşi trimite căldura şi lumina peste fiecare şi peste toate fără judecată sau condiții, iubirea lui Dumnezeu se revarsă peste fiecare în mod egal. Creatorul iubeşte şi pe cel drept şi pe cel nedrept, şi pe cel bun şi pe cel rău, pe cei ce au credință şi pe cei ce au pierdut-o, şi pe cei pe care noi îi urâm precum şi pe cei pe care-i iubim necondiționat.

Iubirea lui Dumnezeu este disponibilă în fiecare circumstanță, în fiecare activitate - Ființa lui inundă întreaga Creație. A iubi pe Domnul Dumnezeul nostru cu toată inima, cu tot cugetul şi cu tot sufletul şi a iubi aproapele ca pe noi înşine, este toată Legea lui Dumnezeu - este scopul existenței noastre pe pământ.

Pentru acest scop ați venit voi în această viață; pentru a putea slăvi această conştiință, această conştiență a prezenței Lui, a Duhului Său sălăşluind în tine. Exprimați acest lucru prin comportarea voastră, prin felul în care manifestați iubirea voastră pentru alții pentru, zi de zi. (1348-1)

Căci amintiți-vă Legea. Bucățica mică de drojdie dospeşte tot aluatul. Din nou se poate repeta - este puțin câte puțin, rând pe rând, percept după percept. Nu pentru că omul nu ştie, nu a auzit despre acele activități necesare în viața fiecăruia - pentru a aduce fericita zi a Domnului - ci pentru că el are nevoie să i se amintească iarăşi şi iarăşi.

Căci sunt cu toții copii şi toți caută calea, adesea bâjbâind orbeşte, urmându-i pe cei ce i-ar putea conduce încoace sau încolo, atunci când este nevoie să se reamintească faptul că trebuie să ne iubim unul pe altul aşa cum Dumnezeu l-a iubit pe om şi a manifestat acea iubire ... dacă cei ce caută nu vor face decât să-şi deschidă inimile, ochii, sufletele, către minunata iubire pe care Dumnezeu Tatăl a revărsat-o peste fiii oamenilor. (251-110).

Iubirea nu este un lucru ce trebuie păstrat, ci mai degrabă o conştiență ce trebuie trăită. Iubirea Divină este iubirea sub cea mai înaltă formă a ei. Este o stare de conştiență ce permite Divinității să lucreze prin noi. Nu este posesivă sau condițională. Nu este niciodată geloasă sau nesigură. Ea este întărită de o conştiență a unității, deoarece amprenta Creatorului se află peste tot în Univers.

Indiferent de cine suntem, în cele din urmă, moştenirea, destinul nostru este acela de împlini lucrurile pentru care am fost creați. Avem capacitatea de a ne explica şi de a înțelege şi de a dori să fim o cale a lucrării lui Dumnezeu pe pământ. Numai în acest fel cooperăm pe deplin cu Forțele Creatoare. Noi am uitat legătura noastră cu Divinitatea. Suntem copiii lui Dumnezeu cu responsabilitatea de a aduce Duhul Lui pe pământ. Dacă vom ajunge cu adevărat să ne cunoaştem aşa cum suntem ştiuți de Dumnezeu, aceasta va cere armonizare şi punere în practică. Unul dintre cele mai importante lucruri pe care le putem face este să alegem o motivație şi un ideal pentru viețile noastre şi să permitem Duhului lui Hristos să se manifeste prin noi.

În măsura în care alegem gândul şi fapta dreaptă, cultivăm adânc în noi credința. Cu cât creşte credința, cu atât creşte capacitatea dea fi folosiți ca un canal al Duhului Sfânt. Viața noastră devine mai virtuoasă şi înțelegerea noastră se măreşte ca expresie a integrității noastre lăuntrice.

Toate sufletele împărtăşesc acelaşi etalon al Integrității care caută mereu să-şi regăsească exprimarea. Prin prietenie dobândim realizarea acestei legături între unul şi celălat şi a legăturii noastre cu Dumnezeu. Şi cu răbdare vom fi şi mai mult în posesia capacității sufletului de a permite Iubirii, Legilor şi Ființei lui Dumnezeu să curgă prin viețile noastre, în manifestare. Indiferent unde ne aflăm în acest moment, Conştiința Hristică stă la uşa conştiinței noastre prezente. Acest Etalon Hristic ne va permite să ajungem să ne dăm seama că ne aflăm mereu în prezența Lui. Tot ceea ce trebuie să facem pentru a exprima Duhul Hristic este să depăşim acele obstacole ce stau între noi şi cunoaşterea acelei conştiințe şi El va veghea fiecare pas al nostru. Odată ce Dumnezeu se află în tot ce există, atunci tot ce există este Dumnezeu. Prin lepădarea de sine, putem cultiva conştientizarea acelei unități şi putem începe s-o trăim. În ultimă instanță, această conştientizare şi expresia ei este cel mai mare dar de iubire de la Dumnezeu:

Lui, sau ei, celui ce este credincios i se va da o coroană de lumină. Şi numele Lui va fi mai presus de orice nume; căci voi cei ce ați văzut lumina ştiți în cine ați crezut şi ştiți că în trupul vostru, în propriul vostru suflet se află templul Dumnezeului viu şi că acesta poate acționa în relațiile voastre cu aproapele în asemenea măsură, încât puteți deveni râuri de lumină, de cunoaştere, ca nişte munți de tărie, ca nişte păşuni pentru cei înfometați, ca odihna pentru cei obosiți, ca forța pentru cei slabi. Păstrați credința! (281-28)

Suntem companioni şi co-creatori cu Dumnezeu. Să manifestăm de acum înainte iubirea pe care Creatorul o are pentru noi lăsând-o să curgă pe pământ. Şi zi de zi, pe măsură ce vom face ceea ce El ar dori ca noi să facem, devenind căi ale binecuvântărilor Lui pentru alții, vom merita în cele din urmă să ne numim Copiii lui Dumnezeu.

Dragostea îndelung rabdă, dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuieşte, nu se laudă, nu se trufeşte. Dragostea nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândeşte răul. Nu se bucură de nedrepate, ci se bucură de adevăr. Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduieste, toate le rabdă.

Şi acum rămân acestea trei: credința, nădejdea, dragostea. Iar mai mare dintre acestea este dragostea. [Corinteni 13:4-7,13]

Căci porunca acesta care ți-o poruncesc eu astăzi nu este neînțeleasă de tine şi nu este departe. Ea nu este în cer, ca să zici: Cine se va sui pentru noi în cer, ca să ne-o aducă şi să ne-o dea s-o auzim şi s-o facem? Şi nu este ea nici peste mare, că să zici: Cine se va duce pentru noi peste mare, ca să ne-o aducă, să ne facă s-o auzim şi s-o împlinim?

Ci Cuvântul acesta este foarte aproape de tine; El este în gura ta şi în inima ta ca să-l faci. [Deuteronomul 30:11-14]

Întrebare: Conştiința Hristică trebuie să fie descrisă ca fiind conştiința lăuntrică a fiecărui suflet, impregnată în el ca etalon, aşteptând spre a fi trezit de dorința împlinirii unității sufletului cu Dumnezeu?

Răspuns: Corect. Aceasta este ideea cu exactitate! (5749-14)

... Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, şi cu tot cugetul tău. Aceasta este marea şi întâia poruncă. Iar a doua, la fel ca aceasta: Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuți. [Matei 22:37-39]

Toată legea este să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, sufletul tău, cu toată ființa ta; pe aproapele tău ca pe tine însuți. Aceasta este toata legea, acesta este scopul deplin pentru o viață, o activitate, a unei entități în orice viață dată sau personală sau înfățişare chiar de-a lungul călătoriilor într-un plan material. (1464-2)

O altă pildă le-a pus înainte, zicând: „Împărăția cerurilor este asemenea grăuntelui de muştar, pe care, luându-l, omul l-a semănat în țarina sa, şi care este mai mic decât toate semințele, dar când a crescut, este mai mare decât toate ierburile şi se face pom, încât vin păsările cerului şi se sălăşluiesc în ramurile lui”.

Altă pildă le-a spus lor: „împărăția Cerurilor este asemenea aluatului pe care, luându-l, o femeie l-a ascuns în trei măsuri de făină, până ce s-a dospit toată”. [Matei 1:31 -33]

Căci tu te înalți spre rai, nu mergi în rai. Este înscris în propria ta conştiință ca tu să te înalți acolo. (3409-1)

CE ESTE A.R.E.?

Asociația pentru Cercetare şi Iluminare (The Association For Research and Enlightenment, Inc, - A.R.E.) este sediul central internațional pentru lucrarea lui Edgar Cayce (1877-1945), care este considerat ca fiind cel mai bine documentat medium al sec XX (N.R.: până în prezentul lui). Fondată în 1931, A.R.E. constă într-o comuniune de oameni din toate straturile sociale ale vieții şi tradițiile religioase, care au descoperit în citirile lui Edgar Cayce interpretări pline de înțeles şi transformatoare ale vieții.

Deşi sediul central al A.R.E. este situat în Virginia Beach¬Virginia, unde vizitatorii sunt întotdeauna bineveniți, comunitatea A.R.E. este o rețea globală de persoane care țin conferințe şi întreprind activități educaționale peste tot în lume. Oameni de toate vârstele sunt invitați să participe la programe ce se focalizează asupra unor subiecte ca sănătatea holistică, visele, reîntruparea, meditația şi spiritualitatea personală.

Pe lângă grupurile de studiu şi diferite activități, A.R.E. oferă membrilor ei beneficii şi servicii, un magazin bilunar, un ziar, extrase din citirile lui Edgar Cayce, conferințe, turnee internaționale, un plan de învățământ pentru un curs de masaj, o impresionantă rețea de voluntari, o tabără de agrement pentru copii şi adulți, A.R.E. având contacte peste tot în lume.

A.R.E. menține de asemenea şi o afiliere cu Atlantic University, care oferă un program de masterat în Studii Transpersonale. Pentru informații suplimentare, vă rugăm contactați:

A.R.E.

67th St, and Atlantic Ave. P.D. Box 595

Virginia Beach, VA 23451-0595

(757) 428-3588 sau 1-800-333-4499